Roger Zelazny

DRUMUL IADULUI

Roger Zelazny

Drumul Iadului

Traducere de Dan-Mihai Pavelescu

Dammnation Alley
1969

Roger Zelazny

Albatrosul se avântă, clătinându-se puţin pe aripile nemişcate.

Hell Tanner îşi azvârli chiştocul ţigării spre el şi înregistră un punct. Pasărea emise un ţipăt răguşit şi bătu aerul cu aripile. Sui vreo cincisprezece metri, dar nu avea să ştie niciodată dacă mai ţipase şi a doua oară.

Dispăruse.

Pe cerul violet rămăsese o singură pană cenuşie care pluti peste muchia stâncii şi coborî, legănându-se, spre ocean. Tanner chicoti în barbă, acoperit de vuietul continuu al vântului şi de izbiturile valurilor. După aceea îşi coborî picioarele de pe ghidon, ridică crăcanul şi porni motocicleta.

Urcă panta încetişor până când ajunse la drum, apoi luă viteză şi când intră pe autostradă avea optzeci la oră.

Se aplecă înainte şi acceleră. Era singur pe şosea şi trase de acceleraţie până la capăt. Îşi ridică ochelarii şi privi lumea prin lentilele de culoarea rahatului, ceea ce pentru el însemna cam acelaşi lucru ca şi văzută fără ochelari.

Pe jachetă nu mai avea niciun fel de ecusoane şi-i lipsea zvastica, secera cu ciocanul şi, în special, degetul mijlociu ieşit drept din pumnul strâns. Resimţea, de asemenea, lipsa vechii lui embleme. Poate că reuşea să facă rost de una în Tijuana şi să pună vreo gagică să i-o coasă şi... Nu. N-avea nici un rost. Toate astea erau moarte şi dispărute. Ar fi fost zadarnic şi n-ar fi rezistat nici măcar o zi. Ce *avea* să facă era să-şi vândă Harleyul, să coboare în josul Coastei, fără prostii, şi să vadă ce putea găsi în cealaltă Americă.

Coborî un deal şi se năpusti în susul următorului. Trecu vâjâind prin Laguna Beach, Capistrano Beach, San Clemente şi San Onofre. Se opri în Oceanside, unde făcu plinul, apoi continuă prin Carlsbad şi toate celelalte plaje mici şi moarte ce însoţesc ţărmul până la Solana Beach Del Mar.

Îl aşteptau la ieşirea din San Diego.

Zări blocada de pe şosea şi se întoarse. Cei din faţă nu-şi dădură seama cum reuşise s-o facă atât de repede la viteza aceea. Acum însă se îndepărta de ei. Auzi focurile de armă şi continuă să accelereze. După aceea auzi sirenele.

Claxonă de două ori drept răspuns şi se aplecă şi mai mult peste ghidon. Harleyul ţâşni înainte, iar el se întrebă dacă nu cumva comunicau prin radio cu alt grup din faţă.

Goni vreme de zece minute şi nu putu să scape de ei. Apoi încă cincisprezece.

Trecu peste alt deal şi zări în depărtare al doilea blocaj.

Era încolţit.

Privi în jur, căutând un drum lateral, însă nu văzu nimic. Atunci acceleră direct spre al doilea blocaj. Putea încerca să treacă prin el.

Nici gând!

Întreaga şosea era împânzită de maşini. Se întindeau chiar şi de o parte şi de cealaltă a drumului.

Frână în ultima clipă şi, când atinse viteza necesară, se ridică pe roata din spate, întoarse motocicleta şi se năpusti spre urmăritori. Erau şase şi în spatele lui se auzeau din nou sirenele.

Frână iarăşi, trase spre stânga, acceleră şi sări din şa. Motocicleta continuă să meargă, iar el se rostogoli pe pământ, se ridică şi începu să alerge.

Auzi scârţâitul cauciucurilor şi apoi o bubuitură. Trăgeau pe deasupra capului lui, dar el nu ştia asta. Îl voiau viu.

După cincisprezece minute, fu încolţit lângă un perete de stâncă. Se răsfirară în faţa lui; câţiva aveau puşti pe care le ţineau îndreptate înspre el.

Aruncă levierul pe care-l ţinea şi ridică mâinile.

– Gata, cetăţeni, rosti el. M-aţi prins.

Aşa şi era.

I-au pus cătuşele şi l-au dus la maşini. L-au împins pe bancheta din spate a unei maşini, cu câte un poliţist de fiecare parte. Un altul se sui lângă şofer, ţinând pe genunchi o armă cu ţeava retezată.

Şoferul porni motorul şi băgă maşina în viteză, îndreptându-se înapoi spre autostrada 101.

Bărbatul cu arma retezată se întoarse, privindu-l prin ochelarii bifocali, care făceau ca ochii să-i semene cu nişte clepsidre pline cu nisip verde. Îl examină vreo zece secunde, apoi rosti:

– Ai făcut o mare prostie.

Hell Tanner îl privi şi el până când bărbatul urmă:

– O mare prostie, Tanner.

– Ah, nu ştiam că vorbeai cu mine.

– Mă uit la tine, băiete.

– Şi eu tot la tine mă uit. Hai noroc!

Fără să se întoarcă, şoferul vorbi:

– Ştii, e mare păcat că trebuie să-l aducem nevătămat… după ce a paradit maşina cealaltă cu nenorocita aia de motocicletă.

– Ar putea, totuşi, să aibă un accident. Să zicem, câteva coaste rupte în cădere… rosti bărbatul din stânga lui Tanner.

Cel din dreapta nu comentă, dar cel de lângă şofer clătină încet din cap.

– Nu, până nu încearcă să evadeze, zise el. Los Angeles îl vrea în formă.

– De ce ai vrut s-o ştergi, tipule? Puteai să-ţi dai seama că o să te înhăţăm.

Tanner înălţă din umeri.

– De ce m-aţi agăţat? N-am făcut nimic.

– Tocmai de-aia, chicoti şoferul. N-ai făcut nimic şi există ceva ce trebuie să faci. Ţii minte?

– N-am nimic de împărţit cu nimeni. M-au graţiat şi mi-au dat drumul.

– N-ai o memorie prea bună, puştiule. Ieri, când ai fost eliberat, ai făcut o promisiune Naţiunii Californiei. Acum au trecut cele douăzeci şi patru de ore pe care le-ai cerut ca să-ţi rezolvi treburile. Dacă vrei, le poţi spune „nu” şi graţierea îţi este revocată. Nu te obligă nimeni. După aia îţi poţi petrece restul vieţii mărunţind bolovani. Nouă nici că ne pasă. Am auzit că au şi găsit pe altul.

– Daţi-mi o ţigară, făcu Tanner.

Bărbatul din dreapta îi aprinse una şi i-o întinse. Îşi ridică amândouă mâinile şi o luă. Fumând, scutură scrumul pe podea.

Goneau pe autostradă, iar când treceau prin oraşe sau întâlneau circulaţie, şoferul declanşa sirena şi lumina roşie de deasupra începea să clipească. În aceeaşi clipă, începeau să urle sirenele celorlalte două maşini care-i urmau. Şoferul nu se atinse de frână până în L.A., transmiţând prin radio la fiecare câteva minute.

Brusc se auzi un bubuit ca de avion supersonic şi deasupra lor coborî un nor de praf şi o grindină de pietricele. În colţul din dreapta jos al parbrizului incasabil apăru o fisură micuţă, iar pe capotă şi acoperiş răsunară bolovani de mărimea unor bile. Cauciucurile scrâşneau peste pietrişul ce acoperea acum şoseaua. Praful atârna ca o ceaţă deasă, dar peste zece secunde ieşiseră din el.

Bărbaţii din maşină se aplecară şi priviră în sus.

Cerul devenise purpuriu şi câteva linii negre îl traversau de la vest către est. Se lăţeau, se îngustau şi se mişcau dintr-o parte în alta, contopindu-se uneori. Şoferul aprinse farurile.

– Pare să vină una rea, rosti bărbatul de lângă el.

Şoferul încuviinţă.

– Spre nord e şi mai rău, comentă el.

Hăt deasupra lor începu un ţiuit şi liniile negre continuară să se lăţească. Sunetul crescu, transformându-se într-un urlet asurzitor.

Benzile se uniră şi cerul se întunecă, aidoma unei nopţi fără stele sau lună, în vreme ce îi învăluiau nori grei de praf.

Din când în când, se auzea un *„ping”,* atunci când un fragment mai mare lovea maşina.

Şoferul trecu pe faza mare, dădu drumul la sirenă şi continuă să gonească. Deasupra, urletul se lupta cu sirena şi înspre nord începuse să se întindă o auroră albastră care pulsa.

Tanner îşi termină ţigara şi bărbatul îi mai dădu una. Acum fumau cu toţii.

– Ai baftă că te-am săltat, băiete, zise cel din stânga. Cum ţi-ar plăcea să treci cu motocicleta prin chestiile astea?

– Mi-ar plăcea, răspunse Tanner.
– Eşti sonat.
– Nu. M-aş descurca. N-ar fi prima dată.
Când ajunseră în Los Angeles, aurora albastră acoperise jumătate din cer şi avea margini tivite cu roz prin care treceau fâşii galbene, fumurii ce se întindeau spre sud ca nişte picioare de păianjen. Urletul era acum asurzitor, ceva aproape fizic, izbindu-le timpanele şi înfiorându-le pielea. Când părăsiră maşina şi traversară parcarea, îndreptându-se către clădirea înaltă, cu coloane şi friză, trebuiau să strige unul la celălalt pentru a se face auziţi.
– Bine c-am ajuns la timp! făcu bărbatul cu arma. Dă-i drumul!
Începură să alerge spre scară.
– Poate-ncepe în orice clipă! răcni şoferul.

* * *

Atunci când parcaseră, clădirea avusese aspectul unei sculpturi în gheaţă, cu luminile mişcătoare de pe cer jucându-se pe suprafaţa ei şi aruncând umbre reci. Acum, însă, părea făcută din ceară, gata să se topească sub un val de căldură.
Feţele şi pielea mâinilor oamenilor căpătaseră aspect cadaveric, parcă lipsite de sânge.
Urcară iute treptele şi un poliţist îi lăsă să treacă printr-o intrare mică din dreapta uşilor metalice duble care constituiau intrarea principală a clădirii. Încuie şi asigură uşa după ei, apoi, văzându-l pe Tanner, îşi deschise tocul pistolului.
– Pe unde? întrebă bărbatul cu arma.
– Etajul doi, răspunse poliţistul arătând o scară din dreapta lor. Apoi tot înainte, până la capătul coridorului. Acolo este biroul.
– Mulţumesc.
Vuietul era estompat considerabil, iar în lumina din clădire lucrurile căpătaseră un aspect natural.
Suiră scara în spirală şi o luară pe coridorul ce ducea în spatele clădirii. Când ajunseră la ultima uşă, bărbatul cu arma îi făcu semn şoferului.
– Bate, rosti el.
O femeie deschise uşa, fu gata să spună ceva, apoi când îl văzu pe Tanner se opri şi încuviinţă. Păşi în lături şi, după ce intrară în cameră, apăsă un buton de pe masă.
– Da, doamnă Fiske? se auzi o voce.
– L-au adus, domnule, răspunse femeia.
– Trimite-i înăuntru.
Femeia îi conduse până la uşa din tăblii negre din spatele încăperii şi le-o deschise.
Intrară, iar bărbatul mătăhălos dinapoia biroului acoperit cu sticlă se lăsă pe spate, îşi încrucişă degetele scurte în faţa bărbiei şi privi

peste ele cu ochii puţin mai întunecaţi decât cenuşiul părului. Vocea îi era moale şi uşor răguşită:

– Ia loc, i se adresă lui Tanner, iar celorlalţi le spuse: Aşteptaţi afară.

– Tipul e periculos, domnule Denton, rosti bărbatul cu arma, pe când Tanner se aşeză într-un scaun situat la doi metri de birou.

Cele trei ferestre ale încăperii erau acoperite cu obloane din fier şi, deşi nu puteai privi în exterior, furia de acolo răsuna precum clănţănitul unei mitraliere.

– Ştiu.

– Mă rog, are cătuşe, oricum. Vreţi un pistol?

– Am unul.

– Bine, atunci. Suntem afară.

Părăsiră încăperea.

Cei doi se priviră tăcuţi, până când uşa se închise, apoi Denton vorbi:

– Ţi-ai terminat de aranjat afacerile?

Tanner ridică din umeri.

– Care dracu' îţi este, de fapt, primul nume? Şi actele…

– Hell[1], răspunse Tanner. Aşa mă cheamă. Am fost cel de-al şaptelea copil, iar când m-am născut, sora m-a ridicat şi l-a întrebat pe bătrânu': „Ce nume vreţi pe certificatul de naştere?" El a răspuns: „Hell!" şi-a plecat. Aşa că asta a trecut în acte. Aşa mi-a spus frate-miu. Nu l-am văzut niciodată pe bătrânu', ca să-l întreb dacă era adevărat. A şters-o în aceeaşi zi. Nu mi se pare, totuşi, minciună.

– Mama ta v-a crescut singură pe toţi şapte?

– Nu. A mierlit după două săptămâni şi ne-au înfiat nişte neamuri.

– Aha, făcu Denton. Ai încă de ales, să ştii. Vrei să încerci sau nu?

– De fapt, care-i treaba ta? întrebă Tanner.

– Sunt secretarul circulaţiei pentru Naţiunea Californiană.

– Şi care-i legătura?

– Eu coordonez totul. Ar fi putut să cadă în seama Sănătăţii sau a Poştelor, dar, de fapt, este responsabilitatea mea. Eu cunosc cel mai bine maşinile. Ştiu şansele…

– Care sunt? îl întrerupse Tanner.

Pentru prima dată Denton îşi plecă privirea:

– E… riscant…

– N-a mai încercat nimeni aşa ceva, decât smintitul ăla care-a adus vestea şi ăla a murit. Ce şanse poţi scoate de aici?

– Ştiu, zise încet Denton. Te gândeşti că e un fel de sinucidere şi poate că ai dreptate. Trimitem trei maşini, fiecare cu câte doi şoferi. Dacă una singură ajunge suficient de aproape, semnalele ei pot ghida

---

[1] Iad (n. trad.).

oficialităţile din Boston. Desigur, poţi alege.

– Ştiu. Sunt liber să-mi petrec restul vieţii în închisoare.

– Ai ucis trei oameni. Puteai fi condamnat la moarte.

– N-am fost, aşa că de ce să ne răcim gura? Uite, amice, nu vreau să mor şi nu vreau nici chestia ailaltă.

– Şofezi sau nu. Ai de ales. Nu uita însă că dacă reuşeşti, ţi se iartă totul şi poţi merge unde vrei. Naţiunea Californiei îţi va plăti până şi motocicleta furată şi pe care ai făcut-o zob, ca să nu mai amintesc de stricăciunile maşinii de poliţie.

– Mulţumesc tare mult.

Vânturile şuierară de cealaltă parte a peretelui şi ţăcănitul de pe obloane străbătu încăperea.

– Eşti un şofer foarte bun, rosti Denton după o vreme. Ai condus aproape toate vehiculele existente. Ai alergat chiar şi la curse. Pe vremea când făceai contrabandă, aveai o cursă lunară spre Salt Lake City. Puţini şoferi ar încerca asta, chiar şi în ziua de azi.

Hell Tanner zâmbi amintindu-şi ceva.

– … Iar singura slujbă legală pe care ai avut-o, a fost să duci poşta la Albuquerque. Am schimbat nu ştiu câţi alţii, după concedierea ta.

– N-a fost vina mea.

– Ai fost, de asemenea, cel mai bun pe traseul spre Seattle, continuă Denton. Aşa a spus şeful tău. Vreau să spun că dintre toţi pe care îi putem aduce, tu ai probabil şansa cea mai mare să răzbeşti. De asta am fost indulgenţi cu tine, însă nu mai putem aştepta. Trebuie să zici *da* sau *nu* chiar acum, iar dacă el este *da,* într-o oră ai şi plecat.

Tanner îşi ridică mâinile încătuşate şi arătă spre fereastră.

– În tot rahatul ăsta? făcu el.

– Maşina rezistă unei astfel de furtuni.

– Eşti complet ţicnit.

– În timp ce noi vorbim, mor oameni.

– Deci câţiva în plus nu mai contează aşa de mult. Nu putem aştepta până mâine?

– Nu! Un om şi-a dat viaţa ca să ne aducă veştile! Iar acum trebuie să traversăm continentul cât mai repede, altfel va fi în zadar! Furtună sau nu, maşinile pleacă acum! Înaintea acestui lucru, sentimentele tale nu valorează doi bani! Hell, nu vreau de la tine decât un singur cuvânt: Care va fi?

– Vreau să mănânc ceva. N-am…

– Există mâncare în maşină. Care-ţi este răspunsul?

Tanner privi fereastra întunecată.

– Bine, făcu el. O să merg pe Drumul Iadului pentru voi. Dar nu plec fără o hârtie oficială.

– O am aici.

Denton deschise un sertar şi scoase un plic voluminos din carton,

din care extrase o filă purtând marea pecete a Naţiunii Californiei. Se ridică, ocoli biroul şi i-o înmână lui Hell Tanner.

Acesta o studie câteva minute, apoi rosti:

– Aici scrie că, dacă ajung la Boston, primesc o graţiere totală pentru orice act criminal comis de mine în California…

– Exact.

– Adică şi pentru cele despre care s-ar putea să nu ştiţi nimic deocamdată, în caz că aflaţi de ele mai târziu?

– Aşa scrie, Hell: „orice act criminal”.

– Bine, grasule, am făcut târgul. Scoate-mi brăţările şi arată-mi maşina.

Denton se întoarse la scaunul dinapoia biroului.

– Mai am să-ţi spun ceva, Hell, zise el. Dacă undeva pe drum încerci s-o ştergi, ceilalţi şoferi au primit nişte ordine pe care au fost de acord să le execute. O să deschidă focul asupra ta şi o să te transforme în tăciuni. Ai înţeles?

– M-am prins, făcu Tanner. Bănuiesc că şi eu le pot face acelaşi serviciu.

– Exact.

– Perfect. Ar putea fi amuzant.

– M-am gândit că o să-ţi placă.

– Acum, desfă-mă ca să trec la treabă.

– Nu, până nu o să-ţi spun ce cred eu despre tine, îl opri Denton.

– Treaba ta, dacă vrei să pierzi vremea înjurându-mă, în timp ce oamenii mor…

– Gura! Nu-ţi pasă de ei şi ştii lucrul ăsta! Vreau numai să-ţi spun că eşti cea mai mizerabilă şi mai josnică fiinţă omenească pe care am întâlnit-o. Ai ucis bărbaţi şi ai siluit femei. Odată ai scos ochii unui om, doar ca să te distrezi. Ai fost condamnat de două ori pentru comerţ cu droguri şi de trei ori pentru proxenetism. Eşti un beţiv şi un degenerat şi nu cred că ai făcut o baie de când te-ai născut. Tu şi cu golanii tăi i-aţi terorizat pe cetăţenii paşnici atunci când aceştia încercau să-şi revină după război, i-aţi prădat, i-aţi atacat şi aţi stors bani şi alte lucruri de la ei, ameninţându-i cu utilizarea forţei. Păcat că n-ai murit în Raidul cel Mare, în noaptea aceea, ca toţi ceilalţi. Nu eşti om decât din punct de vedere biologic. Undeva, înăuntrul tău, ai un loc mort, acolo unde ceilalţi oameni posedă ceva care-i alătură în societate. Singura ta virtute – dacă vrei să-i spui aşa – este faptul că ai reflexe ceva mai rapide, muşchi ceva mai puternici, ochi ceva mai ageri decât noi, restul, aşa încât poţi sta înapoia unui volan şi să treci prin orice care are o fisură cât de mică. Asta e motivul pentru care poporul Californiei e gata să-ţi ierte ticăloşiile, dacă îţi vei folosi această singură calitate pentru ca să ajuţi, nu să răneşti. Eu nu sunt de acord. Nu vreau să depind de tine, pentru că nu eşti genul ăsta de om. Aş

vrea să mori în încercarea asta şi, deşi sper ca cineva să reuşească traversarea, mai sper să nu fi tu ăla. Ţi-ai luat graţierea. Maşina e pregătită. Să-i dăm drumul.

Denton se ridică cu cei o sută şaptezeci şi trei de centimetri ai săi, Tanner se ridică şi el, îl privi de sus şi chicoti:

– O să reuşesc, făcu el. Dacă tipul ăla din Boston a reuşit şi a murit, atunci eu o să reuşesc şi voi trăi. Eu am fost până la Râpa Missus.

– Minţi.

– Nici gând, iar dacă afli vreodată ceva în legătură cu asta, aminteşte-ţi că am în buzunar hârtiuţa asta – „orice act criminal” – şi nu-ştiu-cum. N-a fost uşor şi am avut destulă baftă. Dar am ajuns până acolo şi nu cunosc p-altul care să poată zice asta. Cred că-i cam pe la jumătatea drumului şi dacă ajung până acolo, pot face şi cealaltă jumătate.

Se îndreptară spre uşă.

– Nu-mi place că ţi-o spun şi nici nu o cred, zise Denton, dar… noroc. Nu însă pentru binele tău.

– Da, ştiu.

– Dezlegaţi-l, rosti Denton deschizând uşa. O să conducă.

Poliţistul cu arma i-o întinse celui care îi dăduse lui Tanner ţigări şi căută cheia prin buzunare. Când o găsi, descuie cătuşele, păşi înapoi şi le atârnă la centură.

– Vin cu voi, urmă Denton. Garajul este jos.

Ieşiră din birou, iar d-na Fiske îşi deschise geanta, luă mătăniile între degete şi-şi plecă fruntea. Se rugă pentru Boston şi se rugă pentru sufletul mesagerului lor care murise. Murmură chiar şi două cuvinte pentru Hell Tanner.

Clopotul bătea. Unica lui notă, neînduplecată şi interminabilă, umplea piaţa. În depărtare se auzeau şi alte clopote; laolaltă, alcătuiau o simfonie drăcească, începută parcă din zorii timpului.

Franklin Harbershire, preşedintele Bostonului, bău o gură de cafea rece şi-şi aprinse ţigara stinsă. Luă pentru a şasea oară raportul asupra deceselor, citi ultima cifră şi-l azvârli din nou.

Masa îi era plină de hârtii acoperite de cifre, acoperite de scrum şi totul în zadar.

După şaptezeci şi şase de ore fără somn, totul părea a fi lipsit de sens. Şi, în primul rând, încercarea de cuantifica rata deceselor.

Se lăsă pe spate în scaunul tapisat în piele, strânse puternic din pleoape, apoi redeschise ochii. Din interior păruseră nişte răni roşii, pulsatoare.

Ştia că cifrele erau deja depăşite. Mai ştia că fuseseră incorecte de la bun început, deoarece mulţi morţi nu fuseseră încă descoperiţi.

Clopotele îl anunţau că naţiunea lui se afunda lent în bezna ce se

ascunde la un centimetru sub viaţă, aşteptând o slăbire a crustei.
– De ce nu vă duceţi acasă, domnule preşedinte? Sau măcar să vă culcaţi puţin. Ne ocupăm noi…
Clipi şi privi omuleţul a cărui cravată dispăruse de mult, odată cu haina de la costumul negru, şi al cărui chip ascuţit era acoperit cu o barbă de câteva zile. Acum o secundă, Peabody nu fusese acolo. Oare aţipise?
Ridică ţigara şi văzu că se stinsese din nou.
– Mulţumesc Peabody. N-aş putea dormi chiar dacă aş încerca. Ăsta-i felul meu. N-am altceva de făcut decât să aştept aici.
– Vreţi atunci să vă aduc o cafea caldă?
– Da, mulţumesc.
Peabody păru că lipseşte numai câteva secunde. Harbershire de abia clipise şi lângă mâna lui dreaptă aburea o ceaşcă de cafea.
– Mulţumesc.
– Ne-au sosit ultimele date, domnule. Se pare că sunt în scădere.
– Semn rău. Tot mai puţini oameni care să adune datele şi mai puţini să le prelucreze… Unica modalitate prin care am şti cu adevărat ar fi să-i numărăm la sfârşit pe cei vii – dacă o să mai fie cineva viu – şi apoi să-i scădem din numărul iniţial. Nu mă-ncred deloc în cifrele astea.
– De fapt, nici eu, domnule.
Harbershire se fripse cu cafeaua şi trase din ţigară.
– S-ar putea ca şoferii să fi ajuns şi ajutorul să fie pe drum.
– Poate, încuviinţă preşedintele.
– Atunci, de ce nu mă lăsaţi să vă aduc o pătură şi o pernă, ca să vă întindeţi şi să dormiţi puţin? Altceva tot nu puteţi face.
– Nu pot dormi.
– Să vă aduc nişte whisky. Câteva păhărele v-ar putea ajuta să vă relaxaţi.
– Mulţumesc. Am băut deja două.
– Să ştiţi, chiar dacă şoferii nu reuşesc să ajungă, molima poate înceta de la sine.
– Poate.
– Toţi s-au izolat acum. Am izbutit, în sfârşit, să-i convingem că aglomerările sunt periculoase.
– Asta-i bine.
– Unii părăsesc oraşul.
– Nu-i o idee rea. Să meargă pe dealuri. S-ar putea să scape… sau să ne scape pe noi, dacă s-au molipsit.
Sorbi din cafea cu multă grijă. Privi şuviţele de fum albăstrui care se înălţau deasupra scrumierei.
– Ce-i cu jafurile? întrebă el.
– Continuă… Numai în noaptea asta, poliţia a ucis vreo duzină de

hoţi.

– Asta ne trebuia… alţi morţi! Trimite vorbă la comandantul poliţiei: să încerce să-i aresteze… sau doar să-i rănească. Populaţia, însă, să ştie că-i omorâm pe loc.

– Da, domnule.

– Mi-aş dori să pot dormi. Pe cuvântul meu, Peabody. Simt că nu mai rezist.

– Din cauza deceselor, domnule?

– Şi din cauza lor.

– Vă referiţi la aşteptare? Toţi admiră cum v-aţi…

– Nu, nu aşteptarea, lua-o-ar dracu!

Bău din nou cafea şi expiră un vălătuc de fum.

– Nenorocitele alea de clopote, rosti el, arătând spre noaptea dinapoia ferestrei. Mă-nnebunesc!

Coborâră la parter, la subsol şi în nivelul de sub acesta.

Când ajunseră acolo, Tanner zări trei maşini gata de plecare şi cinci bărbaţi aşezaţi pe banchete, în lungul peretelui. Pe unul dintre ei îl recunoscu.

– Denny, zise el, vino încoace.

Se îndreptă către el, iar tânărul blond şi subţirel, care ţinea o cască în mâna dreaptă, se ridică, apropiindu-se.

– Ce dracu faci aici? întrebă Tanner.

– Sunt al doilea pilot în maşina trei.

– Aveai garajul tău particular şi nu te băgai în nimic suspect. Ce te-a apucat?

– Denton mi-a oferit cincizeci de mii, răspunse Denny şi Tanner întoarse capul.

– Las-o baltă! Un mort n-are ce face cu banii!

– Am nevoie de bani.

– De ce?

– Vreau să mă însor.

– Credeam că te descurci cu paralele.

– Aşa e, dar vreau să-mi cumpăr o casă.

– Fata ştie ce-ai de gând?

– Nu.

– Eram sigur. Ascultă, eu trebuie să fac chestia asta – n-am de ales. Tu însă nu…

– Asta hotărăsc eu.

– … aşa că, uite ce-ţi spun: te duci în Pasadena, acolo unde ne jucam noi când eram copii – stâncile alea şi cei trei copaci mari – mai ţii minte?

– Da, sigur că da.

– Te duci la copacul din mijloc, pe partea unde mi-am săpat eu

iniţialele. Mergi înainte şapte paşi şi după-aia sapi vreun metru. Ai reţinut?

– Îhî. Ce-i acolo?

– Avuţia şi moştenirea mea, Denny. O să găseşti un cufăr vechi, probabil ruginit de-acuma. Sparge-l. E plin cu scule, printre care o bucată de ţeavă de vreo cincisprezece centimetri. E filetată şi închisă la ambele capete. Înăuntru sunt cinci miare făcute sul şi toate bancnotele sunt neurmărite.

– De ce mi-ai spus toate astea?

– Pentru că acum sunt ale tale, răspunse Tanner şi-l lovi în maxilar.

Când Denny căzu, îl izbi de trei ori în coaste, înainte ca poliţiştii să-l oprească.

– Idiotule! izbucni Denton! Idiot tâmpit!

– Îmhî, făcu Tanner. Niciun frate de-al meu nu va conduce pe Drumul Iadului, în vreme ce eu sunt în preajmă, gata să-l prăjesc şi să-l scot din cursă. Mai bine găsiţi rapid alt pilot, pentru că el are coastele rupte. Sau mă lăsaţi să şofez singur.

– Aşa o să se întâmple, răspunse Denton. Nu ne mai putem permite să pierdem vremea. Ai înăuntru tablete care să te ţină treaz şi ai face bine să le foloseşti, deoarece, dacă rămâi în urmă, te-au lichidat. Nu uita lucrul ăsta.

– N-o să te uit nici pe tine, tipule, dacă o să mă-ntorc vreodată în oraş. Gândeşte-te un pic la chestia asta.

– Atunci, bagă-te în maşina doi şi pleacă primul pe rampă. Maşinile sunt încărcate. Compartimentul pentru marfă e sub bancheta din spate.

– Ştiu.

– ... Şi, dacă te mai văd vreodată, s-ar putea să-ţi pară rău. Şterge-o, lepădătură!

Tanner scuipă pe podea şi se întoarse cu spatele spre secretarul circulaţiei. Câţiva poliţişti îl îngrijeau pe fratele său, iar unul se repezise după un doctor. Denton alcătui două echipaje din cei patru piloţi rămaşi şi-i împărţi în maşinile unu şi trei. Tanner urcă în maşina lui, porni motorul şi aşteptă. Privi în susul rampei şi se gândi la ce-l aşteaptă. Căută prin bord până găsi ţigări. Îşi aprinse una şi se lăsă pe spate.

Ceilalţi piloţi urcară şi ei în maşinile blindate. Radioul pârâi, pârâi, bâzâi, pârâi iarăşi, apoi se auzi o voce, pe când ceilalţi porniseră motoarele:

– Maşina unu... gata! rosti vocea.

Urmă o pauză, apoi:

– Maşina trei... gata! pronunţă altcineva.

Tanner ridică microfonul şi apăsă butonul lateral.

– Maşina doi, gata, zise el.

– Daţi-i drumul, comandă cineva şi ei porniră pe rampă.

Uşa glisă în sus înaintea lor şi intrară în furtună.

Era un coşmar să ieşi din L.A. şi să intri pe autostrada 91.

Ploaia curgea în valuri şi bolovani de mărimea unor mingi de baseball izbeau blindajul maşinii. Fumând, Tanner aprinse farurile speciale. Purta ochelarii cu infraroşii şi înainta atent prin noapte şi furtună.

Radioul pârâi de mai multe ori şi i se păru că auzea murmurul unei voci îndepărtate, dar nu reuşi să înţeleagă nimic.

Urmară şoseaua atât cât era întreagă, apoi, când roţile cele mari trecură pe terenul accidentat, Tanner prelua conducerea şi ceilalţi fură mulţumiţi să-l urmeze. El cunoştea drumul; ei nu.

Mergea pe vechiul drum al contrabandiştilor, pe care-l folosise ca să ducă zahăr mormonilor. Era posibil ca el să fi fost singurul om rămas în viaţă care să-l mai ştie. Posibil, însă întotdeauna se găsea câte unul pe care-l interesa un ban scos iute. Aşa că în tot L.A. mai putea fi şi altcineva.

Începu să trăsnească, nu în trăsnete izolate, ci perdele întregi. Maşina era izolată electric, totuşi după o vreme părul i se ridică vâlvoi. I se păru că întrezăreşte şi un uriaş monstru Gila, dar nu putea fi sigur. Nu-şi apropie degetele de panoul de bord pentru comanda armamentului. Avea să-şi păstreze muniţia până când necazurile erau iminente. Pe scanerele orientate înapoi crezu că zăreşte o rachetă trasă de una dintre maşinile din urmă, însă nu putea şti exact, deoarece, imediat după ce părăsiseră clădirea, pierduse orice contact radio.

Spre el se năpusteau valuri de apă, spărgându-se de maşină. Cerul detuna ca un câmp de artilerie. Un bolovan de mărimea unei lespezi funerare căzu înaintea lui şi-l ocoli. Lumini roşii fulgerau cerul de la nord spre sud. Zărea de asemenea multe fâşii negre trecând spre est. Nu era un spectacol încurajator. Furtuna putea continua zile întregi.

Continuă să înainteze ocolind un buzunar radioactiv ce nu se stinsese în cei patru ani de când trecuse ultima oară pe acolo.

Ajunse într-o zonă unde nisipurile se topiseră într-o mare sticloasă şi încetini când începu s-o traverseze, scrutând-o atent în căutarea craterelor şi fisurilor.

Încă trei ploi cu pietre îl izbiră înainte ca cerul să se deschidă, dezvăluind o lumină albastră, strălucitoare, tivită cu violet. Perdelele negre se rostogoliră înapoi spre poli, iar tunetele şi răpăiturile scăzură. Înspre nord rămăsese o lucire trandafirie şi un soare verde cobora către orizont.

Scăpaseră de furtună. Decuplă infraroşiile, îşi ridică ochelarii pe frunte şi trecu pe farurile obişnuite.

Pustiul avea să fie şi aşa destul de nenorocit.

Ceva uriaş, asemănător unui liliac, traversă tunelul farurilor sale, apoi dispăru. Îl ignoră. Peste cinci minute trecu a doua oară, mult mai aproape acum şi lansă o rachetă cu magneziu. O formă întunecată, de vreo cincisprezece metri lăţime, apăru scăldată în lumină şi Tanner declanşă două rafale de cinci secunde din calibrul cincizeci. Forma căzu la pământ şi nu mai apăru.

Pentru tipii obişnuiţi, acesta era Drumul Iadului. Pentru Hell Tanner era de-abia parcarea. Mai trecuse pe-aici de treizeci şi două de ori, iar în ceea ce-l privea, Drumul începea dintr-un loc numit cândva Colorado.

El era în frunte, ceilalţi îl urmau şi noaptea îi rodea ca un abraziv.

Niciun avion nu ar mai fi putut izbuti, după război. Niciunul nu se aventura la o înălţime mai mare de şaptezeci de metri, locul unde începeau vânturile. Vânturile! Atotputernicele vânturi care înconjurau globul, smulgând vârfurile munţilor şi arborii sequoia, care dărâmau clădirile, adunând păsările, liliecii, insectele şi tot ceea ce se mişca, sus, în centura moartă; vânturile ce ocoleau lumea acoperindu-i cerul cu linii negre de sfărâmături, întâlnindu-se uneori, contopindu-se, izbindu-se, deşertând tone de resturi atunci când masa acumulată creştea prea mult. Transportul aerian încetase oriunde în lume. Din cauza acestor vânturi care înconjurau Pământul şi care nu încetaseră niciodată. Nici măcar o dată în cei douăzeci şi cinci de ani de care-şi aducea aminte Tanner.

El o ţinea drept înainte, tăind o diagonală spre apusul verde. În jurul lui continua să fie praf, nori imenşi de praf, iar cerul deveni violet, apoi din nou purpuriu. După aceea, soarele dispăru şi se lăsă noaptea. Stelele erau nişte punctuleţe abia licărind undeva deasupra. După un timp răsări luna şi jumătatea de disc pe care o arăta în seara aceea avea culoarea unui pahar cu vin de Chianti ţinut înaintea unei lumânări.

Îşi aprinse altă ţigară şi începu să înjure încet şi fără patimă.

Se strecurau printre mormane de ruine: pietre, metal, bucăţi din maşinării, prova unei bărci. Un şarpe gras cât o cutie de gunoi, verde închis în lumina difuză, îi tăie calea, şi el frână, lăsându-l să treacă. Se deşiră, mereu şi mereu. Cam patruzeci de metri din şarpe trecură înainte ca Tanner să ia piciorul de pe frână şi să atingă uşor pedala de acceleraţie.

Privind pe ecranul din stânga, care arăta peisajul din stânga în infraroşii, i se păru că zăreşte doi ochi strălucind în spatele unui morman de bârne şi zidărie. Ţinu o mână lângă butonul de foc şi nu o luă de acolo decât după ce parcurse câţiva kilometri.

Maşina nu avea parbriz, doar display-uri care arătau tot terenul din jur, inclusiv deasupra capului şi sub roţi. Tanner se găsea într-un

compartiment iluminat care-l proteja împotriva radiaţiei. „Maşina” lui avea opt roţi blindate şi măsura unsprezece metri în lungime. Avea montată pe ea opt mitraliere calibru cincizeci şi patru aruncătoare de grenade. Mai avea treizeci de rachete brizante care puteau fi detonate drept înainte sau sub orice unghi mai mic de patruzeci de grade cu orizontala. Fiecare dintre cele patru laturi, precum şi acoperişul adăposteau câte un aruncător de flăcări. „Aripile”, din oţel aliat, ascuţite ca briciul – cu lăţimea bazei de patruzeci şi cinci de centimetri, îngustându-se către vârf şi ajungând la trei centimetri pe laturi – puteau fi mişcate într-un arc complet de o sută optzeci de grade pe părţile laterale ale maşinii, paralel cu solul, la înălţimea de optzeci de centimetri. Când făceau unghi drept cu corpul vehiculului – cu doi metri şi jumătate înapoia barei din faţă – se întindeau până la doi metri de fiecare parte a maşinii. Puteau fi îndreptate înainte, ca nişte lănci, pentru atac. De asemenea, puteau fi extinse doar cu puţin în lateral, pentru a sfârteca orice se afla lângă maşină. Vehiculul era blindat împotriva gloanţelor, avea aer condiţionat, raţii alimentare şi grup sanitar. Lângă mâna stângă a şoferului, pe uşă, era un Magnum cu ţeava lungă, calibrul 0,367. Deasupra locurilor din faţă se mai găsea un rastel cu o puşcă de 30,06, un automat de 0,45 şi şase grenade de mână.

Tanner îşi păstra însă prietenul, sub forma unui stilet SS lung şi subţire, în cizma dreaptă.

Îşi scoase mănuşile, ştergându-şi palmele pe genunchii blugilor. În lumina aparatelor de bord, inima străpunsă, tatuată pe dosul mâinii drepte, avea o culoare roşie. Cuţitul care o străpungea era albastru închis şi numele său apărea tatuat în aceeaşi culoare, câte o literă pe fiecare falangă, începând de la degetul arătător.

Deschise alte două sertăraşe şi căută prin ele, dar nu găsi nici o ţigară. Strivi chiştocul pe podea şi-şi aprinse alta din buzunar.

Ecranul din faţă arătă vegetaţie, aşa încât încetini. Încercă să folosească radioul, dar datorită paraziţilor nu-şi dădea seama dacă îl recepţiona cineva.

Încetini, privind înainte şi în sus. Se opri.

Declanşă intensitatea maximă la farurile din faţă şi studie terenul.

În faţa lui se ridica un zid gros din tufişuri spinoase, ajungând la o înălţime de vreo patru metri. Se întindea atât în dreapta cât şi în stânga, pierzându-se în zare în ambele direcţii. Nu putea spune cât era de des sau dacă nu ascundea vreo groapă. Acum câţiva ani nu fusese acolo.

Înaintă încet şi activă aruncătoarele de flăcări. Pe ecranul retrovizor văzu că celelalte vehicule se opriseră la o sută de metri înapoia lui, reducând intensitatea farurilor.

Conduse până când nu mai putu înainta şi atunci apăsă butonul

pentru aruncătorul de flăcări din faţă.

O limbă de foc ţâşni înainte, întinzându-se cincisprezece metri în desiş. O lăsă cinci secunde apoi o retrase. O trimise din nou, a doua oară, retrăgându-se rapid când flăcările prinseră tufişurile.

Începând cu o licărire micuţă, văpăile se ridicară, întinzându-se încet în stânga şi în dreapta, crescând în mărime şi strălucire.

Retrăgându-se, Tanner trebui să-şi întunece ecranele, deoarece flăcările înaintaseră cincisprezece metri, înălţându-se la aproape cincisprezece metri în văzduh înainte ca el să se retragă mai mult de treizeci de metri.

Incendiul se lăţi treizeci de metri, şaptezeci, o sută... Retrăgându-se, vedea un fluviu de foc ce se scurgea în depărtare, iluminând noaptea.

Privi focul până avu impresia că se uită la o mare de metal topit. Apoi căută în frigider, dar înăuntru nu exista bere. Deschise un suc şi-l sorbi privind focul. După zece minute aerul condiţionat ţiui şi se declanşă automat. Hoarde de creaturi întunecate, cu patru picioare, de mărimea unor şobolani sau pisici, fugeau din infern cu blănile fumegând. Curgeau ca un torent. La un moment dat îi acoperiră ecranul din faţă şi le putu auzi ghearele ţăcănind pe capotă şi acoperiş.

Stinse farurile, opri motorul şi azvârli cutia de suc în incineratorul de deşeuri. Apăsă butonul „CULCAT” de pe partea laterală a scaunului, se lăsă pe spate şi închise ochii.

Îl deşteptară claxoanele. Era încă noapte şi ceasul de pe bord îi arăta că dormise ceva mai mult de trei ore.

Se întinse, se ridică şi-şi potrivi scaunul. Celelalte maşini se apropiaseră şi-l flancau. Claxonă şi el de două ori şi porni motorul. Aprinse farurile din faţă şi, trăgându-şi mănuşile, privi situaţia.

Fumul continua să se ridice de pe câmpul întunecat, iar departe, în dreapta, strălucea ceva, de parcă focul ar fi continuat într-acolo. Se aflau într-un loc numit cândva Nevada.

Îşi frecă ochii şi se scărpină pe nas, apoi mai claxonă o dată şi băgă în viteză.

Înaintă încetişor. Zona pârjolită părea destul de netedă şi cauciucurile roţilor erau groase.

Intră în câmpul negru şi, imediat, ecranele îi fură acoperite de cenuşa şi fumul ce se ridicau din toate părţile.

Continuă să avanseze, auzind cum roţile striveau, scrâşnind, cioturile rămase. Reglă ecranele la luminozitate maximă şi puse farurile pe faza cea mai mare.

Vehiculele care îl flancau rămăseseră în urmă cu vreo douăzeci şi cinci de metri şi el întunecă display-urile ce reflectau strălucirea

farurilor lor.

Trase o rachetă de iluminare şi, în timp ce aceasta atârna arzând în înălţime, rece şi albă, văzu o câmpie carbonizată ce se întindea până la orizont.

Apăsă acceleraţia şi maşinile dinapoi se îndepărtară rapid în lateral, evitând norii ce se ridicau în urma lui. Radioul pârâi şi auzi o voce slabă, fără să desluşească însă cuvintele.

Claxonă şi măr i viteza. Celelalte maşini îl urmară.

Conduse aşa o oră şi jumătate înainte să zărească sfârşitul cenuşii şi nisipul curat care îi urma.

Peste cinci minute ajunse din nou în deşert; îşi controlă busola şi coti uşor spre vest. Vehiculele unu şi trei îl urmară accelerând ca să ţină pasul cu el, pe când Tanner conducea cu o mână, iar cu cealaltă mânca un sandviş cu friptură.

Când se ivi dimineaţa, peste alte câteva ore, luă o tabletă ca să-l ţină treaz şi ascultă urletul vântului. În dreapta soarele se înălţa ca o bucată de argint topit, iar cam o treime din cer devenise chihlimbarie, întreţesută de linii fine ca o pânză de păianjen. Dedesubtul lui deşertul părea de topaz, iar cortina cafenie de praf care atârna permanent înapoia lui, străpunsă doar de luminile celor opt faruri ale maşinilor dinapoi, căpătă o nuanţă roz pe măsură ce soarele deveni sângeriu, iar umbrele dispăreau spre vest. Reduse faza farurilor pe când trecea pe lângă un cactus portocaliu, de forma unei ciuperci uriaşe cu diametrul de aproape cincisprezece metri.

Spre sud zburau lilieci uriaşi, iar hăt departe zări o cascadă imensă curgând din cer. Dispăru până când ajunse el la nisipul ud, dar în stânga văzu un rechin mort şi peste tot, de jur împrejur, erau alge, alge, alge, peşti şi ierburi de mare.

Cerul se înroşi pal de la est către vest şi rămase aşa. Tanner bău o sticluţă cu apă din frigider şi o simţi izbindu-i stomacul. Depăşi alţi cactuşi; lângă unul din ei stăteau doi coioţi privindu-l. Păreau că rânjesc. Limbile le erau foarte roşii.

Întunecă ecranul pe măsură ce soarele strălucea tot mai puternic. Fumă şi descoperi un buton care pornea muzica. Înjură sunetele delicate ale viorilor care răsunară în cabină, dar nu închise casetofonul.

Verifică nivelul radiaţiei de afară; depăşea cu puţin normalul. Ultima dată când trecuse pe acolo fusese cu mult mai ridicat.

Trecu pe lângă câteva vehicule distruse, asemănătoare cu al lui. Traversă o altă zonă sticloasă, ocolind craterul uriaş din mijlocul ei. Rozul de pe cer pălea într-una, până când fu înlocuit de o nuanţă albăstrie. Dungile negre nu dispăruseră şi, din când în când, una dintre ele se lăţea, devenind un râu întunecat ce curgea spre est. La

amiază, un asemenea râu eclipsă parţial soarele vreme de unsprezece minute. Odată cu dispariţia soarelui izbucni o furtună de praf şi Tanner declanşă radarul şi farurile. Ştia că undeva în faţă se găsea o crevasă şi, când ajunse la ea, coti la stânga, mergând aproape trei kilometri înainte ca râpa să se îngusteze şi să dispară. Celelalte vehicule îl urmau. Tanner controlă iarăşi busola. Furtuna de praf încetase şi chiar cu ecranul întunecat trebui să-şi pună ochelarii negri contra strălucirii soarelui reflectat de pe şesul pe care îl străbătea.

Depăşi nişte formaţiuni ca nişte turnuri, ce păreau a fi de cuarţ. Nu se oprise niciodată până atunci să le cerceteze şi n-avea chef s-o facă nici acum. La baza lor dănţuia un curcubeu multicolor şi flăcărui de aceeaşi natură apăreau chiar la distanţă de ele.

Accelerând pe lângă crater, ajunse din nou la nisipul curat, cafeniu, alb şi roşu. Aici erau mai mulţi cactuşi, precum şi dune uriaşe de jur împrejur. Cerul continuă să se schimbe, căpătând culoarea albastră a ochilor unui prunc. O vreme Tanner fredonă împreună cu muzica, apoi zări monstrul.

Era o Gila, mai mare decât maşina lui, care se mişca extrem de iute. Ţâşnise din ascunzişul umbros al unei văi acoperite de cactuşi şi alerga spre el cu trupul solzos strălucind multicolor sub soare, cu ochi negri, întunecaţi, care nu clipeau în vreme ce se apropia pe picioarele ei iuţi de şopârlă, stârnind norişori de nisip înapoia cozii ridicate, groasă cât un catarg.

Nu putea folosi rachetele pentru că venea din lateral.

Armă calibrul cinzeci, întinse „aripile” şi apăsă acceleraţia până la podea. Apropiindu-se, lansă un val de gloanţe în direcţia ei. Celelalte maşini trăgeau deja şi ele.

Şopârla îşi legănă coada, deschise şi închise fălcile, iar sângele ţâşni pe sol. Apoi o izbi o rachetă. Se întoarse şi sări.

Se auzi un bubuit şi un scrâşnet teribil când căzu pe maşina numărul unu şi rămase acolo.

Tanner frână, întoarse şi porni înapoi.

Vehiculul numărul trei opri. Tanner făcu acelaşi lucru.

Sări dinăuntru şi se îndreptă spre maşina zdrobită. Avea puşca în mâini şi trase şase încărcături în capul creaturii, înainte să se apropie de maşină.

Portiera atârna într-o singură balama, cea de jos.

Tanner îi văzu înăuntru pe cei doi piloţi azvârliţi pe podea. Bordul şi scaunele erau pline de sânge.

Ceilalţi doi piloţi i se alăturară, privind şi ei. Apoi, cel mai scund se târî înăuntru, căutând pulsul celor de acolo.

– Mike e mort, strigă el, dar Greg începe să-şi revină.

Înapoia maşinii apăru o pată umedă care continuă să se lăţească umplând aerul cu miros de benzină.

Tanner îşi scoase o ţigară, se mai gândi o clipă şi o puse înapoi în pachet. Auzea gâlgâitul rezervoarelor uriaşe ce se deşertau pe nisip.

– N-am văzut niciodată aşa ceva, rosti bărbatul de lângă el. Am văzut fotografii, dar… aşa ceva, niciodată…

– Eu am văzut, făcu Tanner.

Celălalt pilot ieşi din maşina sfărâmată sprijinindu-l pe cel căruia îi spusese Greg.

– N-a păţit nimic, strigă el. S-a izbit doar cu capul de bord.

– Ia-l tu, Hell, făcu bărbatul de lângă Tanner. Te poate înlocui când o să se simtă mai bine.

Tanner ridică din umeri, se întoarse cu spatele şi-şi aprinse o ţigară.

– Nu cred că ar trebui… începu bărbatul.

– Du-te-n… zise Tanner şi îi suflă fumul în faţă.

Se întoarse să-i vadă pe cei care se apropiau. Greg avea ochii negri şi pielea arămie. Avea, probabil, sânge de indian. Pielea îi era netedă, cu excepţia a două ciupituri de vărsat sub ochiul drept. Avea pomeţii obrajilor înalţi şi părul foarte închis la culoare. Era la fel de înalt ca Tanner, care avea un metru optzeci şi opt, dar nu la fel de masiv. Purta o salopetă; acum, după ce trăsese câteva guri de aer, se îndreptă şi păşi iute şi elastic.

– Va trebui să-l îngropăm pe Mike, zise pilotul cel scund.

– Detest să pierdem vremea, făcu tovarăşul său, dar…

În aceeaşi clipă Tanner azvârli ţigara şi se aruncă la pământ când aceasta ateriză în băltoaca de la capătul maşinii.

Urmă o explozie, flăcări, apoi mai multe explozii. Tanner auzi rachetele care bubuiră spre est, lăsând dâre întunecate în aerul fierbinte al după-amiezii. Explodară după aceea muniţia de calibrul cincizeci şi grenadele de mână, iar Tanner se afundă şi mai tare în nisip, acoperindu-şi capul şi astupându-şi urechile.

Imediat cum se potoliră exploziile, întinse mâna după puşcă. Se îndreptau însă deja către el şi zări ţeava unui revolver. Îşi înălţă încet mâinile şi se ridică în picioare.

– De ce dracu-ai făcut tâmpenia asta? întrebă pilotul cu revolverul.

– Acum nu mai trebuie să-l îngropăm, zâmbi Tanner. Incinerarea este tot atât de bună şi s-a terminat deja.

– Puteai să ne omori pe toţi, dacă mitralierele sau lansatoarele de rachete erau îndreptate încoace!

– Nu erau. M-am uitat.

– Schijele de metal puteau… Aha… înţeleg. Ridică-ţi puşca, amice, cu ţeava spre pământ. Scoate-i gloanţele şi pune-le în buzunar.

Tanner se execută, în vreme ce bărbatul continuă:

– Voiai să ne ucizi pe toţi, este? După aceea, puteai s-o ştergi şi să mergi încotro voiai tu, aşa cum ai încercat să faci ieri. Aşa este?

– Tu ai zis-o, meştere, nu eu.

– Totuşi, este adevărat. Nu-ţi pasă nici dacă ar crăpa toţi cei din Boston, este?

– Mi-am descărcat puşca, făcu Tanner.

– Atunci întoarce-te în maşină şi dă-i drumul! O să fiu tot timpul înapoia ta.

Tanner se îndreptă spre maşină. Îi auzea pe ceilalţi discutând în spatele său, însă nu credea că aveau să-l împuşte. Pe când era gata să urce înăuntru, zări cu coada ochiului o umbră şi se întoarse iute.

Înapoia lui, înalt şi tăcut ca o stafie, stătea Greg.

– Vrei să conduc eu? îl întrebă acesta.

– Nu, odihneşte-te. Mă simt încă bine. Poate mai târziu, după-amiază.

Bărbatul încuviinţă şi ocoli maşina. Intră pe cealaltă portieră şi imediat îşi lăsă scaunul pe spate.

Tanner trânti portiera din partea lui şi porni motorul. Auzi intrând în funcţiune aerul condiţionat.

– Vrei s-o reîncarci? întrebă el. Şi s-o pui la loc în rastel? îi întinse puşca şi gloanţele.

Îşi puse apoi mănuşile şi urmă:

– Frigiderul e plin de sucuri. Nu şi altceva însă.

Greg încuviinţă din cap. Se auzi pornind maşina trei şi Tanner încheie:

– Putem să-i dăm drumul.

Băgă în viteză şi ridică piciorul de pe ambreiaj.

Charles Britt asculta clopotul. Biroul său se afla pe colţul opus catedralei şi fiecare dangăt îi cutremura pereţii; se gândea chiar la o acţionare în judecată, deoarece dangătele permanente îi slăbiseră plombele şi dinţii rămaşi îl dureau.

Îşi îndepărtă o şuviţă de păr alb de pe frunte şi privi prin jumătatea inferioară a bifocalilor.

Dădu pagina registrului gros şi aplecă ochii, citind mai departe.

Continua să meargă în pierdere. Dacă ar fi reuşit să pătrundă pe piaţa medicamentelor! Erau singurele lucruri care se mai vindeau.

Cu hainele se terminase. Toţi se descurcau cu ce aveau. Orice aliment era suspect. Iar uneltele nu se vindeau aproape deloc; se făceau prea puţine reparaţii în zilele acestea. La ce bun?

Stătea prost de tot în privinţa hainelor, alimentelor şi sculelor.

Bolborosi o înjurătură şi dădu pagina.

Nimeni nu lucra şi nimeni nu cumpăra. În port aşteptau trei vase care nu-şi puteau descărca mărfurile, mărfurile lui, din cauza carantinei.

Şi jafurile! Avea trei înjurături suplimentare pentru hoţi. Era

convins că societăţile de asigurări aveau să găsească o modalitate să nu plătească. Era convins, deoarece băgase destui bani în ele. Cel puţin poliţia nu-i ierta pe tâlhari. Zâmbi.

O ploaie uşoară îi mânjea geamul, estompând contururile catedralei. Încercă un sentiment de milă pentru pristavul oraşului, ud leoarcă, ale cărui strigăte: „Atenţiune! Atenţiune! Atenţiune!” răsunau în piaţă, luându-se la întrecere cu dangătele monotone ale clopotului. Şi el, Charles Britt, fusese cândva pristav, cu mulţi ani în urmă, când pantalonii îi erau scurţi, iar ochii nu-i erau întemniţaţi de ochelari şi registre; şi pe atunci urâse ploaia.

Nimeni nu-i folosea taxiurile. Dricurile şi ambulanţele aveau treabă toată ziua, dar el nu deţinea asemenea vehicule.

Nimeni nu cumpăra arme sau muniţie. Odată cu reducerea populaţiei, existau acum destule arme la îndemână pentru toţi care doreau să atace sau să se apere.

Nimeni nu mai intra în sălile lui de cinema, pentru că erau de ajuns dramele zilnice care copleşeau existenţa.

Şi nimeni, nimeni, dar absolut nimeni nu cumpăra ultima ediţie a ziarului său – ediţia specială – pentru care îşi chinuise redacţia decimată, fără a se mai pune la socoteală pe el sau primele speciale cu care-i plătise. „Ediţia Molimei”, aşa se numise, iar prima pagină era într-un atractiv chenar negru; avea un articol exclusiv despre „Molima de-a lungul veacurilor”, de un profesor încă la Harvard; un articol despre simptomele bubonice, pneumonice şi sistemice, ca să ştii ce varietate aveai; şase pagini şi jumătate de anunţuri mortuare; o sută de interviuri mişcătoare cu taţi, mame, surori, fraţi, văduvi şi văduve; şi un editorial emoţionant despre eroicii şoferi ai celor şase vehicule care porniseră către coasta vestică. Aproape că-i venea să plângă când se gândea la teancurile ce se învecheau în depozite, deoarece nimic, dar absolut nimic nu-i mai neinteresant ca o ştire veche, chiar dacă ziarul are o minunată pagină întâi, în chenar negru.

Singurul lucru care-i readuse surâsul a fost ultima pagină a registrului. Izbutise, în ultima clipă, să pună mâna pe şaizeci la sută din sicriele din oraş, pe două florării – care de altfel îl costau enorm să le ţină deschise – şi pe cinci sute de locuri de veci. „Cumpără în domeniile cu risc” fusese dintotdeauna filosofia lui, ca să nu mai vorbim de religie, sex, politică şi estetică. Cel puţin aşa deţinea o contragreutate, ba chiar poate înregistra un profit. Se gândea că, dacă moartea e valul viitorului, era preferabil să fie pe creasta acestuia.

Se trase de lobul urechii şi ascultă iarăşi strigătele pristavului, pe jumătate acoperite de dangăte.

– … să fie arse!

Asta îl nelinişte.

Auzind încă o dată anunţul, îşi aminti articolul exclusiv, „Molime de-a lungul veacurilor”, al profesorului de la Harvard.

Capelele, spitalele şi morgile erau acum tot atât de ticsite pe cât fuseseră vechile lazarete. Pe vremurile acelea se recursese la… Da!

– … incinerări în masă pentru a evita răspândirea bolii! striga băiatul. Toţi morţii vor fi aduşi pentru ardere în unul dintre următoarele trei locuri! Unu, Piaţa Boston…

Charles Britt închise registrul, îşi scoase ochelarii şi începu să-i lustruiască.

Decise ca a doua zi să dea catedrala în judecată, deoarece, strângând maxilarele, simţi gustul metalic care îi umplu gura.

După ce merseseră vreo jumătate de oră, Greg îl întrebă:

– E adevărat ce a zis Marlowe?

– Cine-i ăla?

– Pilotul celeilalte maşini. Voiai să ne omori şi s-o ştergi?

– Exact, râse Tanner. Chiar aşa.

– De ce?

Tanner tăcu un minut, apoi răspunse:

– De ce n-aş face-o? N-am chef să mor. Mi-ar plăcea să aştept mult până s-o încerc şi p-asta.

– Dacă nu ajungem, populaţia continentului ar putea fi înjumătăţită.

– Dacă e de ales între ei şi mine, eu mă aleg pe mine.

– Mă întreb uneori cum apar indivizii ca tine?

– La fel ca şi ceilalţi, amice. La început doi tipi se distrează şi-apoi încep buclucurile.

– Ţie ce ţi-au făcut, Hell?

– Nimic. Au făcut vreodată ceva pentru mine? Nimic. Nimic. Ce le datorez eu? Acelaşi lucru.

– De ce l-ai bătut pe fratele tău în garaj?

– Pentru că nu voiam să se bage într-o tâmpenie ca asta şi să moară. Nişte coaste rupte se repară. Moartea însă i-o chestie permanentă.

– Nu asta te-am întrebat. Vreau să zic, ce-ţi pasă dacă dă ortu’ popii?

– E un puşti bun, de-aia. L-a înnebunit însă gagica aia şi nu mai judecă limpede.

– Şi ce-ţi pasă ţie?

– Ţi-am zis, e frate-miu şi-i băiat bun. Îmi place de el.

– Cum aşa?

– Ei, ce dracu’! Am trecut prin multe împreună, de-aia! Ce încerci să faci? Să mă psihanalizezi?

– Pur şi simplu eram curios.

– Acum, ştii. Dacă ai chef de vorbă, zi despre altceva, da?
– Bine. Ai mai fost pe-aici, aşa e?
– Aşa-i.
– Ai fost mai departe spre est?
– Am ajuns până la Râpa Missus.
– Se poate trece peste ea?
– Aşa cred. La Saint Louis podul este încă întreg.
– L-ai trecut când ai fost acolo?
– Glumeşti? E ticsit cu maşini pline de schelete. Nu merită să-ncerci să-l cureţi.
– De ce ai mers atât de departe?
– Să văd cum e acolo. Am auzit atâtea poveşti…
– Şi cum e?
– Multe dărâmături. Oraşe arse, cratere mari, animale turbate, oameni…
– Oameni? Mai trăiesc oameni pe acolo?
– Dacă vrei să-i numeşti aşa. Toţi sunt ori sălbatici, ori sonaţi. Poartă zdrenţe sau piei de animale sau sunt goi. Au aruncat cu pietre în mine până am împuşcat doi. Dup-aia m-au lăsat în pace.
– Când se întâmplau lucrurile astea?
– Acum şase… poate şapte ani. Eram puşti pe atunci.
– Şi cum de n-ai povestit nimănui?
– Ba am povestit. La câţiva prieteni. Altcineva nu m-a întrebat nimic. Voiam să mergem acolo, să punem mâna pe nişte gagicuţe şi să venim cu ele aici, însă ceilalţi au fost laşi şi s-au dat loviţi.
– Ce aţi fi făcut cu ele?
– Nu ştiu, înălţă Tanner din umeri. Cred că le-am fi tras-o şi pe urmă le-am fi vândut.
– Voi făceaţi chestii de-astea pe Coasta Barbară – comerţ cu oameni adică – nu?
Tanner ridică din nou din umeri.
– Făceam, zise el, înainte de Raidul cel Mare.
– Cum de-ai scăpat? Credeam că i-au curăţat pe toţi.
– Eram la pârnaie. A.M.I.
– Ce-i asta?
– Atac cu mână înarmată.
– Ce ai făcut după ce ţi-au dat drumul?
– I-am lăsat să mă reabiliteze. Mi-au dat o slujbă la poştă.
– Ah, da, am auzit. Nu mi-am dat însă seama că era vorba de tine. Se pare că erai bun – te descurcai şi voiau să te promoveze. După aia, ţi-ai bătut şeful şi te-au dat afară. Ce s-a întâmplat?
– Mă tot sâcâia cu cazierul şi cu banda mea de pe Coastă. Într-o zi i-am spus să termine şi-a râs de mine. Atunci l-am lovit cu un lanţ şi i-am zburat toţi dinţii din faţă. M-au ascuns din nou.

– Păcat.

– Am fost cel mai bun şofer pe care l-a avut. El a pierdut. Nimeni altul, nici chiar astăzi, n-o să mai facă cursa până la Albuquerque. Numai dacă ar avea într-adevăr nevoie de bani.

– Îţi plăcea totuşi slujba, atunci când o făceai?

– Îmhî, îmi place să conduc.

– Trebuia să-ţi fi cerut transferul când a început să te sâcâie.

– Ştiu. Dacă se întâmpla acum, aşa aş fi făcut. Eram însă nervos şi mă enervam mult mai repede decât acum. Cred că m-am mai deşteptat şi eu.

– Dacă reuşeşti şi să te întorci acasă, probabil că-ţi vei putea relua slujba. Ai vrea?

– În primul rând, făcu Tanner, nu cred c-o să reuşim traversarea. Iar în al doilea rând, dacă reuşim şi mai găsim pe cineva viu pe acolo, aş prefera să nu mă mai întorc.

– Ar putea să fie mai bine, încuviinţă Greg. O să fii un erou. Nimeni nu o să ştie nimic despre cazierul tău. Cineva te va face mai bun.

– La dracu cu eroii, pufni Tanner.

– Eu, însă, m-aş întoarce.

– Să navighezi în jurul capului Horn?

– Exact.

– Poate fi amuzant. Dar de ce să te-ntorci?

– Am o mamă bătrână şi o grămadă de fraţi şi surori mai mici de care trebuie să am grijă şi mai am şi o prietenă.

Tanner lumină ecranul. Afară începuse să se întunece.

– Cum e maică-ta?

– O doamnă în vârstă şi drăguţă. Ne-a crescut pe toţi opt. Acum însă are artrită.

– Cum era când erai puşti?

– Muncea toată ziua, însă ne gătea prânzurile şi uneori ne aducea bomboane. Ne cârpea într-una hainele. Obişnuia să ne povestească despre cum erau lucrurile înainte de război. Se juca cu noi şi, câteodată, ne cumpăra jucării.

– Şi bătrânul tău? întrebă Tanner după un timp.

– Bea destul de mult şi a avut multe slujbe, dar nu ne bătea niciodată prea tare. Era de treabă. L-a călcat o maşină când aveam vreo doisprezece ani.

– Acum tu-i ţii pe toţi?

– Da. Sunt cel mai mare.

– Cu ce te ocupi?

– Am vechea ta slujbă. Duc poşta la Albuquerque.

– Faci mişto de mine?

– Nu.

– Auzi ce chestie! Tot Gorman e şeful?

– S-a retras anul trecut, pe motiv de incapacitate.

– I-auzi! În Albuquerque, te-ai dus vreodată într-un bar căruia îi spunea „La Pedro”?

– Da.

– Mai cântă la pian o blondă mititică? Margaret?

– Nu.

– Aha.

– Au un tip acum. Unul gras. Are un ghiul mare pe mâna stângă.

Tanner încuviinţă şi schimbă vitezele, începând să urce o colină.

– Cum îţi mai simţi capul? întrebă el când ajunseseră în vârf şi coborau panta opusă.

– Binişor. Am luat două aspirine cu apa aia minerală.

– Te simţi în stare să conduci o vreme?

– Sigur.

– Bine atunci.

Tanner apăsă pe claxon şi frână.

– Ţine-te după busolă vreo sută cinzeci de kilometri şi după-aia trezeşte-mă. Da?

– Am înţeles. Trebuie să fiu atent la ceva în mod deosebit?

– Şerpii. O să întâlneşti probabil câţiva. Indiferent ce fac, nu-i atinge.

– Bine.

Schimbară locurile. Tanner îşi culcă scaunul, aprinse o ţigară, fumă jumătate, o stinse şi adormi.

Dangătele îi acopereau fiecare al şaptelea cuvânt, dar deoarece repetase totul de cel puţin şapte ori, nimic nu scăpase celor opt ascultători statornici care se ghemuiseră pe băncile din faţa lui: cinci femei şi trei bărbaţi, cu vârste şi stări emoţionale diferite. Veniseră şi alţii, se opriseră mai departe, lângă felinar, ascultaseră o vreme, apoi se îndepărtaseră grăbiţi – pentru că începuse ploaia, iar ceea ce auzeau nu era nou.

Gulerul veşmântului preoţesc era ferfeniţit, iar pe mâna dreaptă avea un bandaj ce părea tot mai murdar cu fiecare gest al său.

Barba era recentă, veşmântul negru străvechi.

– Semnele se arată pe trupul meu, … ele îmi spun că zilele îmi… numărate! rosti el, cu ochii întunecaţi şi umezi ca noaptea şi ploaia şi sclipitori precum felinarele străzii! Iar eu spun că este… Domnului. Noi suntem cu toţii şi… bărbat, femeie şi copil, judecaţi în… zile, zilele judecăţii, şi suntem găsiţi…! Păcatul este ceea ce ne-a adus… puteţi fi siguri de asta! Păcatul… nimic altceva! Îl vedeţi în fiecare… a vieţilor voastre! Iar acum, Domnul… mânios, fraţii mei, pentru păcatele de… care suntem cu toţii vinovaţi! Voi… ştiţi asta! Şi eu o ştiu!… ne spune de zilele acestea! Puteţi… privi în jur şi să nu… că vorbele Bibliei se

adeveresc în… noastră? Bineînţeles că nu! Şi asta… că prea mult am trăit precum… păcătuind şi corupând! Nu-i de mirare… că Fiara Apocalipsului, cu şapte capete… zece coarne pe acestea, se ridică… adâncurile mării, căci cele şapte peceţi… fost sfărâmate, iar cei patru călăreţi… Apocalipsului, ale căror nume le cunoaşteţi… toţii, şi spăimântătorul ucigaş al viilor… care se ţinea după el şi… avea putere ca să ucidă cu… şi cu foamete, şi cu moarte… cu fiarele de pe pământ, toţi… aceştia vor veni aici la noapte!… ne-a judecat şi acum numai căinţa… mai poate salva de soarta teribilă… se va abate asupra omenirii! Da!… este adevărul, fraţii mei! Adevărata căinţă… poate salva încă de iadul în… vor fi aruncaţi toţi aceia care… semnul păcatului pe mâini şi pe…! Aşa a spus Domnul în cartea…! Putem noi crede altfel? Putem noi… asta? Răspunsul e în inimile voastre…! Să ne unim şi să ne…!

Plecă apoi fruntea şi se strâmbă de durere când încleştă mâinile, dar continuă să se lupte cu clopotul, ştiind că şansele erau de şase la unu în favoarea sa.

– Cât mai avem, oh, Doamne, cât… avem? strigă el. Până ce omenirea va vedea… tău, de-a pururi prezent?

Iar cerurile erau pline de semne, criptice şi indescifrabile, pe măsură ce fulgerele albastre săreau de la un stâlp la altul.

Gânditor, îşi linse picăturile de ploaie de pe buze şi le înghiţi, ca să aline uscăciunea gâtlejului.

Când Greg îl trezi, era noapte. Tanner tuşi, bău o gură de apă rece şi se târî în fundul maşinii, la toaletă. După ce ieşi, trecu la volan, verifică kilometrajul şi se uită la busolă. Corectă traiectoria şi rosti:

– Dacă avem baftă, până dimineaţă suntem în Salt Lake City. Ai avut vreun necaz?

– Nu, a fost destul de uşor. Am întâlnit câţiva şerpi şi i-am lăsat să treacă. Cam atât.

Tanner mormăi şi schimbă vitezele.

– Cum îl chema pe tipul ăla care a adus ştirea molimei? întrebă el.

– Brady, Brody sau cam aşa ceva, răspunse Greg.

– De ce-a murit? Poate că a adus cu el molima în L.A.

– Nu, clătină Greg din cap. Maşina i s-a stricat şi el era plin de răni, iar majoritatea drumului fusese expus la radiaţii; i-au ars corpul şi maşina şi toţi care au avut contact cu el au fost injectaţi cu Haffikin.

– Ce-i asta?

– Asta transportăm noi – vaccin Haffikin. Este singurul antidot al molimei. Pentru că acum douăzeci de ani ne mai rămăsese, l-am păstrat şi am menţinut echipamentul de fabricaţie în caz de urgenţă. Cei din Boston n-au avut, şi acum o păţesc.

– Mi se pare o tâmpenie ca cealaltă naţiune a continentului, poate

chiar a globului – să nu se îngrijească din timp de asta, ştiind că noi avem aşa ceva.

– Probabil, înălţă Greg din umeri, dar asta este. Ţi-au făcut vreun vaccin înainte de-a te elibera?

– Da.

– Despre ăsta este vorba.

– Mă-ntreb pe unde a traversat tipul Râpa Missus? N-a spus, nu?

– N-a apucat să zică nimic. Totul s-a aflat din scrisoarea pe care o avea.

– Trebuie să fi fost un şofer dat naibii ca să facă Drumul.

– Da. Nimeni nu l-a mai parcurs, este?

– Eu n-am auzit de nici unul.

– Mi-ar fi plăcut să-l întâlnesc pe tipul ăsta.

– Cred că şi mie mi-ar fi plăcut.

– Păcat că nu putem comunica prin radio peste continent, ca pe vremuri.

– De ce?

– Atunci n-ar mai fi trebuit să vină şi puteam afla dacă mai merită să facem drumul. Ştii, până acum s-ar putea să fi murit cu toţii.

– Ai dreptate aici, tipule, mai ales că peste o zi sau cam aşa ceva vom ajunge într-un loc de unde o să fie mai greu de întors decât de înaintat.

Tanner reglă ecranul când zări nişte forme întunecate.

– Ia fii atent acolo!

– Nu văd nimic.

– Pune-ţi infraroşiile.

Greg îşi puse ochelarii şi privi în sus, pe ecran. Lilieci. Lilieci enormi pluteau pe deasupra, formând nori întunecaţi.

– Trebuie să fie sute, poate mii…

– Cam aşa. Mi se par mai mulţi decât acum câţiva ani, când am trecut pe aici. Cred că nu mai au loc în Carlsbad.

– Nu-i vedem niciodată în L.A. Poate că sunt inofensivi.

– Când am fost ultima dată în Salt Lake, am auzit spunându-se că mulţi au rabie. Într-o zi, unii vor dispărea – ei sau noi.

– Eşti un tip foarte optimist, ştiai?

Tanner chicoti şi-şi aprinse o ţigară.

– De ce nu faci nişte cafea? întrebă el. Cât despre lilieci, să-şi bată capul copiii noştri, dacă o să avem aşa ceva.

Greg umplu ibricul şi-l băgă în priza din bord. După puţin timp, începu să şuiere şi să bolborosească.

– Ce dracu-s astea? exclamă Tanner şi frână brusc.

Cealaltă maşină se oprise la câteva sute de metri în spate.

Apucă microfonul şi întrebă:

– Maşina trei! Ce-s astea?

Le privi: nişte coloane conice, învârtindu-se între sol şi cer, legănându-se într-o parte şi cealaltă, înainte şi înapoi, la vreun kilometru şi jumătate înaintea lor. Părea că sunt paisprezece sau cincisprezece. Stăteau drepte sau unduiau. Sfredeleau în sol aspirând nisipul galben. De jur împrejurul lor era ceaţă; deasupra şi îndărăt stelele abia se întrezăreau ori nu apăreau deloc.

– Am auzit de trombe, tornade, rosti Greg, chestii uriaşe care se rotesc. N-am văzut niciuna, însă mi-au fost descrise exact aşa.

Radioul pârâi, apoi se auzi glasul înăbuşit al bărbatului numit Marlowe:

– Diavoli-de-nisip uriaşi, zise el. Furtuni de nisip gigantice, rotitoare. Cred că aspiră totul în centura moartă, deoarece nu văd să arunce ceva afară...

– Le-ai mai văzut până acum?

– Eu nu, dar partenerul meu da. El spune că cel mai bine ar fi să batem stâlpii de ancorare şi să rămânem pe loc.

Tanner nu răspunse imediat. Privi înainte spre tornadele care creşteau în lăţime.

– Vin încoace, rosti el în cele din urmă. Eu n-am de gând să rămân pe loc. Vreau să pot manevra. Mă strecor printre ele.

– Nu cred că ar trebui să faci aşa ceva.

– Nimeni nu te obligă să mă urmezi, amice, dar dacă ai ceva în scăfârlie, n-ai mai sta pe gânduri.

– Rachetele mele sunt aţintite pe tine, Hell.

– N-o să tragi în nici un caz acum, când s-ar putea ca eu să am dreptate şi tu să greşeşti... şi nu când Greg este aici.

Urmă o tăcere, apoi:

– Bine, Hell, ai câştigat, ia-o înainte şi noi te supraveghem. Dacă reuşeşti, venim după tine. Dacă nu, rămânem ancoraţi.

– O să trag o salvă de rachete când ajung dincolo, zise Tanner. Dacă o vedeţi, faceţi acelaşi lucru. Bine?

Întrerupse legătura şi privi înainte, studiind coloanele negre şi uriaşe, cu vârful mai lat decât baza. Din furtuna târâtă de ele răzbăteau câteva raze de lumină, iar cerul era înceţoşat între trunchiurile ce se roteau.

– Să-i dăm drumul, făcu el, reglând farurile la intensitate maximă. Leagă-te, amice!

Greg îl ascultă şi maşina porni.

Tanner îşi fixă centura de siguranţă, în vreme ce avansau încetişor.

Coloanele creşteau şi se legănau apropiindu-se, iar acum putea auzi un sunet precipitat, ţiuitor, ca un cor de vânturi.

Ocoli prima trombă la vreo trei sute de metri şi continuă spre stânga, ca să o evite pe cea care creştea mereu înaintea lor. După ea apăru alta şi coti mai mult către stânga. După tromba aceea urma un

spaţiu liber, de vreo patru sute de metri lăţime, înspre dreapta.

Îl traversă cu iuţeală şi trecu printre două coloane, care stăteau ca nişte stâlpi de abanos la o sută de metri unul de celălalt. Când ajunse între ele, volanul îi fu aproape smuls din mână şi avu impresia că se afla în mijlocul unui tunet permanent. Coti spre dreapta şi ocoli altă trombă, accelerând.

Văzu apoi alte şapte coloane, trecu printre două şi ocoli o a treia. După ce o depăşise, văzu că tromba se deplasase cu iuţeală, traversând traiectoria lui anterioară. Expiră zgomotos şi coti la stânga.

Era înconjurat de ultimele patru coloane. Frână brusc, fiind aruncat înainte, şi curelele îi muşcară din umeri când două tornade se clătinară violent şi accelerară brusc. Una trecu prin faţa lor, ridicând botul maşinii de pe pământ.

Apoi apăsă pedala de acceleraţie până la fund şi ţâşni printre ultimele două, lăsându-le pe toate înapoi.

Continuă aşa cam patru sute de metri, apoi viră, sui pe o colină micuţă şi opri motorul.

Declanşă rachetele semnalizatoare.

Plutiră, ca nişte stele muribunde, vreo jumătate de minut.

Îşi aprinse o ţigară şi privi aşteptând.

Termină ţigara.

– Nimic, rosti el în cele din urmă. Poate că nu le-au văzut prin furtună. Sau poate că noi nu le-am văzut pe-ale lor.

– Sper, zise Greg.

– Cât vrei să mai aşteptăm?

– Hai să bem cafeaua aia.

Trecu o oră, apoi două. Trombele începură să se micşoreze până ce se mai zăriră doar trei dintre cele mai subţiri. Se deplasară spre est şi dispărură complet din vedere.

Tanner lansă altă rachetă, dar nu urmă nici un răspuns.

– Să mergem şi să-i căutăm, spuse Greg.

Îi căutară.

Nu exista însă nici cea mai mică urmă care să indice soarta maşinii trei.

Înainte de a termina căutarea se iviră zorii. Tanner întoarse maşina, controlă busola şi se îndreptară către nord.

– Când crezi că ajungem în Salt Lake City? întrebă Greg după o tăcere îndelungată.

– Probabil peste două ore.

– Ţi-era frică, atunci când am trecut printre chestiile alea?

– Nu. După aceea, însă, mi s-a făcut rău.

Greg încuviinţă.

– Vrei să conduc eu?

– Nu. N-aş putea s-adorm. În Salt Lake o să facem plinul şi mâncăm ceva până ne verifică maşina. După aia, o pun pe direcţie şi treci tu la volan.

Cerul era din nou purpuriu şi dungile negre se lăţiseră. Tanner înjură şi mări viteza. Declanşă aruncătorul ventral spre doi lilieci care se hotărâseră să atace vehiculul. Aceştia rămaseră în urmă, iar el luă ceaşca de cafea de la Greg.

Când ajunseră în Salt Lake City, cerul era negru de parcă era seară. John Brady – aşa îl chemase – trecuse pe acolo doar cu câteva zile în urmă şi oraşul era pregătit pentru maşina lor.

Majoritatea celor zece mii de locuitori apărură pe stradă şi, înainte ca Hell şi Greg să coboare din maşină, după ce o trăseseră în primul garaj văzut; trei mecanici ridicaseră capota şi controlau motorul.

Unul dintre mecanici se apropie de ei. Era scund şi atât de bronzat şi murdar de vaselină, încât ochii îi păreau şi mai albicioşi decât în realitate. Privi unghiile negre ale mâinii pe care începuse s-o întindă, apoi o trase îndărăt şi o şterse de salopeta verde zâmbind şi dezgolind un şir de dinţi îmbrăcaţi în aur.

– Salut! Io-s Monk, spuse el. Voi sunteţi ăia de merg la Boston, da?

– Exact.

– Îi pun pe băieţi să verifice totul. O să dureze v’o două ore. Pe voi cum vă cheamă?

– Eu sunt Greg.

– Hell, rosti Tanner.

– Hell?

– Hell, repetă el. Unde putem mânca ceva?

– I-un local vizavi. Da’, după lumea de-afară, n-o să ajungeţi pân-acolo. Mai bine-i trimit pe băieţi să v-aducă ceva. Puteţi mânca în birou.

– Bine.

– Crezusem c-o să trimită mai multe maşini.

– Aşa a fost. Am pierdut două.

– Oh! Îmi pare rău… Ştiţi, am vorbit cu tipu’ ăla, Brady, când a trecut p-aici. Zicea că Bostonul trimisese şase maşini. El arăta nasol de tot şi maşina parcă fusese în război. Preşedintele voia să-l oprească… Zicea că putem trimite pe altcineva restul drumului. Tipu’ nici n-a vrut s-audă. Zicea că dac-a condus pân-aici, vrea să termine treaba.

– Fraier, pufni Tanner.

– A scos pistolu’ când am vrut să-l ducem la doctor. Nu voia să iasă din maşină. Cred c-o luase razna. De-aia am mai trimis şi noi o maşină, după ce-a plecat, să fim siguri c-o să primiţi mesajul.

– Ce maşină? întrebă Greg.

– N-a…?

Greg clătină din cap.

Monk scoase un pachet de ţigări din buzunarul de la piept, îi servi; când aprinse bricheta, mâna îi tremura.

– Crezusem că omul nostru v-a dat mesajul.

– Numai Brady, zise Greg. Altul n-a ajuns.

– El cum se simte?

– A murit.

– Avea blindajul paradit. Geigerul înnebunise când am controlat interiorul. Am vrut să-i dăm altă maşină, da’ a scos iar pistolu’. Zicea că nu se dă jos din maşina *lui,* oricâte radiaţii ar avea. I-am cârpit blindajul, da’ nu-i uşor de decontaminat într-un timp aşa scurt. Când a plecat, era ca-ntr-un cuptor. De-aia l-am şi trimis pe Darver… Haideţi în birou, arătă el spre o uşă verde, masivă. Hei, Red!

Un tânăr roşcovan îşi părăsi bancul de lucru şi se apropie, ştergându-şi palmele pe o cârpă îmbibată cu gaz.

– Ce-i, Monk?

– Spală-te şi du-te până vizavi. Ia-le ceva de mâncare oamenilor ăştia. Suntem în birou.

– Bine. De unde i-au bani?

– Ia cinci dolari de la casă şi pune un bileţel.

– Bine, încuviinţă roşcovanul şi porni spre chiuveta mânjită cu galben, montată pe peretele îndepărtat.

Intrară în birou. Monk închise uşa verde înapoia lor şi le făcu semn spre scaune:

– Simţiţi-vă ca acasă.

Vorbind, trase jaluzelele şi acoperi fereastra prin care se zgâiau patru chipuri. Apoi se rezemă de un dulap verde şi uzat şi oftă.

– Vă urez multă baftă, le zise. Măiculiţă! Nu l-aţi văzut pe Brady când a tras aici! Parcă era moartea-n vacanţă!

– Bine, făcu Greg. Nu ne mai aduce aminte, da?

– Scuze! N-am vrut să… ştiţi…

– Da, sigur. Hai să vorbim despre altceva.

Tanner chicoti şi suflă un rotocol de fum.

– Credeţi c-o să plouă azi? întrebă el.

Greg deschise gura, apoi o închise şi înghiţi ceea ce ar fi vrut să spună.

Monk privi printre două şipci ale jaluzelelor.

– Sunt vreo doi poliţai care-i ţin pe oameni afară, rosti el, şi mai văd unu’ care-ncearcă să facă loc unei maşini. Poate-o fi a preşedintelui, da’ nu-s sigur.

– Ce vrea? pufni Tanner.

– Să vă salute şi, probabil, să vă ureze noroc.

Greg îşi trecu mâinile prin păr.

– I-auzi, preşedintele, făcu el.
– Rahat, rosti Tanner.
Greg îşi curăţă unghiile cu un băţ de chibrit.
– Suntem celebrităţi, observă el.
– Cui îi trebuie?
– Nu-i nimic rău în asta.
– Da, e preşedintele, încuviinţă Monk revenind spre ei. Mă duc să-l primesc. Venim într-un minut.
– Mai bine haleam, spuse Tanner când mecanicul ieşi.
– De ce trebuie să fii aşa?
– Cum adică?
– Afurisit. Tipu' e grangure pe-aici şi vine să ne ureze noroc. De ce vrei să-l iriţi?
– Cine zice c-o să-l irit?
– Îmi dau seama...
– Greşeşti, cetăţene. O să fiu cel mai dulce erou pupincurist cu care a vorbit nenorocitu-ăsta vreodată, bineînţeles sperând c-asta o să-l ajute să fie reales. E bine?
– Mie nu-mi pasă.
Tanner chicoti din nou.
Zgomotul din exterior se auzi mai puternic; cineva deschisese uşa clădirii. Tanner îşi strivi chiştocul pe pardoseala din beton şi aprinse altă ţigară.
– Cine-ar vrea să fie preşedinte? întrebă el şi, undeva, o uşă se trânti, închizându-se.
Greg traversă odaia până la robinet, umplu un pahar din hârtie şi bău. După o vreme auziră paşi şi uşa se deschise.
Preşedintele, un bărbat slab, chel, cu nas coroiat, piele trandafirie şi surâs perlat, ridică mâna dreaptă şi rosti:
– Mă numesc Travis. Mă bucur să vă cunosc, băieţi, şi bine aţi venit în Salt Lake!
– Preşedintele, zâmbi Monk, ştergându-şi palmele de salopetă.
Tanner se sculă şi întinse mâna.
– Mă numesc Tanner, domnule. Sunt onorat de cunoştinţă. El e prietenul meu, Greg. Mă bucur să revăd Salt Lake. Arată din ce în ce mai bine de câte ori vin aici.
– Salut, Greg... Ah, deci ai mai fost pe aici?
– De foarte multe ori. Este şi motivul pentru care am fost ales dintre atâţia voluntari. Am şofat mult... înainte de-a mă retrage.
– Adevărat?
– Da. Acum am o fermă micuţă cu doar câţiva servitori şi-mi petrec timpul ascultând muzică clasică şi citind filosofie. Uneori scriu versuri. Dar, când am auzit despre cele întâmplate, am ştiut că am o datorie faţă de omenire şi de Naţiunea Californiei şi m-am prezentat voluntar.

La urma urmei şi ei au fost buni cu mine. În felul acesta am ajuns să vă vizitez din nou oraşul.

– Te admir, domnule Tanner… Dumneata de ce te-ai oferit voluntar, Greg?

– M-am… ăă… oferit voluntar pentru că… sunt şofer. Duc poşta în Albuquerque. Am multă experienţă.

– Înţeleg. Ei bine, amândoi sunteţi nişte oameni excepţionali. Dacă totul se va petrece aşa cum sperăm noi, o să vă întoarceţi pe aici?

– Aşa intenţionez, domnule, răspunse Tanner.

– Perfect. Voi fi încântat să vă primesc oricând treceţi prin oraş. Poate luăm masa împreună şi-mi povestiţi toată călătoria.

– Vom fi încântaţi, domnule. Dacă vă aflaţi cumva prin zona L.A.-ului, puteţi să-mi vizitaţi ranchul?

– Cu mare plăcere.

Tanner surâse şi scutură ţigara pe podea.

– Sunt puţin îngrijorat de drum, de aici încolo, spuse el.

– Pe o porţiune Autostrada 40 e bună, dar nimeni nu ştie cât anume. Şoferii noştri n-au avut nici un motiv să se aventureze într-acolo.

– Înţeleg. Este totuşi o informaţie. Intenţionam să mergem pe 40 şi asta ne dă încredere. Mulţumesc!

– Mă bucur să vă pot ajuta. Aţi mâncat?

– Un băiat care lucrează aici a ieşit să ne aducă ceva. Acuşi trebuie să se întoarcă. Ştiţi, ne grăbim.

– Da, adevărat. Dacă aveţi nevoie de ceva, anunţaţi-mă.

– Mulţumim.

Dădură din nou mâna.

– Încă o dată: noroc! Mulţi de aici se vor ruga pentru voi.

– Le suntem recunoscători, domnule preşedinte.

– Să vă conduc…

– La revedere.

– La revedere.

Se întoarse şi ieşi urmat de Monk.

Tanner începu să râdă.

– De ce i-ai zis toate rahaturile alea, Hell?

– Pentru că ştiam că o să le creadă.

– De ce?

– Vrea ca totul să fie frumos. Atunci, i-am zis lucruri drăguţe şi el le-a crezut. De ce nu? Tâmpitu’ dracu’ chiar a crezut că s-ar fi oferit cineva voluntar pentru aşa ceva!

– Unii au făcut-o.

– Atunci de ce nu i-au lăsat pe ei să şofeze?

– Nu erau îndeajuns de buni.

– Probabil că de-asta s-au şi oferit voluntari. Acum au cu ce se

lăuda. Ai văzut cum mă sorbea din ochi când îi vorbeam de omenire? Îi urăsc pe cei de teapa lui. Sunt făţarnici.

– Cel puţin a plecat încântat.

Tanner chicoti iarăşi.

Uşa se deschise şi intră Monk urmat de Red, care purta o pungă mare, maronie.

– V-am adus dejunul, rosti băiatul, apoi se adresă lui Monk: Uite restul.

– Până mâncaţi, eu mă duc să-i ajut pe băieţi la maşină, spuse Monk băgând mărunţişul în buzunar. Apropo, Hell, afară-i un tip, Blinky, care zice că te cunoaşte.

– N-am auzit de el.

– Bine, îl expediez.

Închise uşa şi cei doi bărbaţi se apucară să mănânce.

După o vreme uşa se întredeschise puţin şi un bărbat înalt şi slăbănog, cu ochelari groşi, obraji scofâlciţi şi un smoc de păr cărunt privi înăuntru, apoi intră.

– Salut, Hell, rosti el.

– Ce vrei?

– Ce-ai adus?

– Nimic pentru tine. Şterge-o!

– Aşa vorbeşti cu omul care te-a făcut bogat?

– Cum adică?

– L-am auzit pe preşedinte vorbind despre locuinţa ta de pe coastă. Tare de tot! Ai uitat că cei mai mulţi bani i-ai câştigat din afacerile cu mine?

– Şterge-o!

– Acum ce duci?

– Chestii pentru Boston.

– Unu ca tine n-ar bate atâta drum fără un câştig. Ce mai ai?

– Dacă n-ai ieşit până-mi termin felia asta de pâine, o să te-nvăţ un mod nou de-a provoca durere.

– Cu altcineva din oraşu-ăsta nu mai faci treabă, Hell! Ce duci? Ca de-obicei?

Tanner îşi îndesă felia de pâine în gură şi se ridică, trăgând stiletul model SS din cizmă.

– Probabil că şi cu auzul stai la fel de rău, spuse el azvârlind cuţitul în aer şi prinzându-l astfel încât craniul de mort îi atingea antebraţul şi trei centimetri de lamă ieşeau dintre degetul mare şi arătător.

Făcu un pas înainte şi Blinky puse mâna pe clanţă.

– Nu mă poţi speria, Hell! Ai nevoie de mine aici.

Tanner mişcă braţul şi-i crestă obrazul stâng.

– De ce-ai făcut-o? întrebă Blinky inexpresiv.

– Ca să mă distrez, replică tânărul şi-l lovi în fluierul piciorului.

Când bărbatul se îndoi de durere, Tanner ridică braţul ca sa-l taie din nou, dar Greg îl prinse de mână.

– Pentru Dumnezeu! Opreşte-te! strigă el când Tanner lovi cu pumnul stâng în stomacul lui Blinky. Dă-l afară! De ce trebuie să-l mai şi mutilezi?

Continuând să se zbată ca să-şi elibereze braţul, Tanner ridică genunchiul brusc.

Blinky icni şi se prăbuşi pe podea.

Greg izbuti să-l îndepărteze pe Tanner, înainte de a-l lovi în coaste pe ochelarist.

– Termină, lua-te-ar dracu! Pentru asta nu te mai graţiază nimeni!

– Bine! Dar fă-l să dispară din ochii mei!

– E-n regulă, numai ascunde cuţitul ăla.

– Dă-i drumul!

Greg îl eliberă pe Tanner şi-l ridică pe Blinky. Tanner îşi şterse stiletul de pantaloni şi-l puse în teacă. Apoi reveni la micul dejun.

Pe jumătate conducându-l, pe jumătate târându-l, Greg îl scoase pe contrabandist din birou.

Se întoarse după câteva minute.

– I-am minţit despre ce s-a întâmplat, explică el, şi m-au crezut, poate pentru că tipul are cazier. Ce-ai avut cu el?

– Mă sictirea.

– De ce?

– I-un nenorocit, care nu vrea să-nţeleagă că există şi „nu” pe lumea asta!

– Şi ăsta era un motiv pentru ce i-ai făcut?

– M-am şi distrat.

– Eşti un ticălos!

– Vezi că ţi se răceşte pâinea prăjită.

– Ce-ai fi făcut dacă nu te-opream? Îl omorai?

– Nu. Probabil că i-aş fi scos vreo doi dinţi cu patentul ăla de pe masă.

Greg se aşeză şi-şi privi omleta.

– Cred că eşti puţin sonat, rosti în cele din urmă.

– Nu suntem cu toţii?

– Poate. Doar că acum ai făcut ceva atât de…

– Poate că n-ai înţeles, Greg. Eu sunt un Înger. Sunt ultimul Înger rămas în viaţă. Şi am fost un Înger încă înainte de a trece de la blugi înapoi la piele din cauza blestematelor de furtuni. Ştii ce-nseamnă asta? Sunt ultimul şi am de menţinut o reputaţie. Nimeni nu ne ia la mişto, pentru că-i călcăm în picioare, asta-i! Şi dobitocul ăla a crezut că mă sperie, pentru că are vreo gorilă p-afară şi credea că am marfă pentru alţii. Intră aici şi mă tratează ca pe-un cetăţean obişnuit. Trebuia să-l zdrobesc, pricepi? I-am dat o şansă să tacă şi n-a făcut-o.

Atunci era o chestie de-onoare. Trebuia să-l toc mărunt!
– Dar Îngerii nu mai există. Tu eşti ultimul din bandă.
– Şi Papa nu-i ultimul catolic?
– Aşa mi se pare…
– I-aceeaşi chestie.
– Nu cred c-o să rezişti prea mult.
– Nici eu nu cred. Dar nu cred că tu m-ai putea depăşi cu mult.
Îndepărtă capacul recipientului cu cafea, luă o înghiţitură, plescăi din buze şi râgâi.
– Mă bucur că l-am pocnit pe împuţitu-ăla. Niciodată nu l-am înghiţit.
– Cum de te-ai combinat cu ei?
– Pentru că-s un şofer bun. Vezi şi tu că te-am adus până aici.
Greg nu răspunse. Tanner se ridică şi se apropie de fereastră. Depărta uşor jaluzelele şi privi afară.
– S-au mai risipit, spuse el. Mulţi au trecut pe trotuarul de vizavi şi în susul străzii.
Privii ceasul şi adăugă:
– Ar fi fost bine s-o pornim. Nu-mi place să pierd ziua aici.
Greg nu-i răspunse. Tanner deschise un sertar al dulapului, privi înăuntru şi-l închise iar. Mai luă o înghiţitură de cafea. Îşi aprinse o ţigară.
– Mă întreb cum se descurcă cu maşina, spuse într-un târziu.
Greg termină de mâncat şi aruncă farfuriile de carton la coş. Le luă şi pe ale lui Tanner şi le azvârli tot acolo.
– Nu-ţi prea place curăţenia, îi spuse.
Tanner căscă şi reveni lângă fereastră.
– Mă duc să-l caut pe şef, zise Greg şi ieşi din birou.
Tanner căscă şi reveni lângă fereastră. Continuă să fumeze plimbându-se prin cameră şi, în cele din urmă ieşi să-i privească pe mecanicii care trebăluiau în jurul maşinii.
– Cum merge?
– Pân-acu e perfectă. L-ai văzut pe tipu-ăla care s-a rănit?
– Da.
– Arăta ca naiba, plin de sânge…
– Schimbaţi şi uleiul?
– Da.
– Cam cât mai durează?
– Vreo oră.
– N-aveţi şi-o ieşire mai dosnică?
– Vezi după maşină aia roşie din stânga. O găseşti acolo.
– E cineva p-afară, acolo?
– Nu cred. Numai buruieni şi fiare vechi.
Tanner mormăi ceva şi porni spre partea din spate a garajului.

Deschise uşa, privi afară, apoi ieşi.

Văzduhul era cald şi, deşi mai persistau mirosurile de vaselină, ulei şi benzină, putea să simtă aroma aceea specifică ierbii umede într-o seară caldă, deşi, de fapt, nu era seară, ci doar o zi întunecată. Rămase locului şi privi în jur până ce ochii i se obişnuiră. Zări o băncuţă îngustă şi se duse să se aşeze acolo, rezemându-se cu spatele de betonul gol, ascultând zgomotele greierilor în iarbă, aprinzându-şi altă ţigară şi azvârlind chibritul spre grămada de amortizoare, osii şi blocuri motor, ruginite şi amorfe sub o singură panglică albă, răsucită ce atârna precum un fulger încremenit în negreala de deasupra capului său, ce începuse brusc să-l furnice; şi, scărpinându-se, auzi ţipătul unei păsări deasupra lui, în adăpostul colorat al unui copac imens, ale cărui ramuri coborau până aproape de sol, înapoia fiarelor vechi; plesnind un ţânţar, simţi deodată o adiere răcoroasă mângâindu-i chipul, aducând cu ea promisiunea ploii, ceea ce nu-l încânta prea mult; când trase adânc fum din ţigară şi vârful acesteia scânteie incandescent; azvârli o piatră într-un şobolan care apăruse de sub gunoaie, dar dădu greş şi se înecă; pe când tuşea, în mintea lui se împleteau frica şi frânturi de amintiri ale trecutului său violent, ca o conştientizare a necazurilor ce aveau să urmeze. Înapoia pleoapelor sale era o viziune de foc, flăcări cuprinzându-i maşina precum floarea morţii, iar înăuntru două schelete se carbonizau, în timp ce toată muniţia dinăuntru se transforma într-un şirag de explozii puternice şi toţi tipii fără haz care-l urâseră vreodată – asta însemnând toată lumea –, rânjeau şi hohoteau şi agitau bâte şi dansau într-un cerc mare în jurul rugului. „Lua-v-ar dracu pe toţi”, şopti el şi banda albă din ceruri se lăţi puţintel, tremurând, se îndoi aidoma unui deget, apoi se auzi un tunet ca un hohot de râs. Tanner îşi permise să se gândească la zilele când fusese Numărul Unu şi amintirile îl tulburară. Scăpase din incendiul şi împuşcăturile din noaptea când făcuseră raid pe Coastă şi-i uciseseră sau arestaseră toată gaşca. De atunci el fusese o ţară fără nici un locuitor. *Acela* fusese focul lui şi-l scăpase. Acum o altă soartă specială, un alt foc aparte căzuse pe cei asemenea lui – să-i slujească tocmai pe indivizii care l-ar fi ucis atunci. Ducea dorul iubitei, farul călăuzitor al vieţii sale, motocicleta lui, Harley Davidsonul având cutie de viteze cu patru trepte şi ambreiaj originale, cu două carburatoare H-D mari, şi forţa ei pulsatoare, vibratoare, explodându-i între pulpe, cu ghidonul în palme şi mirosul drăcesc de cauciuc ars şi gaze de eşapament asaltându-i nările alături de fumul ţigării. Dusă… Pe vecie… Confiscată şi vândută pentru recuperarea amenzilor şi cheltuielilor. Ajunse acolo unde sfârşesc toate motoarele. Într-un morman de fiare vechi precum cel dinaintea lui. Cine putea şti? Motocicleta îi fuse aproape ca o soţie, al dracului de aproape, şi ăsta

putea fi chiar mormântul ei, iar al lui nu mult mai departe spre est. Înjură din nou şi se gândi la fratele lui. Trecuse mai mult de un an de când nu-l mai văzuse. Între ei existase o plasă de sârmă şi în partea lui stătea un paznic care-i permisese să primească ţigări, dar nu avuseră prea multe lucruri să-şi spună. Acum, probabil, frate-său era în vreun pat de spital undeva. Scăpase, oricum, de foc şi de fiarele vechi, ceea ce nu era puţin. El era singurul tip fără haz pe care merita să-l salveze, hotărî Hell. Aprinse o ţigară de la chiştocul celeilalte, pe care-l zvârli către gunoaie. Un şobolan fugi. Îşi aminti cum fusese iniţiat. Avea şaisprezece ani pe atunci. Găleata se umplea, iar el stătea înalt şi mândru în jacheta lui lucitoare cu tinichele scânteietoare şi, deşi uşor pilit, nu se clătina. Unul câte unul, ceilalţi urinaseră în găleată. Când terminaseră, i-o vărsaseră în cap. Fusese botezul lui; devenise un Înger. Purtase hainele acelea mirositoare timp de un an, iar peste încă doi ani, avea nouăsprezece ani şi era Numărul Unu. Preluase conducerea atunci şi toţi îi cunoşteau numele şi se dădeau la o parte când îl zăreau. El era Hell şi gaşca lui stăpânea Coasta Barbară. Mergeau unde voiau şi făceau ce voiau, până ce el dăduse de bucluc şi dispăruse, iar asupra Coastei se abătură zile negre. Oraşul era permanent iniţiat, aşa cum fusese şi el, de gunoaie din ceruri. Gaşca *celorlalţi,* însă, era mai mare decât a lui; şi, într-o bună zi, atacaseră. Celula lui fusese doi pe trei şi o împărţise cu un tip căruia îi plăcuseră fetiţele de grădiniţă, dar... nu fusese prea prudent. După ce încercase să-l ucidă, Hell se trezise la carceră. O preferase în locul delirurilor bâiguite ale individului cu ochi albaştri şi nebuni cu care îl puseră după aceea. Uneori, Craig făcea spume la gură, până ce Hell îl pocnise şi spuma se înroşise. Îi descleştaseră degetele de pe beregata lui în ultimul minut, rupându-i o falangă. Crezuseră că înnebunise în singurătatea carcerei; asta i-o spuseseră însă mai târziu, după ce-l mutaseră de unul singur într-o celulă, multe luni mai târziu. Crezuseră că avea nevoie de tovărăşie, deoarece făcuse parte dintr-o bandă. Nu pricepuseră. Considerau că Îngerii erau o bandă şi un Înger singur era un vagabond. Greşiseră. El nu înnebunise sau cel puţin n-ar fi admis, chiar dacă era adevărat. Stătea pur şi simplu, fără să facă nimic. Nu juca nici un joc şi nici nu număra. Stătea locului. Atunci învăţase că nu-l puteau răni. Şi aşteptase. Nu ştiuse însă pentru ce. Pentru asta aşteptase. Pentru asta. Asta aşteptase, stând acolo şi visând la Maşina Cea Mare. Ce era asta? Focul? Probabil focul, hotărî, privind cerul şi adulmecând văzduhul. Ucise încă un ţânţar. Continua să miroasă a ploaie şi ar fi băut ceva. Greierul se opri, pasărea tăcu, iar lumina se revărsă din nou în lume, albă, puternică şi orbitoare. Cerurile se deschiseră deasupra lui, aidoma unei mări de fosfor care se revarsă dincolo de ţărmuri. În jurul lui totul fu brusc scăldat într-o lumină nenaturală, iar trunchiul copacului fu aplecat de o rafală

violentă dinspre nord. Fiecare gunoi din grămada din faţa sa căpătă o viaţă personală şi, dacă ar fi ascultat atent, poate ar fi reuşit să audă fiarele vechi vorbind despre timpurile lor de glorie, despre utilitatea sau inutilitatea lor pe puţinele şosele încă existente ale lumii. Îi vorbeau despre locuri şi peisaje nevăzute şi le ascultă până ce uşa de lângă el scârţâi şi auzi glasul lui Greg:

– E aproape gata, Hell.

– A-ntâia!

– Ce faci acolo?

– O frecam pe uscat.

Uşa se trânti. Tanner rămase nemişcat câteva minute, apoi începu o ploaie uşoară, spălând strălucirea lumii, amuţind gunoaiele, udând pasărea din copac şi şobolanii din vizuinile lor, stropindu-i chipul, împroşcându-i cizmele şi ridicând din sol un miros de cenuşă. Atunci se sculă şi intră în garaj, scuturându-şi picăturile din barbă.

– E gata, arătă Monk spre maşină. Vreţi s-aşteptaţi să vedeţi dacă se-opreşte ploaia?

– Nu. Probabil că-n curând se-ntunecă iarăşi.

– Probabil.

Se apropiară de o fereastră. Timp de câteva secunde priviră ploaia. Afară, oamenii continuau să umple strada.

– Ce tâmpiţi, făcu Tanner. În loc să se bage-năuntru…

– Vor să ne vadă când plecăm.

– Păi atunci să le dăm un spectacol – o plecare-n trombă! Deschide uşile, Monk!

– Mulţumim pentru dejun, spuse Greg.

– Şi-aşa n-a fost mare lucru…

– Ce s-a-ntâmplat cu tipu-ăla? întrebă Greg.

– Care?

– Blinky. Cel care a avut accidentul.

– Ah! E la spital. L-au luat poliţaii ca să i se pună copci şi-a făcut infarct. E pe oxigen acum. Era un escroc de duzină de pe-aici. Are cazierul plin. Nu făcea doi bani. Nu pot zice că-l regret.

– Păcat.

– Asta păţeşti dacă nu eşti atent şi te-mpiedici, strânse din umeri Monk. Deci porniţi pe 40, da?

Greg privi spre Hell.

– Exact, încuviinţă Tanner. Cine haleşte monştrii Gila?

– Ce?

– Noi avem nişte şerpi mari pe care-i mănâncă Gila, pe lângă alte chestii ca, bizoni, coioţi şi dracu'-mai-ştie-ce… şi mai sunt liliecii mari care halesc din pomii ăia mutanţi dinspre Mexic şi nişte păianjeni mari care se hrănesc cu tot ce li se prinde-n plasă. Dar cine le mănâncă pe Gile? Acasă, un tip, Alex, îmi zicea că, dacă fiecare mănâncă şi este

mâncat, cineva trebuie să le frigă şi pe Gile. Eu n-am ştiut ce să-i răspund. Tu ştii mai multe?

– Am auzit ceva de fluturi, răspunse Monk.

– Fluturi?

– Îmhî. Sunteţi norocoşi că n-aţi dat peste ei. Sunt mai mari decât nişte zmeie şi se lasă pe ceafa Gilelor şi le-nţeapă de le amorţesc. Dup'-aia-şi depun ouăle. După ce ies din ouă, larvele mănâncă şopârla paralizată.

– M-am prins.

– Şi pe fluturi cine-i mănâncă? întrebă Greg.

– Dracu ştie! Poate liliecii… Lumea de-acolo e cu totul altfel decât era acum vreo, să zicem, o sută de ani şi se schimbă rapid. Mă-ndoiesc că e cineva care să le ştie pe toate.

– Mda.

– Am o bănuială că, dacă cineva o să încerce să afle, o să afle că multe i-ar hali imediat pe oameni.

– Mulţumim pentru toate, spuse Greg. Mi-a părut bine de cunoştinţă, Monk!

– Sper să ne mai vedem.

Îşi strânseră mâinile.

– Eu mă-ndoiesc, comentă Tanner. Nu cred c-o să te mai văd vreodată. Oricum, mulţam pentru haleală. Poate c-o să mai auzi de noi.

– Baftă! Vă ţinem pumnii!

– Nu le am pe-astea, rosti Tanner.

Traversă garajul, deschise portiera maşinii şi urcă la volan. După câteva clipe, Greg sui lângă el.

– Nici măcar n-ai dat mâna cu el, îi spuse.

– Nu mă topesc după acest gest, replică Tanner. Celor mai mulţi nici nu le pasă. Cândva, când întindeai mâna, o făceai ca să arăţi că nu ai un cuţit în ea, atâta tot, şi – dacă eşti stângaci, i-ai dat peste cap. Şi invers. Eu sunt chiar stângaci, deci pot face figura, da' tot zic că nu merită. Dac-aş fi avut vreodată un prieten, nu trebuia să dea mâna cu mine ca să mi-o dovedească. El ar fi ştiut-o, şi eu la fel. Ştii şi tu că-i aşa. Te-ntâlneşti cu cineva şi brusc amândoi ştiţi că v-asemănaţi cumva. Fără sânge, jurăminte şi-alte chestii. Nimic. Pur şi simplu sunteţi prieteni. Nu-i nevoie de toate rahaturile alea protocolare, care s-au dus odată cu timpurile vechi. Asta-i!

Încuiară portierele şi Tanner porni motorul. O vreme rămase ascultându-l atent, apoi cuplă display-urile.

Uşile cele mari ale garajului zăngăniră şi el claxonă prelung.

– Hai s-o frigem!

Însoţiţi de urale, ieşiră în stradă şi porniră către est.

– Aş fi putut bea o bere, îşi aminti Tanner. La dracu'!

Mergeau pe lângă ceea ce fusese cândva Autostrada Naţională 40. Tanner părăsi locul de la volan şi se întinse pe scaunul de alături. Cerul continua să se întunece, căpătând aspectul pe care îl avusese la plecarea din L.A.

– Poate că reuşim să i-o luăm înainte, făcu Greg.

– Sper.

Pulsaţia albastră începu în nord şi erupse într-o auroră strălucitoare. Chiar deasupra lor, cerul era aproape negru.

– Bagă mare! răcni Tanner. Viteză! Acolo-n faţă, sunt dealuri! Poate reuşim să găsim o copertină sau o peşteră!

Izbucni însă înainte de a ajunge la dealuri. Întâi grindina, apoi pietrişul. Urmară pietroaiele mari şi scannerul din dreapta se stinse. Nisipul îi împroşca şi avansau sub torente de apă care făceau să se înece motorul.

Reuşiră totuşi să ajungă la adăpostul dealurilor şi găsiră un loc într-o vale stâncoasă, unde pereţii erau drepţi şi apropiaţi, oprind nebunia furtunii de vânt, nisip, praf, piatră şi apă. Fumau şi ascultau.

– N-o să reuşim, zise Greg. Ai avut dreptate. Credeam că avem o şansă. Nu avem. Totul ne este împotrivă, chiar şi vremea.

– Avem o şansă, răspunse Tanner. Poate nu una foarte bună. Dar până acum am avut noroc. Ţine minte lucrul ăsta.

Greg scuipă în incinerator.

– De unde optimismul ăsta? Tocmai la tine?

– Înainte eram furios şi ziceam ce-mi venea la gură. Şi acum sunt furios… dar mă simt norocos. Atâta tot.

– La dracu cu norocul, râse Greg. Uită-te afară.

– Văd, făcu Tanner. Rabla noastră e construită special să reziste la aşa ceva şi rezistă. Şi apoi aici simţim de-abia a zecea parte din furtună.

– Aşa e, dar ce contează? Poate dura şi două zile.

– Atunci aşteptăm.

– Dacă aşteptăm prea mult, şi zecimea aia ne poate distruge. Dacă aşteptăm prea mult, chiar dacă scăpăm, nu mai are nici un rost să mai mergem. Iar dacă plecăm, ne-ar face praf.

– O să-mi ia zece sau cincisprezece minute să repar scannerul. Avem „ochi” de rezervă. Oricum, dacă furtuna ţine mai mult de şase ore, îi dăm drumul.

– Cine spune asta?

– Eu.

– De ce? Până acum te agitai ca să-ţi salvezi capul. Ce ţi-a venit, aşa deodată, să ţi-l rişti, ca să nu mai vorbesc de viaţa mea?

Tanner fumă o vreme, tăcut.

– M-am gândit, răspunse şi apoi tăcu iar.

– La ce? insistă Greg.

– La tipii din Boston. Poate că merită. Nu ştiu. N-au făcut nimic pentru mine. Dar, la dracu, îmi place aventura şi nu mi-ar plăcea să văd lumea sfârşită. Cred că mi-ar plăcea să văd şi Bostonul, aşa, cam cum arată. S-ar putea chiar să fie mişto să fii erou, măcar să văd cum este. Nu mă-înţelege greşit. Nu-mi pasă câtuşi de puţin de tipii de-acolo. Poanta este că n-aş vrea să fie totul ca Drumul de aici – totul pârjolit, dărâmat şi plin de rahaturi. Când am pierdut maşina cealaltă în tornadele alea, am început să mă gândesc... Nu mi-ar plăcea ca toţi să păţească aşa. Aş şterge-o încă, dacă mi s-ar oferi o ocazie cu adevărat bună, dar îţi spun ce simt eu acum. Asta-i totul.

Greg se uită într-o parte şi râse, mai cu voioşie decât altă dată.

– N-am bănuit niciodată că ai asemenea profunzimi filosofice.

– Nici eu. Sunt obosit. Povesteşte-mi despre fraţii şi surorile tale, vrei?

– Bine.

Peste patru ore, când furtuna se potoli, când pietrele deveniră praf şi ploaia ceaţă, Tanner înlocui scannerul drept şi plecară mai departe, trecând apoi prin Parcul Naţional din Munţii Stâncoşi. Praful şi ceaţa se amestecaseră limitând vizibilitatea, în aceeaşi seară ocoliră ruina care fusese Denver şi Tanner trecu la volan, îndreptând maşina spre locul numit cândva Kansas.

Conduse toată noaptea, iar dimineaţa cerul era limpede aşa cum nu mai fusese de zile întregi. Îl lăsă pe Greg să sforăie şi îşi orândui gândurile în vreme ce bău cafeaua.

Stând acolo, cu graţierea în buzunar şi mâinile pe volan, era cuprins de o senzaţie ciudată. Înapoia lui se învolbura praful. Cerul avea culoarea bobocilor de trandafir şi dungile întunecate se micşoraseră. Îşi aminti istorisirile de pe vremea când căzuseră rachetele balistice, arzând totul cu excepţia nord-estului şi sud-vestului; zilele când începuseră vânturile, când norii dispăruseră şi cerul îşi pierduse azurul; zilele când Canalul Panama fusese distrus şi radiourile încetaseră să funcţioneze; zilele – începând din care avioanele nu mai puteau zbura. Regreta acest lucru, căci dintotdeauna visase să zboare în înălţimi, ca o pasăre, plutind şi coborând în picaj. Se simţi cuprins de un fior, iar ecranele căpătaseră acum o limpezime de cristal, ca nişte iazuri liniştite. Undeva înainte, hăt departe, se afla poate singura aşezare omenească rămasă încă pe lume. Putea să o salveze dacă ajungea acolo la timp. Privi în jurul său la stânci, la nisip şi la un garaj pe jumătate năruit ce ajunsese pe panta unui munte. Îl obsedă multă vreme după ce-l depăşi. Ruinat, sfărâmat, pe jumătate acoperit cu dărâmături, căpătase o formă stranie şi monstruoasă, aidoma unui craniu uriaş ce stătuse cândva pe umerii unui gigant; îl făcu să apese şi mai tare pe acceleraţie, deşi era la maximum. Începu să tremure. Deşi cerul se luminase, totuşi nu

reglă ecranele. De ce trebuia ca el să fie acela? Zări înspre dreapta, înainte, un nor de fum. Apropiindu-se, văzu că se înălţa dintr-un munte ce îşi pierduse vârful şi avea în locul lui un cuibar de focuri. O luă spre stânga, ocolind kilometri, mulţi kilometri în afara traseului pe care îl alesese iniţial. Din când în când, pământul se cutremura sub roţi. În jur ningea cu cenuşă, dar acum cerul fumegând se afla departe, în fundul ecranului din dreapta. Se gândi după aceea la zilele dinainte şi la puţinele lucruri pe care le cunoştea în legătură cu ele. Ajunse la concluzia că, dacă reuşea să ajungă la destinaţie, avea să înveţe mai mult despre istorie. Înaintă prin canioane şi traversă vadul unui râu puţin adânc. Până atunci, nimeni nu-i ceruse să facă ceva important şi spera că nici nu i-o va mai cere vreodată. Acum însă era stăpânit de senzaţia că putea să reuşească. *Dorea* să reuşească! Drumul Iadului se întindea în faţa lui arzând, fumegând, cutremurându-se şi, dacă nu-l putea străbate, jumătate din omenire avea să moară, dublându-se şansele ca într-o bună zi toată lumea să arate ca Drumul. Tatuajul i se distingea limpede pe degetele albite, afirmând „I A D” şi ştia că ăsta era adevărul. Greg continua să doarmă, somnul epuizării, iar Tanner îşi îngustă ochii, îşi mestecă firele bărbii şi nu atinse frâna nici atunci când văzu cum începe alunecarea de teren. Reuşi să scape şi oftă. Trecătoarea era blocată pentru totdeauna, dar izbutise să o străbată fără nici o zgârietură. Mintea îi era precum o sferă dilatându-se, iar suprafaţa ei erau chiar ecranele, înregistrând totul din jur. Simţea curentul de aer din maşină şi reacţiunea exercitată de pedală asupra tălpi. Gâtlejul îi era uscat, dar asta era puţin important. Comisurile interioare ale ochilor îl usturau, însă nu se şterse. Vui peste şesurile presărate cu cratere ale Kansasului şi înţelese că fusese complet absorbit de rolul său şi că dorea să se întâmple aşa. Denton lua-l-ar dracu, avusese dreptate. Trebuia să o facă! Se opri când ajunse la marginea unei râpe şi o luă către nord. După patruzeci şi cinci de kilometri, crevasa se sfârşi şi coti din nou spre sud. Greg mormăi ceva prin somn. Semăna cu un blestem. Tanner înjură şi el încetişor de două ori, cotind către est de îndată ce apăru o suprafaţă netedă. Soarele era sus pe cer şi i se părea că pluteşte, lipsit de greutate, deasupra pământului cafeniu străpuns de ţepii verzi ai unor plante, încleştă dinţii şi se întoarse cu gândul la Denny, acum, fără îndoială, în spital. Mai bine aşa, decât dispărut odată cu ceilalţi. Spera ca banii despre care îi spusese să fie încă acolo. Apoi simţi durerea, înapoia gâtului şi între umeri. Se răspândea în braţe şi îşi dădu seama că ţinea volanul strâns, gata să-l rupă. Clipi, răsuflă adânc şi constată că şi ochii îl dureau. Îşi aprinse o ţigară; avea un gust păcătos, dar continuă să tragă din ea.

Bău puţină apă şi opacizǎ ecranul retrovizor pe măsură ce soarele cobora înapoia lui. La un moment dat, auzi un bubuit îndepărtat, ca un

tunet şi redeveni foarte atent. Îşi îndreptă spatele şi luă piciorul de pe acceleraţie.

Încetini. Frână şi opri. Apoi îi văzu. Rămase pe loc şi-i privi trecând, la nici un kilometru înaintea lui.

Drumul era traversat de o turmă imensă de bizoni. Trecu aproape o oră întreagă înainte să dispară. Uriaşi, greoi, întunecaţi, cu capetele aplecate şi copitele scurmând pământul, alergau fără să încetinească, bubuind tot mai tare şi dispărură înspre nord odată cu zgomotul. Perdeaua de praf pe care o ridicaseră continua să atârne în faţa lor şi Tanner aprinse farurile, pornind mai departe.

Se gândi să ia o pilulă, apoi renunţă. În curând Greg avea să se trezească şi dorea să poată aţipi după ce schimbau locurile.

Ajunse lângă o autostradă a cărei suprafaţă arată destul de bine, aşa încât sui pe ea şi acceleră. După un timp, trecu pe lângă un semn răsturnat şi şters pe care scria: „TOPEKA – 177 KM”.

Greg căscă şi se întinse. Se frecă la ochi, apoi pe fruntea înnegrită şi umflată în partea dreaptă.

– Cât e ceasul? întrebă el.

Tanner indică ceasul din bord.

– Dimineaţa sau după-amiaza?

– După-amiaza.

– Dumnezeule! Am dormit vreo cincisprezece ore!

– Cam aşa.

– Ai condus în tot timpul ăsta?

– Exact.

– Trebuie să fii mort de oboseală. Arăţi ca naiba. Stai numai să mă descarc. În câteva minute ţi-am luat locul.

– Ar fi bine.

Greg se târî spre partea din spate a vehiculului.

După vreo cinci minute, Tanner ajunse la marginea unui orăşel mort. Conduse pe bulevardul principal, presărat de maşini ruginite şi ruinate. Majoritatea clădirilor se prăbuşiseră şi unele dintre pivniţele deschise pe care le vedea erau inundate de o apă murdară. În piaţa oraşului se aflau o mulţime de schelete. Pe lângă buruienile care împânzeau locul nu se înălţa niciun fel de copac.

Trei stâlpi de telegraf rămăseseră încă în picioare, unul dintre ei aplecat în faţă şi târând firele ca pe o mână de spaghete negre. Printre ierburile ce acoperiseră trotuarele crăpate se întrezăreau câteva bănci, iar pe a doua bancă Tanner zări un schelet. Calea îi era blocată de un stâlp telefonic prăbuşit şi coti pe prima stradă laterală. Celălalt bulevard era mai bine păstrat, însă toate vitrinele erau sparte, iar un manechin dezbrăcat poza seducător, cu mâna stângă lipsindu-i de la umăr în jos. Stopul din colţ îi privi orb atunci când traversă intersecţia.

Viră din nou şi-l auzi pe Greg revenind din spate.

– Trec eu acum, rosti acesta.

– Vreau întâi să ieşim de-aici, zise Tanner.

Amândoi priviră tăcuţi următoarele cincisprezece minute, până când orăşelul mort rămase în urma lor.

Tanner frână şi opri maşina.

– Suntem la vreo două ore de-un loc numit cândva Topeka, spuse el. Trezeşte-mă dacă dai de ceva periculos.

– Ce s-a întâmplat cât am dormit eu? Ceva necazuri?

– Nu, făcu Tanner.

Închise ochii şi începu să sforăie.

Greg continuă să se îndepărteze de apusul soarelui. Până să ajungă la Topeka mâncă trei sandvişuri cu şuncă şi bău un sfert de litru de lapte.

* * *

Pe Tanner îl treziră detunăturile rachetelor. Îşi frecă ochii adormiţi şi vreme de o jumătate de minut privi năucit înainte.

În jurul lor cădeau nori uriaşi, aidoma unor gigantice frunze uscate. Lilieci, lilieci şi iar lilieci. Aerul era plin de lilieci. Le auzea ţipetele ascuţite, subţiri şi cârâite, precum şi izbiturile corpurilor de maşină.

– Unde suntem?

– Kansas City. Locul pare împânzit de ei, răspunse Greg şi trase încă o rachetă care tăie un tunel arzător prin hoarda ce se rotea prin văzduh.

– Economiseşte rachetele. Foloseşte focul, îi spuse Tanner, trecând pe comandă manuală arma cea mai apropiată şi focalizând reticulul pe ecran. Trage-n toate direcţiile, urmă el, cinci sau şase secunde şi după-aia vin eu.

Flacăra ţâşni înainte, înflorind portocalie şi galbenă. Când se stinse, Tanner reglă ecranul şi apăsă pe trăgaci. Basculă arma şi liliecii căzură. Corpurile lor carbonizate erau pretutindeni în jur şi el adăugă altele mormanelor fumegânde.

– Dă-i drumul! strigă şi maşina porni clătinându-se, strivind cadavrele liliecilor sub roţi.

Tanner dantelă cerul cu mitraliera, iar când cerul se înnegri din nou trase o rachetă semnalizatoare.

În strălucirea alb orbitoare a magneziului de deasupra, se părea că milioane de vampiri le dădeau târcoale, căzând în spirală către ei.

Trecu de la o mitralieră la cealaltă şi liliecii se prăbuşiră în jur ca nişte poame.

– Frânează, răcni el, şi lansează flacăra de sus!

Greg îi ascultă comenzile.

– Acum, lateralele! Faţa şi spatele!

În jurul lor, cadavrele ardeau în grămezi înalte cât capota maşinii.

Greg băgă în viteză şi Tanner strigă:

– Înainte!

Îşi croiră drum, împingând în lături peretele de carne arsă.

Tanner trase încă o rachetă semnalizatoare.

Liliecii erau tot acolo, însă dădeau târcoale mai pe sus. Tanner încărcă mitralierele şi aşteptă, dar nu-i mai atacară. Câţiva trecură pe deasupra lor şi trase o rafală după ei.

După zece minute, Tanner rosti:

– În stânga noastră e fluviul Missouri. Dacă mergem de-a lungul lui, ajungem în Saint Louis.

– Ştiu. Crezi că şi acolo o să fie lilieci?

– Probabil. Dacă avem însă grijă să ajungem pe lumină, n-ar trebui să ne deranjeze. După-aia, o să ne gândim cum să trecem Râpa Missus.

Priviră din nou ecranul retrovizor, unde silueta întunecată a lui Kansas City se contura pe fundalul stelelor, atinsă de lumina sângerie a lunii.

După o vreme, Tanner adormi iarăşi. Visă că-şi conducea motocicleta încet, în josul unei străzi largi, pe marginile căreia se înşirau oameni care îl aclamau. Aruncau cu confeti care când ajungeau la el se transformau în lături puturoase. Apăsă atunci pe acceleraţie, dar motocicleta încetini şi mai mult, iar acum oamenii strigau la el. Îi azvârleau obscenităţi. Urlau numele său, mereu şi mereu. Harleyul începu să se clatine, iar picioarele îi păreau de lemn. Îşi dădea seama că în curând avea să cadă. Motocicleta i se opri şi începu să se încline spre dreapta. Mulţimea năvăli către el şi înţelese că totul avea să se sfârşească…

Se trezi cu un fior şi văzu că dimineaţa se întindea înaintea lui: o monedă strălucitoare în mijlocul unei feţe de masă bleumarin şi un şir de pahare pe margini.

– Asta e, făcu Greg. Râpa Missus.

Lui Tanner i se făcu deodată foame.

După ce mâncară, începură să caute podul.

– N-am văzut niciunul dintre sălbaticii tăi cu lănci, rosti Greg. Bineînţeles, se poate să fi trecut pe lângă ei după căderea nopţii… dacă mai există asemenea fiinţe.

– Mai bine, comentă Tanner. Am economisit muniţie.

Podul le apăru în faţa ochilor, lăsat la mijloc şi întunecat cu excepţia locurilor în care soarele îi poleia cablurile, întinzându-se intact peste apele strălucitoare. Înaintară încet, croindu-şi drum pe străzile ticsite cu dărâmături şi ocolindu-le atunci când erau complet blocate de şiruri de maşini distruse, pereţi năruiţi şi hăuri întunecoase în pavajul sfredelit de cratere.

În două ore nu străbătuseră nici un kilometru şi abia la amiază ajunseră la piciorul podului.

– Se pare că Brady ar fi putut traversa pe aici, observă Greg privind un coridor aparent accesibil printre ruinele care acopereau podul. Cum crezi că a reuşit?

– Poate c-a avut la el ceva cu care să le ridice şi să le arunce peste balustradă. Dedesubt, acolo unde-i apa mică, se văd nişte caroserii.

– Erau acolo ultima dată când ai trecut?

– Nu ştiu. Nu eram chiar aici, lângă pod. Mă suisem pe dealul ăla, arătă el înspre ecranul retrovizor.

– Ei, de aici pare că s-ar putea să reuşim. Să-i dăm drumul.

Porniră înainte, urcând pe pod şi începură traversarea lentă a uriaşei Râpe Missus. Erau momente când podul pârâia sub ei, suspina şi gemea şi-l simţeau cum se mişcă.

Soarele începu să suie, iar ei continuau să înainteze, frecându-şi roţile de marginile maşinilor distruse, folosind aripile ca nişte pluguri. Trecură trei ore până să întrezărească sfârşitul podului printr-o spărtură dintre maşini.

Când ajunseră în sfârşit pe celălalt mal, Greg se opri răsuflând greoi şi apoi îşi aprinse o ţigară.

– Vrei să mai conduci tu, Hell?

– Da. Hai să schimbăm.

– Doamne, sunt frânt! exclamă Greg şi se întinse în scaun.

Tanner continuă să conducă prin ruinele Saint Louisului estic, grăbindu-se să părăsească oraşul înainte de căderea nopţii. Pe măsură ce avansa, nivelul radiaţiei creştea şi străzile erau blocate sau surpate. Controlă radioactivitatea în interiorul maşinii, însă nu era ridicată.

Îi trebuiră câteva ore şi, pe măsură ce soarele cobora înapoia lui, văzu aurora albastră reîncepând în nord. Cerul rămase totuşi senin, înstelat şi nu se zărea nici o linie neagră. După multă vreme, răsări o lună trandafirie ce rămase suspendată în faţa lui. Dădu drumul muzicii în surdină şi privi spre Greg. Nu părea să fie deranjat, aşa încât nu o opri.

Cadranul de pe bord îi atrase atenţia. Nivelul de radioactivitate continua să crească. Apoi pe ecranul din faţă văzu craterul şi se opri.

Avea cam un kilometru în diametru şi nu-i putea ghici adâncimea.

Trase o rachetă de semnalizare şi, la lumina ei, privi în dreapta şi în stânga cu lentilele telescopice.

Spre dreapta, drumul părea mai accesibil. Coti într-acolo şi începu să înainteze prudent.

Locul era fierbinte! Foarte, foarte fierbinte! Se grăbi. Pe măsură ce acceleră, privi valorile ce creşteau sub ochii săi şi se întrebă: Cum fusese în ziua aceea, când-o-fi-fost-ea? Ziua aceea când, aici,

deasupra acestui loc, apăruse un soare mititel luptându-se şi învingând pentru un timp strălucirea celuilalt, de pe cer, înainte de a se afunda încetişor în această vizuină? Încercă să-şi imagineze, reuşi, apoi se strădui să uite, însă nu mai putu. Cum să stingi flăcările ce ard veşnic? Ar fi vrut să ştie acest lucru. Pe atunci existau multe locuri unde puteai merge, iar lui îi plăcea să hoinărească.

Cum fusese pe vremuri, când un tip putea pur şi simplu să-şi încalece motocicleta şi să pornească spre un alt oraş, atunci când îi venea chef? Şi când nimeni nu-ţi arunca din ceruri găleţi cu rahat în cap? Se simţea înşelat, frustrat; nu era ceva nou pentru el, însă înjură mai mult ca de obicei.

Când în cele din urmă ocoli craterul, aprinse o ţigară şi zâmbi, pentru prima dată după luni de zile, pe măsură ce indicaţiile privind radioactivitatea scădeau. Nu după mulţi kilometri, văzu legănându-se înaintea lui ierburi înalte, apoi apărură copacii.

La început, scunzi şi răsuciţi, dar cu cât se îndepărta de locul dezastrului, deveneau tot mai înalţi şi mai drepţi. Erau nişte copaci cum nu mai văzuse niciodată – de cincisprezece, douăzeci de metri înălţime – graţioşi şi cu coroana în stele, acolo pe câmpiile Illinoisului.

Înainta pe un drum curat, solid şi lat, şi-i venea să meargă aşa pe vecie – spre Florida, tărâmul mlaştinilor, lichenilor şi tufişurilor de citrice, al plajelor fine şi al Golfului; sau în sus, spre Cape cel stâncos şi rece, unde totul este cenuşiu şi cafeniu, unde valurile se sfarmă sub faruri şi sarea îţi arde nările, unde există cimitire cu oseminte vechi de secole şi unde poţi încă citi numele pe care le-au avut, dăltuite în pietrele de deasupra lor; sau jos, traversând ţara, acolo unde se spune că iarba este albastră, apoi să urmeze falnica Râpă Missus până în locul unde se lăţeşte, ajungând iarăşi în Golful plin de insuliţe pe care ăi bătrâni îşi grămădiseră prăzile; şi prin munţii cu creste lăţoase despre care auzise: Smokies, Ozarks, Peconos, Catskills; să străbată pădurea Shenandoah; să oprească şi să ia o barcă peste Golful Chesapeake; să vadă lacurile cele mari şi locul unde cade apa, Niagara. Să călătorească veşnic pe drumul cel mare, să vadă totul, să înghită lumea. Da! Poate că nu toată era ca Drumul Iadului. Unele din locurile de legendă puteau fi curate încă, aşa cum erau acum cele din jurul său. Era înfometat după aşa ceva, mistuit de un foc asemănător acelui foc lăuntric ce îl simţea arzând dintotdeauna. Râse, un sunet scurt, ascuţit şi lătrat, deoarece acum i se părea că ar putea avea toate acestea. Muzica se auzea încetişor, poate prea dulce, şi-l copleşea.

* * *

Clopotul ce răsuna fără încetare nu acoperi cu totul zgomotul vitrinei sparte. Era adevărat, perioadele de linişte reveneau, fiecare amplificată de amintire şi anticipare; însă în sistemul nervos deja

zvâcnind al oraşului, existase o străfulgerare de durere.

Trupul căuta să se vindece singur.

Ploua uşor, iar în cele patru zări cerurile proiectau curcubeie sparte. O cascadă de peşti morţi se revărsă peste câteva cartiere un sfert de minut şi firele telefonice fură împodobite cu alge, iar nisipul răpăi pe geamuri. Simţind hrana, şobolanii ieşiră din pivniţe şi subsoluri, din fundături şi canale, din gunoaie şi ruine, ca să se înfrupte din mana cu burţi albe, mişcând din mustăţi şi cozi, cu ochii scânteind şi blana lucind de apă; apoi când plecară, lăsând doar schelete de forma unor săgeţi albe ca fildeşul, unii dintre ei rămaseră ca nişte pete de cerneală pe pajişti, pavaj, verande, lipăind picăturile de ploaie.

Însă nici ei şi nici peştii nu spărseseră vitrina. Sergentul Donahue se întoarse spre locotenentul Sparo, aflat pe locul din dreapta lui.

– Fără sirenă? întrebă el.

– Fără.

Sparo deschise tocul negru şi lucitor de pe şoldul drept.

– Stinge farurile.

Sergentul îl ascultă.

Lumea se întunecă şi câteva forme mititele şi negre trecură prin faţa maşinii de poliţie. Cotiră la colţ şi încetiniră, privind atenţi vitrinele de pe stradă, căutând locul unde apăruse rana.

– Proiectorul?

– E pregătit.

Continuară în tăcere de-a lungul trotuarului ud. Dinspre nord bubui un tunet, însoţit de o străfulgerare ce preschimbă cerul într-un papirus galben, acoperit de hieroglife fumurii. Pentru o clipă, întreaga stradă fu luminată: maşini, fire telefonice, hidranţi, magazine, copaci, clădiri şi şobolani.

– Uite-i! Pe partea noastră! Bagă-i proiectorul!

Donahue aprinse proiectorul şi deplasă raza. Spotul încadră silueta din faţa vitrinei sparte, aplecat în faţă, cu sacul în mână, înlemnit în mijlocul gestului.

– Nu mişca! Eşti arestat! răcni el prin megafon.

Hoţul se întoarse şi-i privi. Apoi dădu drumul sacului şi se năpusti în stradă.

Locotenentul Sparo trase şase gloanţe din revolverul său, Special 0,38, şi bărbatul se încovoie, căzu şi rămase ca o zdreanţă murdară, sângele său amestecându-se cu ploaia pe asfalt, cu un şobolan mort lângă mâna dreaptă şi un peşte descărnat deasupra capului.

– L-ai omorât, rosti Donahue frânând.

– A-ncercat să fugă.

– Am primit ordin să-ncercăm să-i arestăm.

– A-ncercat să fugă.

– Trebuie să-i rănim, dacă putem.
– Aşa-i, dar a fugit şi după-aia. A-ncercat să scape.
Donahue îl privi pe locotenent, apoi îşi feri ochii.
– Aşa-i, încuviinţă el.
Ieşiră din maşină şi se apropiară de cadavru. Sparo îl răsuci cu faţa în sus.
– E de-abia un puşti! exclamă sergentul. Deschise sacul: Articole sportive, rosti el. Mingi de baseball, două bătătoare, o mănuşă de prinzător. Uite două apărători de fotbal… Gantere… Era un puşti!
Sparo întoarse capul. După o vreme, rosti:
– Era un hoţ.
– Da. Şi a-ncercat să fugă.
– Du-te şi vezi dacă poţi prinde secţia.
– Am înţeles. Totuşi…
– Donahue, gura! Ai văzut ce s-a întâmplat!
– Da.
Sparo îşi aprinse o ţigară; noaptea deveni roşie şi ireală, iar notele purpurii ale clopotului umplură lumea cu vibraţiile lor.
Nouă şobolani uzi, târându-şi picioarele dindărăt şi muşcând în gol, stârniră confuzie şi agitaţie.

* * *

Dimineaţa ajunse în locul numit Indiana, urmând încă şoseaua. Trecu pe lângă ferme ce păreau a fi reparate de curând. Poate că în ele trăiau oameni. Tânjea să le fi cercetat, dar nu îndrăzni să se oprească. Apoi, după o oră, reîncepu peisajul dezolant, de pustietate.
Iarba deveni tot mai scurtă, se chirci şi dispăru. Din loc în loc, câte un copac contorsionat se agăţa de pământul gol. Nivelul radiaţiei reîncepu să crească. Indicatoarele îi spuneau că se apropia de Indianapolis, despre care bănuia că fusese un oraş mare ce primise o bombă şi dispăruse acum.
Nu greşea.
Trebui să ocolească mult spre sud, ca să evite oraşul, întorcându-se într-un loc numit Martinsville, pentru a traversa Râul Alb. Apoi, când reveni pe direcţia spre est, radioul pârâi şi căpătă viaţă.
Un glas slab repeta:
– Vehicul neidentificat, opreşte!
Trecu toate scannerele pe distanţă maximă. În depărtare, pe coama unui deal, zări un bărbat cu binoclu şi walkie-talkie. Nu confirmă primirea mesajului şi merse înainte.
Pe o porţiune mai bună a autostrăzii atinse şaizeci şi cinci de kilometri la oră şi acceleră treptat până la nouăzeci, deşi scrâşnetul roţilor pe asfaltul crăpat fusese suficient ca să-l trezească pe Greg.
Privi înainte, gata să riposteze unui atac, iar radioul continua să repete ordinul, tot mai tare pe măsură ce se apropia de deal, cerându-

i să confirme recepţionarea mesajului.

Atinse frâna când rulă pe o curbă lungă şi nu răspunse întrebării lui Greg:

– Ce se-ntâmplă?

Când îl văzu acolo, blocând calea, gata să tragă, acţionă instantaneu.

Tancul umplea tot drumul şi tunul său mare era aţintit drept către el.

Pe când ochii căutară şi găsiră o trecere, mâna dreaptă acţionă butoanele care lansară trei rachete perforante, ce porniră şuierând, mâna stângă răsuci volanul în sensul invers acelor ceasornicului şi talpa îi căzu grea pe acceleraţie.

Era deja pe jumătate ieşit de pe drum, hurducând prin şanţul lateral, când tancul trase o şarjă de foc care nu-l nimeri, apoi colapsă, desfăcându-se ca o floare.

Când readuse maşina pe şosea, de cealaltă parte a tancului, şi acceleră, auzi focul de automate. Greg lansă câte o grenadă în fiecare parte şi după aceea trase cu mitralierele grele. Continuară să meargă în plină viteză, iar după vreo cinci sute de metri, Tanner ridică microfonul său şi rosti în el:

– Scuze. Nu mă ţin frânele.

Puse microfonul la loc. Nu se auzi nici un răspuns. De îndată ce ajunseră într-un loc neted, de unde se putea privi în toate părţile, Tanner opri maşina şi Greg trecu la volan.

– De unde crezi că aveau blindatul ăla?

– Cine ştie?

– Şi de ce-or fi vrut să ne oprească?

– Nu ştiau ce transportăm… sau poate că pur şi simplu voiau maşina.

– Al dracu’ mod de a pune mâna pe ea, distrugând-o!

– Dacă tot nu puteau pune mâna pe ea, de ce să ne-o lase nouă?

– Ştii exact cum gândeau, este?

– Da.

– Ia o ţigară.

Tanner încuviinţă şi acceptă.

– A fost cam rău până acum, nu?

– Nu te pot contrazice.

– … Şi mai avem încă destul de mers.

– Da, aşa că dă-i drumul.

– Înainte ziceai că nu crezi să reuşim.

– M-am răzgândit. Acum cred c-o să reuşim.

– După toate prin câte am trecut?

– După toate prin câte am trecut.

– Cu ce mai avem să ne luptăm?

– Nu ştiu încă.

– Dar, pe de altă parte, le cunoaştem pe toate care au rămas în urmă. Acum ştim cum putem evita multe dintre ele.

Tanner încuviinţă.

– Ai încercat s-o ştergi o dată. Acum, nu te condamn.

– Ţi s-a făcut frică, Greg?

– Mort nu le sunt de nici un folos alor mei.

– Atunci de ce-ai fost de acord să vii?

– Nu ştiam c-o să fie aşa. Tu ai reacţionat aşa cum ai făcut-o, deoarece aveai cât de cât idee despre ce ne aşteaptă.

– Aveam idee.

– Nimeni nu ne poate acuza, dacă dăm greş. La urma urmei, am încercat.

– Cum rămâne cu tipii ăia din Boston, despre care mi-ai ţinut un discurs întreg?

– Probabil că până acum au şi murit. Epidemia nu aşteaptă, ştii doar.

– Dar Brady? A murit ca să n-aducă ştirea.

– A încercat, şi Dumnezeu ştie că-l respect pentru asta. Dar noi am pierdut deja patru oameni. Trebuie neapărat să fie şase, doar ca să arătăm că am încercat cu toţii?

– Greg, acum suntem mult mai aproape de Boston decât de L.A. Rezervoarele s-ar putea să aibă destulă benzină ca s-ajungem la destinaţie, dar nu suficientă ca să ne-ntoarcem.

– Putem face plinul în Salt Lake.

– Nici măcar nu sunt sigur că putem ajunge în Salt Lake.

– Nu-ţi trebuie nici un minut ca să vezi. Şi apoi, pentru ultima sută, putem lua motocicletele. Consumă mult mai puţină benzină.

– Şi tu erai ăla care mă făcea de două parale. Tu eşti cetăţeanul care se-ntreba cum de se nasc oameni ca mine. M-ai întrebat ce mi-au făcut. Ţi-am răspuns: Nimic. Acum, poate că vreau să fac eu ceva pentru ei, doar pentru că aşa simt nevoia. M-am gândit mult.

– Tu n-ai o familie de întreţinut, Hell. Eu am şi alte persoane cărora trebuie să le port de grijă.

– Tu priveşti lucrurile într-un mod interesant atunci când vrei să dai bir cu fugiţii. Spui că „nu mi-este frică de fapt, însă pe mine mă preocupă maică-mea, fraţii şi surorile mele şi mai am şi o gagicuţă după care sunt topit. De asta dau înapoi. Nu din altă cauză”.

– Iar ăsta mi se pare un lucru corect! Nu te-nţeleg, Hell! Nu te-nţeleg de loc! În primul rând, tu eşti cel care mi-a vârât mai întâi ideea asta în cap!

– Atunci, dă-mi-o înapoi şi să-i dăm drumul.

Văzu mâna lui Greg alunecând spre pistolul din buzunarul portierei, aşa încât îi azvârli ţigara în obraz şi reuşi să-l izbească o dată în

stomac – o lovitură slabă, cu stânga, dar n-avea cum lovi mai bine din poziţia aceea.

Apoi, Greg se aruncă asupra lui şi se simţi purtat înapoi, în scaunul său. Se luptară, iar degetele lui Greg i se târâră pe faţă, spre ochi.

Tanner reuşi să-şi elibereze mâinile până mai sus de coate, prinse capul celuilalt, îl răsuci şi-l smuci cu toată puterea.

Greg se izbi de tabloul de bord, se încordă, apoi se înmuie.

Tanner îl mai izbi de bord de două ori, ca să fie sigur că nu se prefăcea. După aceea îl împinse în lături şi trecu la volan. Cercetă toate ecranele în vreme ce-şi trăgea sufletul. Nu se apropia nimic ameninţător.

Scoase o frânghie din compartimentul de accesorii şi-i legă lui Greg mâinile la spate. Îi legă şi gleznele, unindu-le prin aceeaşi funie cu încheieturile mâinilor. Apoi îl aşeză în scaunul lui, înclină scaunul la jumătate şi-l legă de spătar.

Băgă maşina în viteză şi se îndreptă spre Ohio.

Două ore mai târziu, Greg începu să geamă şi Tanner dădu muzica mai tare, ca să nu-l audă. Reapăreau peisaje pitoreşti: iarbă şi copaci, câmpuri verzi, livezi de meri, cu poame încă mici şi verzi, ferme albe şi acareturi cafenii hăt-departe faţă de drumul pe care gonea el; lanuri de porumb verzi şi unduitoare, cu mătasea verde-maroniu deja vizibilă şi în mod clar îngrijite de cineva; garduri din lemn nefinisat şi garduri vii; arţari semeţi cu frunzele în cinci colţuri, indicatoare rutiere noi, o clopotniţă acoperită cu ţigle verzi dinspre care răsuna un clopot.

Dungile de pe cer se lăţiră, dar cerul în sine nu se întunecă aşa cum se întâmpla înaintea unei furtuni. Continuă deci să conducă până după-amiază, când ajunse la Prăpastia Dayton.

Privi în adâncul canionului învăluit în ceţuri, care îl obligase să se oprească. Se uită în stânga şi în dreapta, se hotărî la stânga şi o luă către nord.

Nivelul radiaţiei crescuse din nou. Se grăbea, încetinind numai când ocolea crevasele, fisurile şi hăurile ce porneau din centrul acela negru şi adânc. Unele dintre ele emanau vapori galbeni, denşi, care îmbâcseau văzduhul înaintea lui. La un moment dat, îl înconjurau din toate părţile, ca un nor lipicios şi sulfuros, însă o pală de vânt îi împrăştie. Frână atunci, involuntar, iar maşina tresări oprindu-se şi Greg gemu din nou. Privi cele câteva secunde cât fusese vizibil lucrul ce apăruse din pâcle, apoi porni încet mai departe.

Arătarea nu mai reveni cât timp traversă zona, însă nu şi-o putu îndepărta din minte şi nici nu-şi explica unde o mai văzuse. Acolo, lângă Prăpastie, galben, atârnând şi rânjind, întrevăzuse un schelet răstignit. „Oameni”, se hotărî el. „Asta explică totul”.

Când părăsi regiunea ceţurilor, cerul era încă întunecat. O vreme

nu-şi dădu seama că ieşise din nou la loc deschis. Îi trebuiseră aproape patru ore să ocolească Daytonul, iar acum, traversând o landă pârjolită şi îndreptându-se iarăşi spre est, zări pentru o clipă o bucăţică de soare, aidoma unei seceri, croindu-şi drum pe malul nordic al unui râu negru din cer şi apoi dispărând.

Farurile erau aprinse la intensitatea maximă şi, dându-şi seama ce avea să urmeze, privi în toate părţile după un adăpost.

Pe o colină se vedea un garaj vechi, spre care se grăbi. Unul din pereţi se prăbuşise, iar uşile căzuseră. Izbuti totuşi să intre, descoperind un interior umed şi mucegăit. Zări un schelet, despre care bănui că era al unui cal, peste o iesle năruită.

Opri, stinse lumina şi aşteptă.

În curând vuietul se auzi din nou, acoperind gemetele şi murmurele lui Greg. Fu urmat de un alt zgomot, nu sacadat şi puternic ca un ţăcănit de mitralieră, aşa cum se auzea în L.A., ci moale, regulat, aproape ca un tors de pisică.

Întredeschise portiera ca să audă mai bine.

Nimic nu sări asupra lui, aşa încât coborî din maşină şi făcu câţiva paşi. Nivelul radiaţiei era aproape normal şi nu-şi mai bătu capul cu costumul de protecţie. Se îndreptă spre uşile prăbuşite şi privi afară. Avea pistolul vârât în centură.

Ceva cenuşiu cădea în picături, iar soarele se întrevăzu din nou.

Era ploaie, ploaie pur şi simplu. Până atunci nu mai văzuse ploaie obişnuită. Îşi aprinse o ţigară şi privi.

Uneori era însoţită de câte un bubuit ocazional, dar nimic mai mult. Cerul îşi păstra culoarea albăstrie înapoia dungilor negre.

Cădea peste tot în jurul său. Curgea în jos pe canatul stâng al uşii. O pală întâmplătoare de vânt îi azvârli câteva picături în faţă şi constată că era apă, doar atât. Pe pământul de afară se formau băltoace. Aruncă o bucăţică de lemn într-una din băltoace şi o privi cum cade împroşcând stropi în jur şi cum pluteşte. De undeva de sus, din grajd, răzbăteau glasuri de păsări. Adulmecă izul dulceag de putreziciune al paielor descompuse. În dreapta, în umbră, zări o maşină de treierat ruginită. Câţiva fulgi pluteau în jurul lui: prinse unul şi-l privi. Uşor, negru, pufos, din firişoare. Până atunci nu mai privise într-adevăr cu atenţie o pană. Semăna cu un fermoar, prin felul în care firişoarele de puf se agăţau între ele. Îi dădu drumul, iar vântul îl prinse şi îl duse undeva înapoia lui. Se uită din nou afară, către drumul pe care venise. Putea, probabil, să şofeze prin ceea ce-l aştepta de acum înainte. Îşi dădea seama totuşi cât era de obosit. Găsi un butoi, se aşeză pe el şi aprinse o ţigară.

Până atunci fusese o călătorie bunicică şi se trezi gândindu-se la ultimele ei etape. O vreme nu putea avea încredere în Greg. Nu până nu se îndepărtau suficient încât să nu-mai existe posibilitatea

întoarcerii. După aceea, însă, vor avea atâta nevoie unul de celălalt, încât îl putea dezlega. Spera că nu-i zguduise creierii prea tare. Nu ştia ce mai ascunde Drumul, i-ar fi fost de mare ajutor dacă furtunile aveau să scadă de aici înainte.

Auzi un chicotit şi în clipa următoare fu în picioare, cu pistolul în mână.

Nu văzu pe nimeni. Cu toate acestea sunetul nu venise dinspre maşină şi sigur nu fusese vocea lui Greg. Răsunase totuşi din grajd. Privi atent în toate colţurile. Nimic. Când se auzi din nou, privi în sus. Acolo era un pod cu fân.

Înălţă pistolul către deschizătura din plafon, aflată lângă peretele îndepărtat. Îl aţinti asupra dreptunghiului întunecat, mărginit de paie.

– Coboară! rosti el.

Nu-i răspunse nimeni şi trase două focuri.

– Stai! Cobor! se auzi imediat după aceea.

Bărbatul care apăru din fanar era zdrenţăros şi avea părul negru. Era cu vreo treizeci de centimetri mai scund decât Tanner şi se opri la piciorul scăriţei improvizate, rezemându-se, tremurând, cu spatele de perete. Ochii îi erau îngroziţi şi-şi ţinea mâinile în faţa pieptului, cu degetele răşchirate ca nişte gheare.

– Cine eşti?

Necunoscutul privi de câteva ori de la ţeava pistolului la chipul lui Tanner.

– Am întrebat: „Cine eşti?”, domnule!

– Kanis, răspunde cu glas sigur pe el şi răspicat. Geoffrey Kanis… Nu sunt savant, adăugă el.

– Cui dracu-i pasă? Ce făceai acolo sus… în afară de faptul că mă spionai?

– Am intrat aici când a-nceput ploaia, ca să scap de ea.

– Şi ce era aşa de al naibii de caraghios?

– Cum adică?

– De ce râdeai?

– Ah! Pentru că nu urmezi legile mimetismului Batesian… şi ar trebui, ştii?

– Ce tot spui acolo?

– Nu-s savant.

– Ai mai zis asta.

Bărbatul chicoti, apoi recită:

– Apare în aceeaşi regiune şi în acelaşi anotimp, conform afirmaţiilor lui Bates, iar specia mimetică nu trebuie să deţină capacitatea de auto-apărare, să fie minoritară faţă de modelul ei, zice Bates, şi să difere de ceilalţi indivizi ai propriei specii prin caracteristici externe vizibile şi capabile de a crea o iluzie – şi asta

afirmă Bates – iar caracteristica mimetică trebuie să fie doar superficială şi să nu producă o schimbare fundamentală a speciei, observă Bates. El a lucrat cu fluturi, ştiai?

– Eşti nebun?

– Da, dar respect legile.

– Treci la lumină, să te pot vedea mai bine.

Bărbatul se supuse.

– Da, arăţi destul de ţicnit. Ce-i rahatul ăsta cu Bates?

– Este ceea ce fac anumite creaturi în scopul de a se auto-apăra: mimetism Batesian. Adoptă aspectul altora, ca să nu fie atacate. Dacă ai fi fost deştept, nu ţi-ai fi lăsat barbă, te-ai fi spălat şi pieptănat, te-ai fi pus la costum negru, cămaşă albă şi cravată şi-ai fi umblat cu o servietă diplomat. Ai fi arătat ca toţi ceilalţi. Atunci nu te-ar fi deranjat nimeni. Atunci ai fi putut face orice doreai, fără să ai necazuri. Ai fi semănat cu specia protejată. N-ai fi fost împins în pericole.

– De unde ştii c-am fost împins?

– După cum arăţi… după cum miroşi… după nervozitate…

– Şi dacă mă deghizam cum zici tu, nu s-ar fi întâmplat aşa?

– Probabil că nu.

– Şi scuza ta care-i?

Bărbatul râse, părând că se destinde.

– Îi urăşti pe savanţi?

– Nu mai mult decât alţii.

– Şi dacă aş fi un savant?

– …?

– Bun. Eu sunt un savant.

– Şi ce dacă?

– Ne-au băgat pe toţii în aceeaşi oală. Eu sunt biolog.

– Tot nu mă prind.

– Fizicienii ne-au făcut asta, arătă el în sus şi spre exterior, şi nişte chimişti şi matematicieni. Nu biologii.

– Te referi la război?

– Da. Nu! Mă refer la felul cum e lumea acum.

– Eu n-am fost atunci când s-a întâmplat. Nu ştiu. Şi nici nu-mi pasă. Ce vrei să zici?

– Nu trebuia să daţi vina pe toţi profesorii din toate disciplinele pentru ce s-a întâmplat.

– Eu n-am dat şi nu dau vina pe nimeni. Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu prea bine… Ce s-a întâmplat?

– Războiul, ce anume?! Dement şi devastator. Bombe şi rachete, cu un rezultat pe care nu l-a prevăzut nimeni: Aceasta! Arătă din nou spre exteriorul grajdului. Ce s-a întâmplat după aceea? Păi, supravieţuitorii au atacat universităţile şi i-au omorât pe profesorii care scăpaseră – de engleză, sociologie, fizică, nu conta ce predaseră

– pentru că, evident, ei fuseseră responsabili, pentru că ei fuseseră profesori. Din acest motiv, mimetica Batesiană înseamnă atât de mult pentru mine. I-au împuşcat, i-au rupt în bucăţi, i-au răstignit. Dar nu şi pe mine. Nu! Pe mine, nu. Eram ca ei, ca gloata. Aşa am supravieţuit. Sunt catedra de biologie, camera şase-zero-patru, clădirea Benton.

Râse iarăşi.

– Vrei să zici că i-ai ajutat când ţi-au ucis prietenii?

– Nu erau prietenii mei. Erau de la alte catedre. Nici nu-i prea cunoşteam.

– Dar ai făcut-o?

– Bineînţeles. De asta sunt acum în viaţă.

– Şi cum e viaţa?

Bărbatul ridică braţele şi-şi înfipse unghiile în obraji.

– Nu pot uita, rosti el în cele din urmă.

– Deci asta îţi aduce blestematul ăla de mimetism – o iei razna încercând prea mult să fii altcineva. Nu, mulţumesc. Eu ştiu ce sunt.

– Ce?

– Eu sunt eu. Sunt un Înger. Nu trebuie să mă prefac că-s altceva. Dacă nu mă plac, n-au decât să mă facă bucăţi, *dacă pot.* Până acum, n-au izbutit. Aşa că, lua-i-ar dracu pe toţi! Nu-i de mine chestia asta cu mimetismul. Nu, mulţumesc! Deloc. Se pot duce la dracu' cu toţii!

– O specie nu poate supravieţui aşa.

– Mi se rupe de specii! Trebuie să supravieţuiesc eu!

– Asta-i o atitudine greşită.

– Cine-o zice?

– Nu mai ţin minte…

Continuă să-şi zgârie obrajii, până ce sângele începu să-i sclipească pe barbă.

– Termină! Mă enervezi! Ia zi, unde locuieşti?

– Nicăieri şi peste tot… rătăcesc de colo-colo. Oriunde încerc să stau, mă alungă după o vreme. În ziua de azi, nebunii nu mai sunt sfinţi.

– Există aşezări prin jur? Oameni?

– Câte ceva…

– Atunci, du-te şi fă mimetism pe lângă ei.

– Nu pot. Sunt nebun.

– Bărbiereşte-te şi spală-te, pune-ţi costum negru, cămaşă albă şi cravată şi poartă o servietă diplomat…

– Ei nu mai sunt aşa… am uitat. S-a schimbat totul…

– Atunci încearcă să arăţi cum dracu' arată ei!

– Au bărbi, sunt murdari şi poartă haine vechi.

– Înseamnă că deja îi imiţi. Şi eu îi imit.

– Nu!

– Care-i diferenţa?

– Noi suntem nebuni!

– Nu mă băga şi pe mine în chestia asta.

– Dar e adevărat! Cine altul decât un nebun ar fi în grajdul ăsta, în toiul unei furtuni ce s-ar putea transforma într-un cataclism? Un individ normal ar avea o casă, un loc ferit…

– Bun, ai dreptate. Şi eu sunt nebun. Vrei o ţigară?

– Da, mulţumesc.

Tanner îi aruncă cu mâna stângă pachetul, apoi chibriturile. Pistolul din dreapta nu se clintise.

Kanis îşi aprinse o ţigară şi înapoie pachetul şi chibriturile în acelaşi mod în care le primise.

Tanner aprinse şi el una, precaut, fără să-şi ia ochii de la omuleţ.

– Mă interesează însă forma ta de nebunie, zise Kanis. Până acum n-am văzut un asemenea vehicul. Este blindaj antiradiaţii, nu?

– Da. Merg spre Boston.

– O prostie. E periculos.

– Ştiu. Dar e molimă şi le duc vaccin Haffikin.

– Molimă? Ştiam! Ştiam c-o să apară!

– De ce?

– Au zis-o Malthus şi Darwin. Vom muri cu toţii! Războiul şi bolile au grijă de raportul populaţie-hrană. Apoi aceasta a încetat să mai reprezinte o problemă şi nu mai suntem apţi să supravieţuim. Aşa că vor continua până se termină.

– Prostii! În L.A. au oprit molima. Acolo aveam vaccinul.

– Atunci va apărea altceva.

– Nu-mi pasă ce se-ntâmplă cu ei, ridică din umeri Tanner.

– Totuşi faci parte dintre ei.

– Nu. Ai zis-o chiar tu.

– Am greşit. Eu sunt nebun.

Tanner fumă un timp în tăcere.

– Ce-o să faci cu mine? întrebă Kanis.

– Nimic. Stau cu pistolul asupra ta până se potoleşte furtuna, pentru că nu mă-ncred în tine. Dup-aia, o să mă urc în maşină şi plec.

– De ce nu ai încredere în mine? Pentru că sunt savant?

– Pentru că eşti nebun.

– *Touché.* M-ai putea însă ucide.

– De ce să mă deranjez s-o fac?

– Poate că vreau să mor.

– Atunci fă-o singur.

– Nu pot.

– Foarte rău.

– M-ai lua cu tine la Boston?

– Poate. Dacă ai dori-o cu adevărat şi aş fi convins că mă pot încrede în tine.

– Lasă-mă să mă gândesc.
– Tu m-ai întrebat. Gândeşte-te cât doreşti.
Tanner ascultă ploaia răpăind pe acoperiş.
– Nu, mulţumesc, rosti în cele din urmă Kanis. Probabil că m-ar ucide, pentru că sunt savant.
– Nu cred. Nici în L.A. n-ar fi făcut-o... dar nu spuneai că vrei să mori?
– Uneori vreau, alteori nu. N-ai ceva de mâncare? Ceva în plus? Mi-e teribil de foame.
Tanner se gândi. Rememoră conţinutul frigiderului şi al sertarelor.
– Bine, încuviinţă el. Ia-o înainte şi nu face nici un gest brusc. O să-ţi las şi nişte raţii.
Kanis porni şi se opri lângă maşină.
– Întoarce-te cu spatele şi nu uita că stau cu pistolul pe tine.
Biologul făcu stânga-împrejur.
Tanner urcă în maşină, lăsând portiera deschisă şi, cu privirea şi pistolul aţintite asupra omuleţului, scoase pe bâjbâite câteva raţii.
– Ia! Asta ţi-e ospăţul, rosti şi aşeză cutiile pe podea, apoi se retrase câţiva paşi.
Îl privi pe Kanis mâncând, nevenindu-i să creadă că un om poate fi atât de flămând.
– Cum e? îl întrebă după aceea.
– Mult mai bine, mulţumesc.
– Sunt sigur că n-or să te omoare în Boston. Dacă vrei să vii, te iau cu mine. Ce zici?
– Nu. Mulţumesc. Acum mă simt mai bine.
– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?
– Pentru că am mâncat.
– Nu, vreau să spun: de ce nu vii?
– Or să mă urască.
– Nu.
– Ştii, i-am ajutat când au incendiat universităţile.
– N-ai decât să nu le spui asta.
– Or să ştie, clătină din cap Kanis.
– Cum dracu ticălos nenorocit? Zi-mi şi mie, *cum?*
– Or să ştie. *Eu* ştiu.
– Tipule, ai un complex de auto-vinovăţie. Am auzit de aşa ceva, dar până acum n-am crezut că-i adevărat. Uită povestea aia! Dacă te duc acolo, poţi face absolut ce vrei cu fluturii tăi de-acum şi-n vecii vecilor şi n-o să-i pese nimănui.
– Nu, mulţumesc.
Tanner ridică din umeri.
– Cum vrei.
Afară sclipi un fulger albastru. Forţa vijeliei crescu până ce se păru

că o mie de ciocane izbeau în acoperiş. Pentru o clipă, grajdul fu scăldat într-o lumină ireală.

– Pe tine cum te cheamă? întrebă biologul.

– Hell.

– Ştiam eu… Tu crezi în Dumnezeu?

– Nu.

– Nici eu nu am crezut, dar acum cred. „Şi iartă-ne greşelile…”

– Lasă-mă cu textele astea, făcu Tanner.

– Scuză-mă. Am…

Bubuitul tunetului de afară îi acoperii celelalte cuvinte.

– … omoară-mă, încheie el.

Tanner strivi chiştocul ţigării.

– Vrei?

– Ce?

– Să m-omori.

– Nu.

– De ce?

– De ce-aş face-o?

– Pentru că o doresc.

– Du-te dracu’!

– Sunt deja acolo.

– Ţi-am zis că eşti sonat.

– Asta-i altă chestie.

– Mai vrei o ţigară?

– Nu, mulţumesc.

Potopul se mai potoli puţin şi tunetele încetară. Fulgerele dispărură de pe cer şi o beznă mai firească reapăru prin colţurile grajdului.

– Bine, s-o lăsăm, rosti Kanis.

– Eu am lăsat-o deja.

– Nu vreau să fiu plictisitor.

– Ştiu. Ce fac biologii?

– Eu sunt de fapt botanist şi am doctoratul în ştiinţe biologice…

– Eşti doctor?

– Da.

– În maşina mea e un tip care are nevoie de un doctor. Vrei să te uiţi la el?

– Nu sunt un doctor dintre aceia.

– Cum adică?

– Sunt doctor, dar nu în medicină. Mă pricep doar la botanică.

– Biologia se ocupă cu tăiatul oamenilor şi alte chestii de astea, nu? Asta nu merge?

– Nu prea; la medicină nu mă pricep deloc.

– Bine, te cred. Păcat… E paradit rău de tot.

– Îmi pare rău.

Semiobscuritatea începu să se destrame.

– Se pare că se luminează, observă Tanner.

– Da.

– Eu plec.

– Acum?

– De ce nu?

– Poate să înceapă iarăşi.

– Sau poate să nu-nceapă. Trebuie să-mi asum riscul.

Porni spre maşină, fără să-l scape din ochi pe Kanis.

– Aşteaptă!

– Ce-i?

– Nimic.

Apoi Kanis se năpusti spre el, strecurându-şi totodată o mână sub cămaşă. Tanner trase de două ori.

– Nebunu’ dracului! De ce-ai făcut-o? răcni el, repezindu-se către omuleţul căzut.

Biologul tuşi şi scuipă sânge.

– De ce... nu? întrebă el. Toţi suntem... nebuni... Hell! şuieră şi răsuflarea lui întretăiată amuţi.

– Nebun de legat... mormăi Tanner.

Îl târî pe Kanis până lângă scheletul calului. Îl percheziţionă şi nu găsi nici o armă.

– Mai bine nu făceai asta, rosti el, apoi se întoarse la butoi şi se aşeză aprinzându-şi o altă ţigară, mâinile lui simţind încă reculul pistolului.

– Nebun, repetă el. Absolut ţăcănit. Sonat...

– Aşa era, hotărî în cele din urmă. Avea dreptate.

Rămase mult timp locului, simţind adierea rece şi umedă a brizei. După o vreme, ploaia se potoli şi atunci Tanner reveni în maşină şi porni. Pe când băgă în marşarier, observă că Greg era încă inconştient.

Luă o pilulă ca să se menţină treaz şi, conducând, mâncă nişte sandvişuri. Continua să plouă mărunt. Bura se menţinu cât timp străbătu Ohio, iar cerul rămase acoperit. Intră în West Virginia prin locul numit Parkersburg, apoi devie puţin spre nord, orientându-se după vechea hartă Rand-McNally care îi fusese dată. Ziua cenuşie se transformă într-o noapte neagră, iar el continuă să conducă.

Nu-l mai înconjurau lilieci negri, care să-l atace, însă trecu pe lângă câteva cratere şi nivelul radiaţiei începu să crească, iar la un moment dat îl asaltă o haită de câini sălbatici uriaşi, urlând şi mârâind, alergând după el, căutând să muşte cauciucurile, iar apoi lătrând şi chelălăind când rămaseră în urmă. Simţi cum solul se zguduie sub roţi atunci când trecu pe lângă un munte ce împroşca nori strălucitori

însoţiţi de tunete, în stânga sa. Ploua cu cenuşă, însă merse mai departe. Un torent izbucnit din senin năvăli asupra maşinii, iar motorul se înecă şi se opri de două ori, dar îl porni de fiecare dată şi continuă, cu apa înconjurându-l. Ajunse apoi la un teren mai înalt şi uscat, unde nişte bărbaţi înarmaţi cu puşti încercară să-l oprească. Îi mitralie, azvârli o grenadă şi-şi urmă drumul. După ce veni noaptea şi răsări luna cea palidă, nişte păsări negre îi dădură târcoale şi plonjară spre el, însă le ignoră şi, după un timp, dispărură şi ele.

Şofă până când se simţi din nou obosit; atunci mai mâncă ceva şi luă încă o pilulă. Ajunsese deja în Pennsylvania şi simţea că, dacă Greg îşi revenea, avea să-l dezlege şi să-i încredinţeze volanul.

Opri de două ori ca să meargă la toaletă, mângâie inelul de aur din urechea stângă, îşi suflă nasul şi se scarpină. Apoi mâncă iarăşi şi plecă.

Începuseră să-l doară toţi muşchii şi ar fi dorit să se oprească şi să se odihnească, dar se temea de ceea ce l-ar fi putut ataca în acest timp.

Pe când traversa un alt orăşel mort, începu iar ploaia. Nu cu violenţă, doar o bură măruntă, ce părea rece şi sterilă – un ecran strălucitor şi fragil. Frână în mijlocul drumului înaintea obstacolului în care fusese gata-gata să intre şi-l privi.

La început crezuse că erau alte dungi negre pe cer. Se oprise totuşi pentru că i se păruse că apăruseră prea brusc.

Era pânza unui păianjen, cu firele groase cât mâna lui, întinsă între două clădiri pe jumătate năruite.

Declanşă flacăra frontală şi începu s-o distrugă.

Când flăcările se stinseră zări forma ce se apropia, coborând de undeva de sus.

Era un păianjen, mai mare decât el, grăbindu-se să vadă ce se întâmplă cu plasa.

Înălţă lansatoarele de rachete, ochi atent şi-l străpunse cu un proiectil alb-incandescent.

Continuă să atârne în plasa tremurătoare şi părea că tresaltă.

Folosi din nou flacăra, pentru zece secunde, iar când o opri calea îi era deschisă.

Trecu prin resturile pânzei, precaut, cu simţurile treze şi durerile uitate. Conduse cât putu de repede, încercând să uite cele văzute.

Înainte spre dreapta, fumega un alt munte, dar nu erupse şi, când trecu pe lângă el, nu căzu decât puţină cenuşă.

Îşi făcu cafea şi bău o ceaşcă. După o vreme răsăriră zorii şi goni spre ei.

* * *

Era împotmolit în noroi, undeva în estul Pennsylvaniei şi blestema. Greg arăta foarte palid. Soarele se apropia de amiază. Se lăsă pe

spate şi închise ochii. Era prea mult.

Dormi.

Se trezi şi se simţi mai rău. Cineva ciocănea într-una din portiere. În mod automat, mâinile i se deplasară spre panoul de comandă a armamentului şi a aripilor, iar ochii scrutară ecranele.

Zări un bătrân însoţit de doi tineri. Erau înarmaţi, însă se găseau chiar lângă aripa stângă şi ştia că-i putea reteza într-o clipă.

Puse în funcţiune comunicarea cu exteriorul.

– Ce vreţi? întrebă el şi difuzorul îi reproduse pârâind cuvintele.

– Eşti bine? strigă bătrânul.

– Nu tocmai. M-aţi prins dormind.

– Te-ai împotmolit?

– Cam aşa ceva.

– Am nişte catâri de te pot scoate afar’. Da nu pot să-i aduc ’nainte de mâine dimineaţă.

– Grozav! făcu Tanner. Aş fi recunoscător.

– De unde eşti?

– L.A.

– Ce-i asta?

– Los Angeles. Coasta de Vest.

Se auziră nişte murmure, apoi:

– Eşti tare departe de casă, dom’le.

– Parcă eu nu ştiu… Auzi, dacă vorbeai serios în legătură cu catârii, ţi-aş fi al dracului de recunoscător. E ceva urgent.

– Ce anume?

– Ai auzit de Boston?

– Ştiu că e-ncolo.

– Ei bine, acolo oamenii mor din cauza unei epidemii. Am cu mine medicamente care-i pot salva, dacă reuşesc s-ajung acolo.

Urmară şoapte, iar apoi:

– O să te-ajutăm. Bostonul-i destul de important şi o să te scoatem de-aici. Vrei să vii cu noi?

– Unde? Şi cine sunteţi voi?

– Îmi zice Samuel Porter şi ăştia mi-s feciorii: Roderick şi Caliban. Ferma e la vreo zece kilometri. Poţi să dormi acolo.

– Nu că n-aş avea încredere în voi, făcu Tanner. Chestia e că nu mă-ncred în nimeni, dacă înţelegi ce vreau să zic. Prea mulţi au tras în mine în ultimul timp ca să mai risc o dată.

– Ce-ai zice dacă ne lăsăm puştile? Poate că ne poţi împuşca d-acolo, dinăuntru, este?

– Aşa-i.

– Aşa că noi riscăm, stând aici. Vrem să te ajutăm. Pierdem dacă negustorii din Boston n-ar mai veni în Albany. Dacă mai e cineva cu tine, ăla te poate acoperi.

– Stai o clipă, zise Tanner şi deschise portiera.

Bătrânul întinse mâna, iar Tanner i-o strânse; fiii urmară gestul tatălui.

– E vreun doctor pe-aici? întrebă el.

– În aşezare… la vr’o patru’şcinci de kilometri spre nord.

– Partenerul meu e rănit. Cred c-are nevoie de un medic.

Arată înapoi, spre maşină.

Sam înaintă şi se uită înăuntru.

– De ce-i legat aşa?

– L-a apucat ţicneala şi-a trebuit să-l pocnesc. L-am legat pentru siguranţă. Acum însă n-arată prea bine.

– Atuncea stai să facem o targă şi să-l punem pe ea. După aia, încui bine pe-aici şi băieţii mei o să-l ducă la fermă. O să trimitem pe cineva după doctor. Nici tu n-arăţi prea bine. Pun prinsoare că ţi-ar pica bine o baie, un ras şi un pat curat.

– Nu mă simt prea bine, răspunse Tanner. Să facem iute targa aia, până n-o să avem nevoie de două.

Se aşeză pe aripă şi fumă, în vreme ce băieţii lui Potter tăiau copăceii şi-i curăţau de ramuri. Îl copleşeau valuri de oboseală şi abia mai ţinea ochii deschişi. Picioarele i se păreau a fi foarte îndepărtate, iar umerii îl dureau. Ţigara îi căzu dintre degete şi se lăsă pe spate, rezemându-se de capotă.

Cineva îl bătea pe picior.

Se strădui să deschidă ochii şi privi în jos.

– Gata, făcu Potter. L-am dezlegat pe tovarăşul său şi l-am pus pe targă. Vrei să-ncui ca să-i dăm drumul?

Tanner încuviinţă şi sări jos. Când ateriză, se scufundă în noroi până aproape de genunchi, dar încuie maşina şi se îndreptă împleticindu-se către bătrânul cu pantaloni de piele de căprioară.

Începură să meargă peste şes şi, după un timp, umblatul deveni ceva mecanic.

Samuel Potter flecărea într-una, ţinând puşca în îndoitura braţului. Poate că făcea asta pentru a-l ţine pe Tanner treaz.

– Nu-i departe, fiule, şi-n curând drumul o să se facă mult mai bun. Apropo, cum ziceai că te numeşti?

– Hell, făcu Tanner.

– Pardon?

– Hell. Hell mă numesc. Hell Tanner.

Sam Potter chicoti:

– E un nume dat naibii, dom’le. Dacă n-ai nimic contra, o să te prezint nevestii şi lu’ ăla mic ca „domnu’ Tanner”. E bine?

– Grozav, icni Tanner, trăgându-şi cizmele din noroi cu un plescăit.

– Chiar că ne-ar lipsi neguţătorii din Boston. Sper s-ajungi la vreme.

– Dar ce fac ei?

– Ţin prăvălii în Albany şi de două ori pe an fac un târg – primăvara şi toamna. Aduc fel de fel de lucruri ce ne trebuie: ace, aţă, piper, oale, tigăi, seminţe, puşti şi gloanţe, fel de fel – iar târgurile sunt faine. Cam toţi care trăiesc pân-acolo or să te ajute pe drum. Sper să reuşeşti. Te punem noi pe picioare.

Urcară treptat, ajungând pe sol uscat.

– Vrei să spui că de-aici încolo, drumul e bun pentru maşină?

– Păi, nu tocmai. O să-ţi arăt eu p-o hartă şi o să-ţi spun la ce să te-aştepţi.

– Am şi eu una, zise Tanner, după ce suiseră o colină şi zărise o fermă în depărtare. Aia-i casa?

– Aşa-i. Nu mai e mult. E uşor de mers… şi, dacă te simţi obosit, sprijină-te pe umărul meu.

– Pot şi singur, făcu Tanner. Chestia e c-am înghiţit atâtea pilule ca să mă ţin treaz, încât acum încep să simt tot somnul care mi-a lipsit. Nu-i nimic altceva.

– În curând o să dormi pe cinste. După ce-o să te trezeşti, ne uităm amândoi pe harta aia a ta şi-ţi însemnezi toate locurile despre care o să-ţi zic.

– Foarte bine, zise Tanner, de acord.

Îşi puse mâna pe umărul lui Sam şi se împletici în continuare lângă el, simţindu-se aproape beat şi dorind să fie aşa.

După o veşnicie ceţoasă, văzu înaintea lui casa, apoi uşa. Uşa se deschise şi se mai simţi doar cum cade înainte.

Somn. Întuneric, glasuri îndepărtate şi iar întuneric. Nu ştia pe ce zăcea, dar era moale; se întoarse pe partea cealaltă şi adormi iar.

Când, în cele din urmă, toate se strânseseră într-un tot coerent şi deschise ochii, prin fereastra din dreapta se strecura lumină, desenând pătrate regulate pe pătura peticită cu care era învelit.

Icni, se întinse, se frecă la ochi şi-şi scarpină barba.

Privi atent prin cameră: podele de lemn lustruit pe care se aflau covoraşe ţesute de mână, colorate în roşu, albastru şi cenuşiu, un lavoar cu un lighean alb de email, cu câteva pete negre aproape de margine, acolo unde se ciobise emailul, o oglindă pe peretele din spatele său, lângă fereastră un balansoar ce părea fragil, cu o pernă imprimată, iar lângă celălalt perete era o măsuţă cu un scaun, cărţi, hârtie, toc şi cerneală; pe un perete o broderie ruga „Domnul să ne binecuvânteze”, iar pe celălalt perete era un afiş verde şi albastru cu o cascadă.

Se ridică şi descoperi că era gol. Privi în jur după haine, însă nu se vedeau nicăieri.

Pe când stătea aşa, întrebându-se dacă să cheme pe cineva sau nu, uşa se deschise şi intră Sam. Purta pe un braţ hainele lui, curate şi

împăturite cu grijă. În cealaltă mână îi ducea cizmele lustruite oglindă.
– Te-am auzit foindu-te, rosti bătrânul. Cum te simţi acum?
– Mult mai bine, mulţumesc.
– Am pregătit baia. Ajunge să turnăm câteva găleţi de-apă fierbinte şi e a ta. Imediat îi pun pe băieţi să ţi-o aducă. Şi nişte săpun şi prosoape.
Tanner îşi muşcă buza, dar nu dorea să-şi jignească gazda, aşa că încuviinţă şi se forţă să zâmbească.
– E perfect.
– ... Pe lavoar sunt nişte foarfeci şi un brici... ce vrei tu.
Tanner încuviinţă din nou. Sam îi puse hainele pe balansoar şi cizmele pe podea, lângă acesta, apoi părăsi odaia.
Puţin după aceea, Roderick şi Caliban aduseră cada, întinseră nişte saci pe jos şi o puseră pe saci.
– Cum te simţi? întrebă unul dintre ei. (Tanner nu era sigur care. Amândoi aveau graţia unor sperietori, iar gurile le străluceau de albeaţa dinţilor.)
– Foarte bine, le răspunse.
– Pun prinsoare că ţi-e foame, rosti celălalt. Ai dormit toată dup-amiaza de ieri, noaptea şi cea mai mare parte din dimineaţa de azi.
– Ştiţi totul, făcu Tanner. Ce-i cu partenerul meu?
Cel mai apropiat dintre băieţi clătină din cap:
– Încă doarme şi nu se simte bine. În curând o să vină şi doctorul. Mezinul nostru a plecat după el aseară.
Se întoarseră să iasă, iar cel care vorbise adăugă:
– După ce termini cu baia, mama o să-ţi facă ceva de mâncare. Cal şi cu mine plecăm acum să-ncercăm să-ţi scoatem maşina. În timp ce mănânci, tata o să-ţi explice ce-i cu drumurile.
– Mulţumesc.
– Bună dimineaţa.
Ieşiră şi închiseră uşa.
Tanner se ridică şi se îndreptă spre oglindă, privindu-se:
– Numai de data asta, murmură el.
Apoi se spălă pe faţă, îşi rase barba şi-şi tăie părul.
După aceea, strângând din dinţi, se cufundă în cadă, se săpuni şi se frecă. Sub clăbuc, apa deveni cenuşie şi jegoasă. Ieşi afară, se şterse şi se îmbrăcă.
Era scrobit şi apretat şi mirosea uşor a dezinfectant. Zâmbi imaginii cu ochi negri ce-l privea din oglindă şi-şi aprinse o ţigară. Se pieptănă, studiindu-l pe străin.
– La dracu! Sunt frumos! chicoti el, apoi deschise uşa şi intră în bucătărie.
Sam era aşezat la masă bând o ceaşcă de cafea, iar soţia lui care era scundă şi robustă, cu o fustă lungă, cenuşie; stătea aplecată

deasupra sobei în colţul celălalt al camerei, cu spatele la el. Se întoarse, şi Tanner văzu că avea un chip lătăreţ, cu obrajii roşii şi tari ce făceau gropiţe, iar pe mijlocul frunţii o cicatrice mică, albă. Părul îi era castaniu, cu câteva fire sure şi strâns la spate într-un coc. Femeia îşi înclină capul şi-i zâmbi:

– Bună dimineaţa.

– ’Neaţa, replică el. Mă tem c-am lăsat mizerie alături.

– Nu-ţi fă griji, interveni Sam. Ia loc şi-n câteva minute ţi se prepară micul dejun. Băieţii ţi-au spus despre prietenul tău?

Tanner încuviinţă.

După ce femeia îi puse o ceaşcă de cafea lui Tanner, Sam adăugă:

– Pe nevastă-mea o cheamă Susan.

– Încântată, zise ea.

– Salut!

– Uite, am adus harta ta. Am văzut-o că-ţi ieşea din buzunarul jachetei. Arma atârnată lângă uşă este arma ta. Oricum, m-am gândit şi cred că drumul cel mai sigur e prin Albany şi apoi de-a lungul vechii Şosele 9, care e încă bună.

În vreme ce vorbea, desfăcu harta şi arătă pe ea:

– Ei, n-o să fie tocmai floare la ureche, continuă el, dar pare drumul cel mai scurt şi mai sigur...

– Dejunul, rosti Susan şi împinse harta în lături, aşezând în faţa lui Tanner o farfurie plină cu ouă, şuncă şi cârnaţi şi alăturându-i alta cu patru felii de pâine prăjită.

Pe masă mai erau marmeladă, gem, peltea şi unt. Tanner mâncă pe săturate din toate, şi bău cafeaua în vreme ce Sam vorbea.

Îi povesti despre bandele care bântuiau pe motociclete între Boston şi Albany, jefuind tot ce puteau; din această cauză majoritatea mărfurilor veneau în convoaie escortate de bărbaţi înarmaţi.

– Nu trebuie însă să-ţi faci griji cu scula ta, este? întrebă el.

– Sper, mormăi Tanner înfulecând mai departe.

Se întrebă totuşi dacă erau oare ca vechea lui bandă şi speră că nu, atât pentru binele lui cât şi al lor.

Tocmai ridica iarăşi ceaşca de cafea, când, se auzi un zgomot afară.

Uşa se deschise şi în bucătărie intră alergând un băiat de vreo zece doisprezece ani. Îl urma un bărbat mai în vârstă, purtând tradiţionala geantă neagră.

– Am sosit! Am sosit! strigă băiatul.

Sam se ridică şi dădu mâna cu bărbatul, aşa încât Tanner bănui că trebuia să facă şi el acelaşi lucru. Îşi şterse buzele de mâncare, dădu mâna cu el şi rosti:

– Partenerul meu a cam luat-o razna. A sărit la mine şi ne-am luat la bătaie. L-am pocnit şi s-a lovit cu capul de bord.

Doctorul, un bărbat brunet ce se apropia de cincizeci de ani, purta un costum închis la culoare. Avea chipul puternic ridat, iar ochii îi erau obosiţi. Încuviinţă din cap.

– Să vă duc la el, spuse Sam şi ieşiră pe cealaltă uşă a bucătăriei.

Tanner se aşeză la loc şi luă ultima felie de pâine. Susan îi mai turnă cafea, iar el îi mulţumi, înclinând din cap.

– Mă numesc Jerry, făcu băiatul aşezându-se pe scaunul tatălui său. Domnule, chiar aşa te numeşti, Hell?

– Ssst, făcu maică-sa.

– Mă tem că da, răspunse Tanner.

– … Şi-ai traversat toată ţara? Pe Drum?

– Pân-acu'.

– Cum a fost?

– Rău.

– Ce-ai văzut?

– Lilieci mari cât bucătăria asta… alţii chiar şi mai mari… de partea cealaltă a Râpei Missus. Mulţi de tot în Saint Louis.

– Şi ce-ai făcut?

– I-am împuşcat, i-am ars. Am trecut prin ei.

– Altceva ce-ai mai văzut?

– Monştri Gila. Nişte şopârle mari, colorate… mari cât un grajd. Diavoli-de-nisip – nişte trombe de vânt care se roteau şi au absorbit o maşină. Munţi cu vârful de foc. Tufişuri foarte mari de scaieţi pe care a trebuit să le incendiem. Am traversat nişte furtuni. Am trecut prin locuri unde pământul era ca sticla. În alte părţi solul se cutremura. Am trecut pe lângă cratere imense, toate radioactive.

– Aş vrea să pot face şi eu asta cândva.

– Poate că într-o bună zi o să faci.

Tanner termină de mâncat, aprinse o ţigară şi sorbi din cafea.

– Un dejun minunat, rosti el. De mult n-am mai mâncat aşa bine. Mulţumesc.

Susan zâmbi şi spuse:

– Jerry, nu-l mai sâcâi.

– Nici un deranj, doamnă. E-n regulă.

– Ce-i inelul ăla de pe mâna ta? întrebă Jerry. Seamănă cu un şarpe.

– Asta şi este, zise Tanner, scoţându-l de pe deget. E din argint veritabil, cu ochii din sticlă roşie, şi-l am dintr-un loc numit Tijuana. Uite. Ia-l tu.

– Nu pot, răspunse băiatul şi o privi pe maică-sa, cerându-i din ochi acordul.

Ea negă din cap, dar Tanner o zări şi spuse:

– Ai tăi au fost buni cu mine, m-au ajutat, au adus un doctor pentru partenerul meu, mi-au dat mâncare şi un pat. Sunt sigur că n-o să se

supere, dacă vreau să mă revanşez dându-ţi inelul.
Jerry îşi privi din nou mama, iar Tanner încuviinţă şi ea îl imită.
Băiatul chiui, sărind în sus şi-l puse pe deget.
– E prea mare, făcu el.
– Ia lasă-mă să ţi-l potrivesc. Tipul ăsta de spirală se potriveşte pe orice deget, dacă-l strângi puţin.
Jerry şi-l puse la loc şi fugi spre uşă.
– Stai! strigă maică-sa. Cum se zice?
Băiatul se întoarse şi rosti:
– Mulţumesc, Hell.
– Domnule Tanner, zise ea.
– Domnule Tanner, repetă băiatul şi trânti uşa după el.
– Frumos din partea ta, spuse femeia.
Tanner înălţă din umeri.
– I-a plăcut, răspunse el. Mă bucur că i-am făcut o plăcere.
Îşi termină cafeaua şi ţigara, iar ea îi dădu altă ceaşcă şi Tanner îşi aprinse încă o ţigară. După un timp, Sam şi doctorul ieşiră din cealaltă încăpere şi Tanner începu să se întrebe unde dormise familia în noaptea precedentă. Susan le turnă cafea la amândoi şi bărbaţii se aşezară.
– Prietenul tău are o comoţie, rosti doctorul. Nu pot spune cât de gravă este situaţia fără să-i fac o radiografie, dar n-am cum să aduc aparatul aici. Totuşi, nu cred că ar trebui deplasat.
– Cât timp? întrebă Tanner.
– Poate câteva zile, poate două săptămâni… Am lăsat nişte medicamente şi i-am spus lui Sam ce să facă. Sam mi-a zis că în Boston a izbucnit o epidemie şi că trebuie să te grăbeşti. Sfatul meu este să pleci singur. Lasă-l aici cu Potterii. O să fie bine îngrijit. Poate, după aceea, să meargă cu ei în Albany, la târgul de primăvară, şi de acolo la Boston cu vreun transport de mărfuri. Cred că o să se vindece.
Tanner reflectă un timp, apoi încuviinţă:
– Bine, făcu el, dacă aşa-i să fie…
– Asta e ceea ce recomand eu.
Îşi terminară cafeaua.

Hell Tanner şi Jerry Potter mergeau laolaltă în dimineaţa răcoroasă. Fuioare de ceaţă pluteau peste sol şi iarba scânteia de parcă era cromată. În văzduh era o pâclă uşoară, iar răsuflarea lui Jerry deveni vizibilă când expiră:
– Ia uite, Hell! Fumez!
– Da, făcu Tanner. Mă-ntreb dacă mi-au scos maşina…
– Probabil că da, răspunse băiatul. Sunt pricepuţi… Tu ce faci Hell? Adică în viaţa obişnuită, când nu şofezi.

– Tot timpul şofez… una sau alta. Sunt şofer, asta-s.
– După ce ajungi la Boston, o să mai şofezi?
Tanner îşi drese glasul şi scuipă pe un copac.
– Nu ştiu. Probabil. Sau o să lucrez undeva unde se repară maşini şi motociclete.
– Ştii ce vreau eu să mă fac?
– Nu. Ia zi!
– Pilot de avion. Vreau să zbor.
– Nu poţi, scutură din cap Tanner. Ai urmărit vreodată păsările? Ele nu urcă prea sus. Le e şi lor frică. Dacă sui cu un avion, vânturile o să te omoare.
– Aş putea zbura foarte jos…
– Terenul e foarte neregulat şi vânturile variază cu altitudinea. La dracu, există dealuri pe care nu m-aş încumeta să conduc, ca să nu mă mături vântul. Le poţi recunoaşte după turbulenţe – se văd foarte clar, din cauza gunoaielor pe care le poartă – şi pentru că, după o anumită înălţime, din dealurile alea nu mai rămâne decât piatră goală.
– Păi le pot evita atunci…
– Mda, însă vânturile se schimbă. Coboară sau se ridică. Dar nu poţi prezice nici când, nici unde.
– Dar eu vreau să zbor.
Tanner îl privi pe băiat şi zâmbi.
– Există o mulţime de lucruri pe care mulţi oameni vor să le facă, dar dintr-un motiv sau altul nu le fac niciodată. Zborul e unul dintre ele. Va trebui să găseşti altceva.
Jerry se bosumflă brusc şi începu să lovească cu picioarele în pietrele de pe drum.
– Când eşti tânăr, există întotdeauna ceva special pe care doreşti să-l faci, zise Tanner. Cu toate astea, de obicei nu izbuteşti. Fie că se dovedeşte imposibil, fie că nu ai ocazia.
– Tu ce-ai fi făcut dacă nu puteai şofa?
Tanner se opri şi se întoarse cu spatele în direcţia vântului, ferind flacăra brichetei până ce reuşi să-şi aprindă o ţigară. După aceea trase două fumuri şi, privind în gol, răspunse:
– Voiam să fiu mecanicul maşinii.
– Care maşină?
– Maşina cea Mare! E greu de explicat…
Închise ochii o clipă, apoi îi deschise şi continuă:
– La şcoală am avut un profesor care ne zicea că lumea e o maşină mare, că toate sunt în legătură unele cu altele, că tot ce se întâmplă e rezultatul legăturilor, acţiunilor şi reacţiunilor. Atunci am început să mă gândesc la ea şi mi-am creat o imagine a acestei blestemate maşini mari – cu tot felul de roţi dinţate, pistoane şi curele de transmisie, cu pârghii şi came, arbori cotiţi şi osii; şi mi-am închipuit

că ea chiar există undeva şi, după cum merge, mai bine sau mai rău, lucrurile din lume sunt mai bune sau mai rele. Ei bine, am decis atunci că nu mergea prea bine şi că era nevoie de cineva care să o repare şi să o întreţină. Stăteam în clasă şi visam la asta; mă gândeam la ea în fiecare noapte până adormeam. Îmi ziceam: „Într-o bună zi o s-o caut şi o s-o găsesc. După aia o să fiu mecanicul ei – tipul care-o unge şi strânge piuliţele, care-nlocuieşte o piesă uzată, care-o lustruieşte şi-i reglează comenzile. Atunci totul o să meargă perfect. Vremea o să fie bună, toţi o să aibă suficientă mâncare. Nimeni n-o să se mai bată, n-o să mai fie bolnavi, nici beţivi şi nimeni n-o să mai fure pentru că îşi doreşte ceva ce nu poate avea.” Mă gândeam la chestia asta. Doream acea meserie. Mă şi vedeam în clădirea unei fabrici sau într-o peşteră, muncind din greu pentru ca totul să meargă a-ntâia şi toţi să fie fericiţi. Şi bănuiam că mă şi distram acolo. Să zicem, dacă voiam o vacanţă, opream maşina şi-nchideam toată mustăria. Atunci totul se oprea, te-ai prins? Cu excepţia mea. Ca-ntr-o poză. Toţi ar fi îngheţat, ca nişte statui, indiferent ce-ar fi făcut: că şofau, munceau sau se iubeau. Totul se oprea, iar eu mă puteam plimba prin oraş şi nimeni n-ar fi ştiut că eram acolo. Puteam să văd ce făceau toţi. Le-aş fi putut lua mâncarea din farfurii, aş fi putut lua ţoale sau alte chestii din magazine, le-aş fi putut săruta fetele, citi cărţile… orice aş fi dorit. După aia, când m-aş fi plictisit, m-aş fi întors şi aş fi pornit maşina şi totul ar fi continuat normal şi nimeni nu s-ar fi prins… sau chiar dacă s-ar fi prins, nu i-ar fi păsat, pentru că maşina ar fi mers a-ntâia şi toţi ar fi fost fericiţi. Asta voiam să fiu: mecanicul Maşinii celei Mari. Numai că n-am găsit-o niciodată.

– Dar ai căutat-o? întrebă Jerry.

– Nu.

– De ce?

– Pentru că nu aş fi găsit-o.

– De unde ştii?

– Pentru că nu-i. Nu există nici o maşină. Nu era decât o comparaţie. Profesorul încerca să ne spună că viaţa seamănă cu o maşină… nu că este o maşină. Eu însă nu-l înţelesesem bine şi am petrecut ani de zile gândindu-mă la lucrul ăla blestemat.

– Şi de unde ştii că nu există?

– Mi-a explicat ce voise să spună mai târziu, când m-am dus să-l întreb unde era maşina. De-ai şti ce cretin m-am simţit!

– Ar fi putut să greşească.

– Nici o şansă! Profesorii ăştia bătrâni sunt tari în chestii de-astea.

– Poate că minţea.

– Nu. Acum, când am mai îmbătrânit şi eu, ştiu ce voia să spună. Deşi greşea cumva… l-o lume prea nenorocită ca să semene cu o maşină. Ştiu însă ce voia să spună.

– Atunci nu-s chiar aşa de tari profesori, dacă pot greşi şi ei măcar o dată.

Continuau să meargă. Jerry îşi privi inelul.

– Sunt tari în alte moduri, vorbi Tanner. Uite, zilele trecute m-am întâlnit cu-n biolog… Se pricep mai ales să vorbească. Profesorul meu ştia ce spunea şi acum am înţeles şi eu. Dar trebuie să treacă nişte ani ca să te prinzi despre ce-i vorba.

– Şi dacă greşea? Dacă maşina există? Şi dacă o s-o găseşti într-o bună zi? Ai mai face-o? Ai mai vrea să fii mecanicul ei?

Tanner trase din ţigară.

– Nu există nici o maşină.

– Şi dacă ar exista?

– Atunci cred că da. Cred că mi-ar plăcea să-i fiu mecanic.

– Pentru că şi eu vreau să zbor, chiar dacă tu mi-ai zis că nu pot. Poate că vânturile o să se schimbe într-o bună zi.

Tanner îşi lăsă mâna pe umărul băiatului şi-l strânse.

– Ar fi grozav, rosti el.

– Sper că o să-ţi găseşti maşina într-o bună zi şi-o să repari totul… ca să pot zbura şi eu.

Tanner zvârli chiştocul în şanţul de lângă drum.

– Dac-o s-o găsesc, ăsta o să fie primul lucru pe care-l repar.

– Mulţumesc, Hell.

Tânărul îşi înfundă pumnii în buzunare şi-şi strânse umerii, ferindu-se de vânt. Soarele se mai ridicase puţin, iar şerpii de ceaţă mureau sub călcâiele sale.

* * *

Tanner îşi privi maşina scoasă din mocirlă şi încuviinţă:

– Atunci cred c-o şterg.

Înclină din cap spre Potteri:

– Mulţumesc.

Descuie portiera, sui şi porni motorul. Băgă în viteză, claxonă de două ori şi plecă.

În ecranul retrovizor îi văzu pe cei trei bărbaţi fluturând mâinile. Călcă pe acceleraţie şi aceştia dispărură din vedere.

Gonea pe o şosea bună. Cerul avea o culoare roz. Pământul era cafeniu şi creştea multă iarba verde. Soarele strălucitor prinsese ziua într-o plasă argintie.

Această parte a ţării părea aproape neatinsă de haosul ce produsese restul Drumului. Tanner ascultă muzică şi merse mai departe. Trecu pe lângă două camioane şi claxonă de fiecare dată. O dată i se răspunse.

Conduse aşa toată ziua, ajungând în Albany în toiul nopţii. Străzile erau întunecate şi doar câteva lumini străluceau în clădiri. Ajunse înaintea unei firme roşii, clipitoare, care anunţa: „BAR + GRĂTAR”,

opri şi intră.

Interiorul era strâmt şi un tonomat cânta o muzică pe care n-o mai auzise niciodată; lumina era slabă şi pe jos era împrăştiat rumeguş.

Se aşeză la bar împingându-şi Magnumul în centură, aşa încât să nu se vadă. Apoi îşi scoase jacheta, deoarece înăuntru era cald, şi o puse pe scaunul de alături. Când bărbatul în şorţ alb se apropie de el, îi spuse:

– O cinzeacă, o bere şi un sandviş cu şuncă.

Bărbatul încuviinţă din capul chel şi puse înaintea lui Tanner un păhărel pe care îl umplu. Mai umplu o halbă cu bere spumoasă şi strigă ceva peste umăr.

Tanner dădu pe gât cinzeaca şi sorbi din bere. După o vreme, pe tejgheaua bucătăriei apăru o farfurie albă cu un sandviş. După încă un timp, barmanul trecu, o luă şi o aşeză înaintea lui Tanner. Scrise ceva pe un bileţel verde şi-l băgă sub farfurie.

Tânărul muşcă din sandviş şi înghiţi dumicatul cu o duşcă de bere. Îi privi pe cei din jur şi hotărî că făceau aceeaşi gălăgie ca oamenii din oricare alt bar. Bătrânul din stânga sa părea prietenos, aşa că-l întrebă:

– Ceva veşti despre Boston?

Bărbia bătrânului tremura în vreme ce vorbea:

– Nimic nou. Se pare că negustorii o să-şi închidă prăvăliile la sfârşitul săptămânii.

– Care-s ultimele ştiri de acolo?

– Oamenii mor. Unii pleacă din oraş, ca să nu se molipsească. Zilnic trec pe aici cu zecile. Mai încolo pe drum i-un post de control, unde le zice că nu pot rămâne în oraş. Trec mai departe şi se opresc unde-i primeşte cineva. Mai mulţi şi-au făcut o tabără-n dealuri, într-acolo, arătă el spre nord. E la cinci-şase kilometri de oraş. Din piaţă le poţi vedea luminile.

– Şi cum arată boala asta?

– Pân-acum n-am văzut vreunul care să fi murit de ea. Da’ am auzit spunându-se că ţi se face sete rău de tot şi după aia începi să te umfli la subsuori, şi-n jurul gâtului, şi pe jos… şi dup-aia ţi se umplu plămânii cu apă şi te-neci.

– Da’-n Boston mai trăieşte cineva?

– Păi încă vin de-acolo.

Tanner mestecă sandvişul gândindu-se la molimă.

– Ce zi este azi?

– Marţi.

Îşi termină sandvişul şi fumă o ţigară în timp ce bău berea. Apoi privi nota pe care scria: „0,85”.

Puse o bancnotă de un dolar pe ea şi se întoarse să plece. Făcuse doar doi paşi, când barmanul îl strigă:

– Stai puţin şefule!
Se întoarse.
– Da.
– Ce vrei să faci?
– Cum adică?
– Ce-i rahatul ăsta?
– Care rahat?
Barmanul flutură dolarul. Tanner se întoarse şi-l cercetă.
– Nu văd nimic în neregulă. Care-i chestia?
– Ăştia nu-s bani. Ăştia-s nimic.
– Vrei să zici că banii mei nu-s buni?
– Asta şi zic. N-am mai văzut aşa bancnotă.
– Atunci, uită-te atent la ea. Citeşte ce-i tipărit acolo, jos.
În încăpere se făcu linişte. Un bărbat se ridică de pe scaun şi veni spre ei. Întinse palma şi rosti:
– Ia să văd şi eu, Bill.
Barmanul i-o dădu şi ochii bărbatului se lărgiră.
– Este emisă de Banca Naţiunii Californiene.
– De acolo-s eu, făcu Tanner.
– Îmi pare rău, dar aici n-are valoare, interveni barmanul.
– Asta-i tot ce am.
– Nimeni n-o să-ţi dea nimic pe ea aici. N-ai la tine bani din Boston?
– N-am fost niciodată în Boston.
– Atunci cum dracu' ai ajuns aici?
– Cu maşina.
– Lasă vrăjeala, fiule. De unde ai furat-o? vorbi bătrânul.
– Îmi iei banii sau nu? întrebă Tanner.
– Nu, răspunse barmanul.
– Atunci, du-te-n mă-ta, făcu Tanner, întorcându-se şi îndreptându-se către uşă.
Ca întotdeauna în asemenea împrejurări era atent la orice zgomot din spate.
Când auzi paşi repezi, se întoarse. Înaintea lui, cu braţul drept întins, stătea bărbatul care inspectase bancnota.
Mâna dreaptă a lui Tanner, care ţinea jacheta sa de piele aruncată pe umărul drept, lovi cu toată puterea înainte şi în jos.
Îl izbi în cap pe bărbat şi acesta căzu.
Se auziră glasuri şi câţiva oameni săriră în picioare, înaintând către el.
Tanner scoase pistolul de la brâu îndreptându-l către ei şi rosti:
– Pardon, oameni buni.
Indivizii rămaseră pe loc.
– Probabil că n-o să mă credeţi, urmă el, când vă spun că în Boston a izbucnit o epidemie, dar ăsta-i adevărul, în regulă… Sau poate o să

mă credeţi, nu ştiu… Dar nu-mi imaginez că o să mă credeţi când o să vă spun că am condus din California şi până aici o maşină plină cu vaccin Haffikin. Deşi şi asta-i la fel de adevărat. Trimiteţi bancnota aia la banca cea mare din Boston; acolo o să v-o schimbe, în regulă, şi atunci o să ştiţi. Acum, eu trebuie să plec şi să nu-ncerce careva să mă oprească. Dacă ziceţi că v-am turnat gogoşi, uitaţi-vă la maşina pe care o conduc. Asta-i tot ce-am avut de zis.

Ieşi din bar atent la orice mişcare şi se urcă în maşină ţinând uşa localului în continuare sub observaţie. Odată înăuntru, porni motorul, întoarse şi plecă.

În ecranul retrovizor, zări oamenii strânşi în faţa barului, urmărindu-l cum se îndepărta.

Râse, iar luna, ca o floare de măr, atârna nemişcată pe cer.

* * *

Evelyn ascultă. I se părea oare sau înapoia dangătelor se mai auzea şi altceva? Nu… Se auzi din nou: o ciocănitură în uşa de la intrare. Se îndreptă spre ea şi privi prin vizor. Apoi descuie uşa şi o deschise larg.

– Fred! exclamă ea. Asta-i…

– Înapoi! rosti tânărul. Imediat! Stai cât mai departe!

– Ce s-a întâmplat?

– N-ai auzit?!

Ea se retrase zece paşi, îngustând ochii.

– Părinţii tăi sunt acasă?

– Nu.

Băiatul intră şi încuie uşa în urma lui. Avea optsprezece ani şi părul său negru era drept şi ciufulit. Fălcile-i ascuţite erau încleştate; răsufla rapid şi privirea îi rătăcea fără ţintă.

– Ce s-a întâmplat, Fred?

– Cum te simţi? o întrebă.

– Eu… Oh, nu!

– Cred c-am luat-o, încuviinţă el. Mai devreme am avut temperatură şi acum mi-e frig. Mă doare la subsuori şi gâtul mi-e inflamat. Oricât aş bea, mi-e tot sete. De asta nu vreau să te apropii de mine.

Evelyn îşi puse palmele pe obraji şi-l privi peste marginile unghiilor.

– După… azi noapte, rosti ea, nici… nici eu nu m-am simţit prea bine.

– Da, încuviinţă băiatul, probabil că azi noapte te-am omorât.

Evelyn avea şaptesprezece ani şi păr roşcat, iar culoarea ei favorită era verdele.

– Cum… ce putem face?

– Nimic. Putem merge la spital ca să ne bage în pat şi să se uite cum murim.

– Nu! Poate că vaccinul va ajunge la timp.

– Ha! Am venit să-ţi zic adio, asta-i tot. Te iubesc. Îmi pare rău că ţi-am dat-o. Poate dacă nu ne-am fi… Nu ştiu! Iartă-mă, Ewie!

Ea începu să plângă.

– Nu pleca, repetă ea.

– Trebuie să plec.

– La spital?

– Glumeşti? Nu-mi pot face nimic. Plec… pur şi simplu.

– Ce-o să faci?

Băiatul îşi feri privirea de ochii ei verzi-albaştri.

– Ştii, vorbi el, nu vreau să trec prin toată mizeria aia. Am văzut oameni care-au murit din asta. Eu n-o să aştept.

– Nu, spuse ea. Te rog, nu!

– Nu ştii ce înseamnă…

– Poate vine vaccinul. Trebuie să rezişti cât mai mult posibil.

– N-o să vină. Ai auzit ce-i pe acolo. Ştii că n-or să reuşească.

– Cred c-am luat-o şi eu, spuse fata. Aşa că vino încoace. Nu mai contează.

Se întâlniră în mijlocul încăperii şi băiatul o cuprinse în braţe.

– Nu te teme, spuse ea. Nu te teme, repetă ea, iar el o îmbrăţişa îndelung. Apoi îl luă de mână şi spuse: Haide! Nu-ţi fie frică. Nu se întorc curând acasă.

Îl duse sus în dormitorul ei şi-i zise:

– Dezbracă-mă.

Băiatul o dezbrăcă.

Urcară în pat şi nu vorbiră decât după câteva minute, când fata îl auzi icnind şi-i simţi sămânţa călduţă pătrunzând în ea. Atunci îl mângâie pe umeri şi-i spuse:

– A fost bine.

– Da. Fred se ridică într-un cot, ca să se retragă, dar se prăbuşi pe neaşteptate. Doamne! exclamă el. Sunt atât de slăbit dintr-o dată!

Se rostogoli lângă marginea patului şi-şi coborî picioarele. Stând aşa, începu să tremure din tot trupul. Punând o pătură pe umerii lui, ea îl întrebă:

– Ţi-e sete, nu-i aşa?

– Da.

– Îţi aduc ceva de băut.

– Mulţumesc.

Bău cu lăcomie tot paharul pe care i-l aduse, în timp ce capul începu a-i vui.

– Te iubesc, îi spuse, apoi: Îmi pare rău.

– Nu trebuie. A fost bine.

Băiatul începu să plângă în tăcere. Ea nu-şi dădu seama până ce el nu suspină; atunci îl privi şi-i văzu chipul umed de lacrimi.

– Nu mai plânge, zise ea, te rog… şi îi şterse ochii cu colţul cearşafului.
– Nu mă pot stăpâni. O să murim.
– Mi-e frică.
– Şi mie.
– Cum o să fie?
– Nu ştiu. Cred că destul de nasol. Nu te mai gândi la asta.
– Nu pot…
– Trebuie să mă întind iar. Iartă-mă. Mai ai alte pături?
– Îţi aduc.
– … Şi-un pahar cu apă, te rog.
– Da.
Fata se întoarse şi-l acoperi cu două pături de lână.
– Acum o să-ţi fie mai bine.
Îi aduse încă un pahar cu apă.
– De ce a trebuit să ni se întâmple nouă asta?
– Nu ştiu. Suntem ghinionişti, asta-i tot.
– Voiai să… te sinucizi. Aşa-i?
El încuviinţă din cap.
– Aşa o să şi fac… după ce mă voi simţi ceva mai bine. Pufni în râs. Pare caraghios, nu?
– Nu. Poate că ai dreptate… şi de acum o să fie şi mai rău.
– Termină!
– Nu pot. O să murim; ştim asta. Am putea încerca să o facem cât mai uşor posibil. Tu ce intenţionai?
– Voiam să mă duc pe pod şi să stau acolo până când mă simt atât de rău încât să merite să-mi dau drumul în apă.
– Înfiorător, rosti Evelyn privindu-şi umbra de pe perete.
– Ai o idee mai bună?
– Nu, răspunse ea, întorcându-se, astfel încât lumina pătrunsă printre jaluzele îi cădea pe chip şi pe sâni. Chipul, atât cât se vedea în lumina estompată, îi era inexpresiv. Nu!
– Eşti sigură?
– Nu. Adică, poate… Mama are nişte somnifere.
– Ah!
Băiatul strânse pătura între pumni întinzând-o şi-şi încleştă dinţii în ea.
– Adu-le, spuse, te rog.
– Eşti sigur?
– Nu. Dar adu-le.
Fata ieşi; reveni după numai câteva secunde cu un flacon mic, maroniu.
– Astea sunt.
El luă flaconul şi-l privi. Îl răsuci şi apoi îl deschise. Scoase o pastilă

şi o ţinu în palmă, examinând-o.

– Deci asta-i, da?

Ea încuviinţă, muşcându-şi buza.

– Câte ar trebui să iau?

– Am citit despre cineva care a luat douăzeci odată…

– Câte sunt aici?

– Nu ştiu.

Pe fruntea băiatului apărură broboane de sudoare şi zvârli păturile de pe el.

– Adu-mi un pahar de apă, rosti aplecându-se şi strângându-şi genunchii la piept.

– Bine.

Umplu paharul la baie şi-l aşeză pe noptieră. Ridică sticluţa ce căzuse între pături.

– S-o facem, spuse Fred.

– Eşti sigur?

– Da, încuviinţă el. O să fie ca şi când ne-am culca, nu?

– Aşa se zice.

– Pare mai uşor aşa.

– Da.

– Atunci numără-mi douăzeci de pilule.

Evelyn îi întinse paharul de apă şi el îl luă cu mâna dreaptă. Apoi întinse braţul stâng cu palma în sus. Fata îi puse pastilele în palmă. Luă două şi le înghiţi cu o gură de apă. Se strâmbă.

– Niciodată nu mi-a plăcut să iau medicamente. Înghiţi alte două, încă două şi încă două.

– Până acum au fost opt, spuse el.

Luă tot câte două de încă cinci ori.

– N-au fost decât optsprezece, zise el.

– Ştiu.

– Ai zis douăzeci.

– Astea au fost toate.

– Cristoase! Adică ţie nu ţi-a mai rămas nici una?

– Nu-i nimic. Găsesc eu o altă cale… Nu-ţi face griji.

– Oh, Ewie, oftă băiatul cuprinzându-i mijlocul şi ea îi simţi obrazul umed pe pântece. Iartă-mă, Ewie! N-am vrut! Îmi dau cuvântul!

– Ştiu. Nu-ţi mai face griji. În curând totul o să fie bine. Ar trebui să fie chiar plăcut, ca atunci când te culci. Mă bucur că le-am avut pentru tine. Te iubesc, Fred!

– Şi eu te iubesc Ewie! Iartă-mă! Ah…

– De ce nu te întinzi ca să te odihneşti acum?

– Mai întâi să mă duc la baie. Toată apa aia pe care am băut-o…

Se sculă în picioare, ţinându-se cu o mână de perete şi ieşi pe coridor. Intră în baie şi închise uşa în urma lui.

Evelyn auzi robinetul, apoi apa de la closet. Ridică mâinile şi-şi privi unghiile. Buza ei inferioară era umedă şi avea un gust sărat.

Apa continua să se audă curgând, între două dangăte de clopot, şi fata se gândi la părinţii ei, dar încă îi era frica să se ducă şi să vadă.

De la Albany la Boston. Trei sute de kilometri. Reuşise să străbată partea cea mai grea. Grozăviile Drumului Iadului rămăseseră acum înapoia lui. Noaptea. Parcă zbura în jurul său. Stelele păreau mai strălucitoare decât de obicei. Parcă însăşi noaptea îi şoptea că avea să reuşească.

Trecu printre dealuri. Şoseaua nu era prea rea. Ocolea printre copaci şi tufişuri. Se încrucişă cu un camion şi trecu pe faza mică atunci când se apropie. Camionul făcu la fel.

Cam pe la miezul nopţii, ajunse la o răspântie când brusc, din două direcţii, îl pironiră farurile.

Erau cam vreo treizeci în dreapta şi tot atâtea în stânga.

Apăsă acceleraţia până la podea şi, undeva înapoia lui, auzi motoarele pornind unul câte unul. Recunoscu sunetele.

Toate erau motociclete.

Se răspândiră pe drum, înapoia lui.

Ar fi putut trage cu mitraliera. Ar fi putut frâna şi lansa un jet de flăcări. Era clar că nu ştiau ce urmăreau. Ar fi putut arunca grenade. Totuşi se abţinu.

Ar fi putut să fie chiar în frunte, se gândi, aţâţat după pradă. Simţi o comuniune tristă cu motocicliştii aceia, când mâna îi poposi asupra butoanelor panoului de comandă a armamentului.

Încercă mai întâi să-i lase în urmă.

Ambală motorul la maximum, dar nu reuşi să-i întreacă.

Când începură să tragă, ştiu că trebuia să se răzgândească. Nu putea risca să-i nimerească rezervoarele de benzină sau să-i explodeze cauciucurile.

Primele lor focuri avuseseră rolul de avertisment. Nu putea risca alt baraj. Dacă ei ar fi ştiut...

Difuzoarele!

Apăsă pe emisie şi vorbi:

– Fiţi atenţi, gagiilor! Aici n-am decât medicamente pentru locuitorii bolnavi din Boston. Lăsaţi-mă să trec sau o să aveţi nasoale.

Primi drept răspuns încă o împuşcătură, aşa încât deschise focul cu automatele din spate.

Îi văzu căzând, dar continuau să tragă. Aruncă grenade. Focurile se răriră, însă nu încetară.

Frână şi acţiona aruncătoarele de flăcări. Le ţinu cincisprezece secunde. Se făcu linişte.

Când fumul se ridică, privi ecranele.

Acopereau drumul cu motocicletele răsturnate şi corpurile fumegânde. Câţiva mai erau în şa şi chiar încercau să ridice armele, aşa că-i împuşcă.

Unii zvâcneau spasmodic şi Tanner era gata să plece, când văzu o siluetă ridicându-se, împleticindu-se câţiva paşi, apoi căzând iarăşi.

Ezită cu mâna pe schimbătorul de viteză.

Era o fată.

Se gândi vreo cinci secunde, apoi sări din maşină şi alergă spre ea. Văzându-l, un bărbat se propti într-un cot şi ridică o armă.

Tanner trase două focuri în el şi continuă să alerge cu pistolul în mână.

Fata se târa către un tânăr al cărui chip fusese ciuruit de gloanţe. Pe lângă Tanner, pe drum, se contorsionau acum alte corpuri în lumina farurilor din spate. De jur împrejur numai sânge, piele neagră, gemete şi duhoare de carne arsă.

Când se opri lângă fată, aceasta îl înjură încet.

Sângele de pe ea nu părea să-i aparţină.

O ridică în picioare şi ochii ei se umplură de lacrimi.

Toţi ceilalţi erau morţi sau mureau, aşa încât Tanner o luă în braţe şi o duse înapoi, la maşină. Înclină scaunul copilotului şi o aşeză acolo, mutând armele pe locul din spate, unde nu puteau fi ajunse.

Apoi porni motorul şi plecă. Pe ecranul retrovizor zări două siluete ridicându-se în picioare şi căzând iarăşi.

Fata era înaltă, cu păr lung, nepieptănat, de culoarea prafului. Avea bărbia puternică, gura mare şi cearcăne sub ochi. Fruntea îi era brăzdată de o cută uşoară şi avea toţi dinţii. Partea dreaptă a feţei îi era înroşită, parcă arsă de soare. Cracul stâng al pantalonului era rupt şi murdar. Tanner bănui că fusese atinsă tangenţial de flacără şi căzuse de pe motocicletă.

– Ai păţit ceva? o întrebă, când hohotele ei de plâns se transformară într-o smiorcăială uşoară.

– Ce-ţi pasă? spuse ea, ducându-şi mâna la obraz.

Tanner ridică din umeri.

– Încerc să fiu prietenos.

– Mi-ai omorât aproape toată gaşca.

– Ei ce-ar fi făcut cu mine?

– Te-ar fi zdrobit, amice, dacă n-aveai maşina asta fantastică.

– De fapt, nu-i a mea. Aparţine Naţiunii Californiene.

– Asta nu vine din California.

– Pe dracu, nu vine. Eu am condus-o.

Ea se îndreptă şi începu să-şi frece piciorul.

Tanner îşi aprinse o ţigară.

– Îmi dai şi mie o ţigară? întrebă fata.

I-o dădu pe cea aprinsă, iar el îşi scoase alta. Când i-o întinse, ochii

ei zăboviră asupra tatuajului.

– Ce-i asta?

– Numele meu.

– Hell?

– Hell.

– Cine ţi-a dat un nume ca ăsta?

– Bătrânul meu.

Fumară o vreme, apoi ea întrebă:

– De ce-ai făcut Drumul?

– Pentru că numai aşa îi puteam face să mă elibereze.

– De unde?

– Din locul ăla cu gratii la ferestre. Făceam pârnaie.

– Ţi-au dat drumul? De ce?

– Din cauza epidemiei. Aduc vaccinul Haffikin.

– Tu eşti Hell Tanner.

– Cum?

– Te cheamă şi Tanner, nu?

– Aşa-i. Cine ţi-a spus?

– Am auzit de tine. Toţi credeau c-ai murit în Raidul cel Mare.

– Greşeau.

– Cum a fost?

– Habar n-am. Aveam deja un costum vărgat. De asta sunt încă p-aci.

– De ce m-ai luat de pe drum?

– Pentru că eşti gagică şi nu voiam să te văd mierlind.

– Mulţumesc. Ai ceva de mâncare pe-aici?

– Da, arătă el spre frigider, e ceva acolo. Ia-ţi singură.

Pe când mânca, Tanner o întrebă:

– Cum ţi se spune?

– Corny, răspunse fata. De la Cornelia.

– Bine, Corny. După ce mănânci, povesteşte-mi despre drumul spre Boston.

Ea încuviinţă, mestecă şi înghiţi.

– Mai sunt multe bande. Ar fi bine să fii pregătit să tragi în ei.

– Sunt.

– Ecranele alea îţi arată toate direcţiile, nu?

– Exact.

– Bun. Drumurile sunt ca lumea. În curând o să ajungi la un crater mare, iar apoi mai sunt doi vulcani mici.

– Mai departe.

– După ei, nici un pericol decât Regenţii, Diavolii, Regii şi Amanţii. Cam asta-i tot.

Tanner încuviinţă.

– Cât de mari sunt găştile alea?

– Nu ştiu precis, însă Regii sunt cei mai mulţi. Au vreo două sute.
– Voi cum vă numeaţi?
– Armăsarii.
– Şi acum ce-o să faci?
– Ce-mi spui tu.
– Bine Corny. O să te las în drum, unde vrei tu. Dacă nu vrei nicăieri, poţi veni cu mine în Boston.
– Alege tu, Hell. Unde vrei tu, acolo o să merg.
Glasul îi era scăzut şi pronunţa cuvintele încet, iar tonul te zgâria puţin la urechi. Sub blugii strâmţi, avea picioare lungi şi şolduri largi. Tanner îşi linse buzele şi privi ecranele. Dorea într-adevăr să o ţină o vreme pe lângă el?
Brusc, drumul deveni alunecos. Era acoperit cu sute de peşti, iar şi mai mulţi cădeau din cer. De deasupra răsunară câteva bubuituri puternice. În nord apăru lumina albastră.
Tanner nu opri şi fu înconjurat de apă. Cădea de jur împrejurul său, pe maşină, acoperindu-i ecranele. Cerul se întunecase iarăşi, iar peste tot se auzeau urlete lugubre.
Luă o curbă strânsă şi aprinse farurile.
Ploaia încetă, însă zgomotele continuară. După încă cincisprezece minute se transformară într-un vuiet.
Fata privea ecranele şi din când în când se uita spre Tanner.
– Ce vrei să faci? întrebă ea în cele din urmă.
– S-o iau înaintea furtunii, dacă pot.
– Cât văd cu ochii, e beznă. Nu cred c-ai să reuşeşti.
– Nici eu nu cred, dar ce pot face?
– Bag-o undeva.
– Arată-mi, dacă ştii vreun loc.
– Există ceva peste câţiva kilometri… un pod sub care poate intra maşina.
– Perfect. Ciripeşte când îl vezi.
Fata îşi scoase cizmele şi-şi frecă picioarele. Tanner îi dădu altă ţigară.
– Hei, Corny, mi-am adus aminte, acolo în dreapta ta este un dulăpior cu medicamente. Aşa, ăla. Trebuie să aibă vreo alifie pe acolo. Dă-te cu ea pe faţă, să-ţi treacă usturimea.
Ea găsi un tub, se frecă pe obraz, zâmbi uşor şi-l puse la loc.
– Te simţi mai bine?
– Da. Mulţumesc.
Începură să cadă pietre şi albastrul se întinse. Cerul vibra, devenind mai strălucitor.
– Nu-mi place cum arată ăsta.
– Nu-mi place niciunul cum arată.
– Se pare c-au fost o grămadă săptămâna asta.

– Da. Am auzit spunându-se că poate se sting vânturile… că cerul se curăţă de unul singur.
– Ar fi frumos, făcu Tanner.
– Atunci, poate că o să-l vedem aşa cum era înainte – albastru tot timpul şi cu nori. Ai auzit de nori?
– Da.
– Erau nişte chestii pufoase, albe – uneori cenuşii – care pluteau. Nu aruncau nimic altceva decât ploaie şi uneori nici pe asta.
– Da, ştiu.
– Ai văzut vreunul în L.A.?
Nu începură fulgerele galbene şi dungile negre se zbăteau ca nişte şerpi. Pe acoperiş şi pe capotă se auzeau pietrele răpăind. Începu să cadă şi mai multă apă şi se ridica o ceaţă. Tanner fu nevoit să încetinească; se părea că maşina este izbită de baroase.
– Nu reuşim, rosti fata.
– Pe dracu! A fost construită să reziste la aşa ceva… ce se vede acolo?
– Podul! se aplecă ea în faţă. Asta-i! Fă la stânga, ieşi de pe drum şi coboară. Dedesubt este o albie secată.
Începu să trăsnească. În jurul lor, aerul era brăzdat de flăcări. Trecură pe lângă un copac incendiat; pe drum continuau să fie peşti.
Tanner coti la stânga când se apropiară de pod. Încetini foarte mult şi-şi croi drum peste mal, în josul pantei noroioase.
Ajuns pe fundul albiei, o luă la dreapta. Se asigură că erau singuri şi opri maşina sub pod. Pe lângă ei curgeau şiroaie de apă, iar fulgerele continuau să lumineze. Cerul era un caleidoscop în veşnică mişcare şi tuna neîncetat. Pe podul de deasupra, auzea un răpăit ca de grindină.
– Suntem în siguranţă, spuse el şi opri motorul.
– Portierele sunt încuiate?
– Se zăvorăsc automat.
Tanner stinse farurile.
– Aş fi vrut să-ţi pot oferi ceva de băut pe lângă cafea.
– Ajunge şi cafeaua.
– Imediat, făcu el.
Curăţă ibricul, îl umplu şi-l puse în priză. Rămaseră fumând pe când furtuna continua afară.
– Ştii, făcu Tanner, e plăcut să te ascunzi ca un şobolan în gaură, în vreme ce-n jur se dezlănţuie iadul. I-auzi ce mai toarnă! Iar nouă nici nu ne pasă.
– Aşa-i încuviinţă ea. Ce-o să faci după ce ajungi în Boston?
– Ah, nu ştiu… Poate să m-apuc de meserie, să fac rost de ceva bani şi să deschid un magazin de motociclete sau un atelier. Mi-ar plăcea oricare din ele.

– Sună frumos. O să mai mergi cu motocicleta?
– Ba bine că nu. Ce crezi, sunt ceva găşti ca lumea în oraş?
– Nu. Sunt numai de ocazie.
– M-am gândit eu. Poate că pun ceva pe roate.
Se întinse, îi apucă mâna şi i-o strânse.
– Îţi pot oferi eu ceva de băut.
– Cum adică?
Fata scoase un flacon din plastic din buzunarul drept al jachetei. Îl desfăcu şi i-l întinse.
– Ia.
Tanner luă o înghiţitură, tuşi, mai luă una şi-i dădu sticla înapoi.
– Grozav! Eşti o femeie cu resurse nebănuite şi apreciez asta. Mulţumesc.
– Pentru puţin.
Bău şi ea şi aşeză sticla pe bord.
– O ţigară?
– Imediat.
Aprinse două ţigări şi-i întinse una.
– Ia, Corny.
– Mulţumesc. Mi-ar plăcea să te ajut să termini cursa asta.
– Cum adică?
– N-am nimic altceva de făcut. Ai mei nu mai există acum şi n-am cu cine merge. După aia, dacă reuşeşti, o să fii un tip mare. Cu litere de-o şchioapă. Crezi că m-ai mai ţine lângă tine după aia?
– Poate. Tu cum eşti?
– Ah, sunt foarte drăguţă. Pot chiar să-ţi fac masaj când te dor umerii.
– Mă dor acum.
– M-am gândit eu. Vino-ncoace.
Tanner se aplecă şi fata începu să-i maseze umerii. Mâinile îi erau repezi şi puternice.
– Te pricepi, gagico.
– Mulţumesc.
Tanner se îndreptă, apoi se lăsă pe spate. Întinse mâna şi sorbi din nou din sticlă, i-o întinse fetei şi ea luă o înghiţitură mică.
Deasupra lor se revărsau furiile cerului, dar podul rezista atacurilor. Tanner stinse luminile.
– Hai s-o facem, spuse şi trase fata lângă el.
Ea nu i se împotrivi, iar el îi găsi catarama centurii şi o desfăcu. Apoi făcu la fel cu nasturii. După un timp, îi înclină scaunul.
– O să mă păstrezi? întrebă fata.
– Bineînţeles.
– O să te-ajut. O să fac orice spui ca să reuşeşti.
– Grozav.

– La urma urmei, dacă nu-i Bostonul nu mai suntem nici noi.

– Aşa-i.

După aceea nu mai spuseră nici un cuvânt. Cerurile erau dezlănţuite, dar apoi se aşternu bezna şi liniştea.

* * *

Când Tanner se deşteptă, era dimineaţă şi furtuna încetase. Se uşură în spatele maşinii, apoi reveni la volan.

Cornelia nu se trezi nici după ce porni în susul malului acoperit de bălării.

Cerul era iarăşi senin, iar drumul era acoperit de sfărâmături. Tanner conducea în lungul lui, ţinând direcţia către soarele palid. După o vreme, Cornelia se întinse.

– Of, făcu ea.

– Umerii mă dor şi mai puţin acum, îi spuse Tanner.

– Mă bucur.

Conducea în susul unui deal, încetinind pe măsură ce lumina zilei dispărea şi o dungă neagră, uriaşă, pe mijlocul cerului, deveni autostrada Diavolului.

Ploaia începu să cadă pe când treceau printr-o vale împădurită. Fata se întorsese din spatele maşinii şi pregătea micul dejun, în momentul în care Tanner zări punctuleţul de la orizont. Trecu pe lentilele telescopice şi încercă să fugă dinaintea celor văzute.

Cornelia privi şi ea.

În urma lor erau motociclete cât vedeai cu ochii.

– Sunt ai tăi? întrebă Tanner.

– Nu. Pe ai mei i-ai terminat ieri.

– Păcat, făcu Tanner şi apăsă pe acceleraţie până la podea, sperând într-o furtună.

Luară o curbă largă şi urcară încă un deal. Urmăritorii se apropiau. Reveni la ecranele normale, dar şi pe ele putea zări mărimea bandei care se apropia.

– Trebuie să fie Regii, spuse fata. Sunt gaşca cea mai mare de pe aici.

– Păcat, repetă Tanner.

– Pentru ei sau pentru noi?

– Pentru amândoi.

Ea zâmbi.

– Mi-ar plăcea să văd cum lucrează chestia asta, cum te descurci cu ea.

– Se pare c-o să ai ocazia asta. Ne prind din urmă.

Ploaia se răsărise, dar ceaţa sporea. Cu toate astea, Tanner le vedea farurile în retrovizor, la vreo cinci sute de metri. El nu şi le aprinsese încă. Aproximă numărul urmăritorilor în dimineaţa rece şi întunecată la o sută, o sută cincizeci.

– Cât de aproape suntem de Boston?

– La vreo sută cincizeci de kilometri.

– E rău că ne urmăresc în loc să vină spre noi din faţă, făcu Tanner potrivind aruncătorul de flăcări şi reglând crucea reticulară pe ecranul retrovizor.

– Ce-i asta? întrebă ea.

– O cruce. Am să-i răstignesc, doamnă.

Ea zâmbi şi-i strânse braţul.

– Pot să te ajut? Îi urăsc pe blestemaţii ăia.

– În curând, făcu Tanner. În curând, sunt sigur.

Căută pe locurile din spate, luă cele şase grenade şi le agăţă de centura sa lată şi neagră. Dădu puşca fetei.

– Ţin-te de ea, îi spuse, băgându-şi în centură revolverul de 0,45. Ştii cum s-o foloseşti?

– Da, răspunse ea imediat.

– Bun.

El continuă să urmărească farurile ce dansau pe ecran.

– De ce dracu' nu mai începe furtuna? exclamă când luminile se apropiară şi se puteau distinge siluetele prin ceaţă.

Când ajunseră la vreo treizeci de metri, aruncă prima grenadă. Aceasta descrise o curbă prin aerul cenuşiu şi, peste cinci secunde, înapoia lui explodă o lumină orbitoare, însoţită de o bubuitură.

Farurile din imediata sa apropiere rămaseră, şi Tanner atinse mitralierele de calibrul cincizeci, deplasând dintr-o parte în cealaltă crucea reticulară. Ţevile răpăiră sacadat şi el trimise încă o grenadă. Odată cu a doua explozie, începu să urce altă colină.

– I-ai oprit?

– Pentru o vreme, poate. Se mai văd încă nişte faruri, dar departe.

După cinci minute ajunseră în vârf, un loc unde ceaţa se risipise şi deasupra lor se zărea cerul întunecat. Apoi coborâră iar. În dreapta se ridica un mal de piatră, marnă şi noroi. Tanner îl privi de câteva ori în vreme ce conducea.

Când drumul deveni orizontal şi el bănui că ajunseseră jos, trecu farurile pe faza maximă şi căută un loc unde şoseaua era mai lată.

Deodată, înapoia lor începură să coboare şiruri de luminiţe.

Găsi o porţiune largă de şosea şi întoarse maşina, aşa încât stătea cu faţa spre malul situat în stânga lui. Urmăritorii se apropiau.

Înălţă lansatoarele de rachete, trase una, le mai ridică încă cinci grade, trase două, le înălţă din nou cinci grade şi expedie alte trei rachete. După aceea coborî cincisprezecece grade şi lansă încă una.

Prin ceaţă se întrevedea o strălucire şi auzi pietrele răpăind pe drum, simţind şi vibraţia când începu alunecarea de teren. Dădu înapoi, coti spre dreapta şi mai trase două rachete. Ceaţa se îmbâcsise acum de praf şi vibraţia pământului continua.

Întoarse maşina şi continuă drumul.

– Sper că asta i-a oprit, făcu el, aprinzând două ţigări şi întinzând una fetei.

După încă cinci minute, reveniseră pe un teren mai înalt, iar vântul porni să sufle, destrămând ceaţa şi dezvăluind înapoia lor, în depărtare, câteva faruri.

Trecură peste o colină şi detectorul de radiaţii începu să înregistreze un nivel mai mare decât cel normal. Privi cu atenţie în toate direcţiile şi văzu, hăt departe, craterul.

– Ăsta este, o auzi pe fată. Acolo trebuie să părăseşti drumul. O iei la dreapta şi ocoleşti.

– Bine.

Pentru prima dată în ziua aceea, auzi înapoia lui împuşcături şi-şi reglă firele reticulare, fără să mai tragă însă. Distanţa continua să fie prea mare.

– Cred că i-ai înjumătăţit, rosti fata privind ecranul. Ba chiar mai mult. Totuşi, sunt nişte tipi duri.

– Am văzut, încuviinţă el scrutând ceţurile şi constatând apoi că grenadele se împuţinaseră.

Când apărură primele fisuri pe şosea, ieşi în dreapta drumului. Nivelul radioactiv era deja ridicat. Craterul se găsea la vreun kilometru în stânga lor.

Luminile din spate străluceau mai tare. O ochi pe cea mai luminoasă şi trase. Se stinse.

– Încă unul, făcu el în vreme ce goneau peste câmpia carbonizată.

Ploaia era tot mai puternică; ochi o altă lumină şi trase. Se stinse şi aceea, deşi auzea din nou zgomotul făcut de armele urmăritorilor.

Trecu la mitralierele de pe dreapta şi aprinse crucea de ochire pe ecran. Când trei motociclete căutară să-l flancheze din partea aceea, trase şi le doborî. Înapoia lui, împuşcăturile continuau, dar le ignoră şi-şi văzu de drum.

– Am numărat douăzeci şi şapte de faruri, rosti Cornelia.

Traversau un câmp de bolovani. Tanner îşi aprinse o ţigară.

Peste cinci minute, motocicletele îl flancau din ambele părţi. Se păstrase pentru asemenea momente, ca să economisească muniţie şi să fie sigur de ţinte. Acum trase asupra fiecărei lumini ce intra în bătaia mitralierelor, apăsă pe acceleraţie şi se strecură printre bolovani.

– Cinci sunt jos, zise fata, însă Tanner asculta împuşcăturile de afară.

Lansă o grenadă în urmă şi când încercă să o trimită şi pe a doua, auzi doar clicul declanşatorului. Aruncă doar câte una în lateral, apoi se opri pentru o secundă.

– Dacă se apropie suficient, o să le arăt nişte flăcări, făcu el şi

continuară să ocolească craterul.

Trase apoi numai asupra ţintelor individuale, când era sigur că se aflau suficient de aproape. Mai doborî doi înainte să revină spre şoseaua crăpată.

– Mergi paralel cu ea, spuse fata. E o potecuţă. Pe şosea nu se poate conduce cam încă un kilometru.

Din blindaj ricoşau gloanţe şi Tanner continuă să tragă şi el. Goneau de-a lungul unui şir de copaci contorsionaţi, ca aceia pe care îi zăriseră lângă alte cratere, iar de ramurile lor atârnau fuioare de ceaţă, aidoma unor stegulete. Auzi răpăitul tot mai puternic al ploii.

Când reveniră pe asfalt, privi luminile din spate şi întrebă:

– Câte poţi număra acum?

– Vreo douăzeci. Noi cum stăm?

– Mă gândesc la cauciucuri. Pot suporta multe, însă pot fi găurite de un glonte. Mă mai îngrijorează şansa ca un glonte rătăcit să ne distrugă unul din „ochi”. În rest suntem blindaţi împotriva gloanţelor. Chiar dacă reuşesc să ne oprească, trebuie să ajungă până la noi înăuntru.

Motocicletele se apropiară iarăşi, încât se puteau zări flăcările de la gurile armelor şi auzi detunăturile.

– Ţin-te bine, făcu el şi frână brusc.

Maşina derapă puţin pe asfaltul ud.

Luminile sporiră în intensitate şi Tanner lansă flacăra din spate. Câteva motociclete căutară să-l ocolească, dar el dădu drumul şi la jeturile laterale, menţinându-le.

Luă apoi piciorul de pe frână şi calcă pedala de acceleraţie, fără să se mai uite la ce rămăsese înapoia lor.

Goniră mai departe şi Tanner o auzi pe Cornelia izbucnind în râs:

– Doamne! Îi termini, Hell! Termini toată gaşca asta blestemată!

– Nu-i prea amuzant, replică el. Vezi vreun far?

Fata privi o vreme.

– Nu, răspunse ea, apoi adăugă: Trei… şapte… treisprezece.

– La dracu!

Nivelul radiaţiilor scăzu şi, printre bubuiturile de deasupra, se auziră trăsnete. O grindină uşoară de pietriş însoţi ploaia cam o jumătate de minut.

– Nu mai avem, zise Tanner.

– Ce anume?

– Nimic: noroc, benzină, muniţii. Ar fi fost poate mai bine să te fi lăsat acolo unde te-am găsit.

– Nu, se opuse fata. Merg cu tine până la capăt.

– Atunci eşti ţicnită. Încă n-am fost rănit. Când o să fiu, se schimbă placa.

– Poate. Aşteaptă şi auzi dacă o să cânt odată cu ea.

El întinse mâna şi o strânse de coapsă.

– Bine, Corny. Ai fost de milioane până acum. Ţin-te aşa şi o să vedem ce-o să mai fie.

Căută o altă ţigară, însă găsi pachetul gol şi înjură. Arătă un compartiment, ea deschise uşiţa şi luă un pachet nou. Îl desfăcu şi-i aprinse o ţigară.

– Mulţumesc.

– De ce nu se apropie?

– Poate că vor doar să ne urmărească. Nu ştiu.

Ceaţa începu să se ridice. Până îşi termină ţigara, vizibilitatea era mult mai bună. Întrezărea formele întunecate, ghemuite pe motocicletele lor, urmărindu-i, urmărindu-i… nimic mai mult.

– Dacă vor să ne însoţească, atunci nu-mi pasă, făcu el. Treaba lor.

După un timp răsunară alte împuşcături şi auzi cum i se duse un cauciuc. Încetini, dar nu opri. Ochi atent şi-i mitralie. Câţiva căzură.

Din urmă se auziră şi mai multe focuri. Explodă încă un cauciuc şi atunci frână, derapă şi întoarse maşina. Când ajunse cu faţa la ei propulsă ancorele ca să-l ţină pe loc şi lansă rachetele, una după alta, paralel cu şoseaua. Trecu apoi la mitraliere, împroşcându-i cu gloanţe când încercară să-i vină din părţi. Deschise aruncătorul de flăcări din stânga. După aceea, cel din dreapta.

Termină muniţia din partea dreaptă şi trecu în stânga. Lansă grenadele rămase.

Împuşcăturile de afară aveau acum numai cinci surse – trei în stânga şi două în dreapta – venind de undeva dinapoia lizierei.

În spatele lor, pe drum, fumegau motociclete avariate şi trupuri. În multe locuri, asfaltul era umflat şi crăpat.

Întoarse maşina şi continuă drumul pe şase roţi.

– Nu mai avem gloanţe, Corny, îi spuse.

– Am doborât totuşi mulţi…

– Mda.

Când porniră, zări cinci motociclete intrând pe şosea. Rămaseră la o distanţă bunicică înapoia lui, dar rămaseră.

Încercă radioul, fără să primească vreun răspuns. Frână brusc şi motocicletele se opriră şi ele, rămânând la distanţă.

– Cel puţin le este frică de noi. Cred că mai avem colţi.

– Avem, făcu ea.

– Da, dar nu ceea ce cred ei.

– Şi mai bine.

– Mă bucur că te-am întâlnit, spuse Tanner. Aveam nevoie de un optimist. Ăla este un ponei, nu?

Ea încuviinţă; Tanner băgă în viteză şi demară brusc.

Motocicletele porniră şi ele, menţinându-se la o depărtare sigură. Tânărul le privi pe ecrane şi le înjură.

După o vreme, motocicletele se apropiară din nou. Tanner goni încă o jumătate de oră, iar cei cinci rămaşi se apropiară treptat.

Ajunşi destul de aproape, începură să tragă, cu ţevile armelor sprijinite pe ghidoanele înalte.

Tanner auzi câteva ricoşeuri joase, apoi un alt cauciuc explodă.

Opri din nou şi motocicletele îl imitară, rămânând însă în afara razei de acţiune a flăcărilor. Înjură şi porni mai departe. Maşina se hurducă, înclinându-se către stânga. În dreapta, un camion sfărâmat zăcea răsturnat lângă un copac; şoferul era un schelet chircit, parbrizul era spart şi cauciucurile lipseau. Pe cer stătea o jumătate de soare, undeva, spre ora nouă; înainte lor pluteau fâşii de ceaţă şi dunga neagră de pe boltă se ondula, vărsând din ea şi mai multă ploaie amestecată cu praf, pietricele şi bucăţele de metal.

– Bun, făcu Tanner când începură pocniturile. Sper c-o să fie şi mai rău.

Dorinţa i se împlini, căci pământul începu să tresalte şi către nord apăru o lumină albastră. Apoi, pe lângă tunete se auziră nişte bubuituri şi în dreapta lor trosniră grămezi de sfărâmături.

– Sper că următoarea cade pe prietenii noştri, zise el.

Înainte, spre dreapta, zări o lumină portocalie. Apăruse de câteva minute, dar abia atunci o remarcase.

– Vulcanul, răspunse fata când îi arătă lumina. Înseamnă că mai avem vreo sută – o sută zece kilometri.

Nu-şi dădea seama dacă se mai trăgea. Zgomotele ce-i înconjurau din toate părţile erau suficiente ca să acopere orice împuşcătură, iar răpăitul pietricelelor masca ricoşeurile. Cele cinci faruri dinapoi continuau urmărirea.

– De ce nu renunţă? Întrebă Tanner. Furtuna asta îi zdrobeşte destul de rău.

– Sunt obişnuiţi, răspunse fata, şi vor sânge, asta-i diferenţa.

Tanner scoase Magnumul 0,357 din buzunarul portierei şi i-l întinse.

– Ia-l şi p-ăsta, făcu el şi luă o cutie de gloanţe, adăugând: Bagă-le şi pe ele în buzunar.

Îşi umplu buzunarele jachetei cu muniţie pentru 0,45 şi potrivi grenadele la brâu.

Brusc, cele cinci luminiţe din spate deveniră doar patru şi încetiniră, micşorându-se.

– Sper că-i un accident, zise Tanner.

Atunci zări muntele, un con cu vârful retezat, împroşcând cerul cu foc. Părăsiră şoseaua şi ocoliră spre stânga pe un drum lateral. După douăzeci de minute trecură de munte şi tot atunci îi observă din nou pe urmăritorii lor – patru luminiţe ce se apropiau încet.

Reveni pe şosea şi goni peste asfaltul ce vibra. Farurile galbene

luminară o clipă cerul şi lângă ei, la câţiva metri, se prăbuşiră câteva obiecte grele, lipsite de formă. Maşina era zguduită de rafalele de vânt; în continuare înclinată, nu mergea cu mai mult de şaizeci şi cinci de kilometri la oră. Din radio se auzeau numai pârâituri.

Tanner luă o curbă, frână, stinse farurile, trase inelul grenadei şi aşteptă cu mâna pe clanţă.

Când luminile apărură pe ecran, deschise larg portiera sări jos şi azvârli grenada prin ploaia sfredelitoare.

Sări în maşină şi porni, înainte ca să audă explozia şi fulgerarea să apară pe ecran.

Fata râdea aproape isterică:

– I-ai terminat, Hell! I-ai terminat! ţipa ea.

Tanner sorbi din sticluţă şi o termină.

Şoseaua devenise crăpată, cu gropi, alunecoasă. Urcară o colină înaltă şi apoi începură să coboare. Ceaţa se îndesea.

În faţa lor apărură nişte faruri şi Tanner pregăti aruncătorul de flăcări. Nu se întâmplă însă nimic şi trecură pe lângă un camion ce se îndrepta în direcţie opusă. În următoarea jumătate de oră întâlniră alte două.

Fulgeră din nou şi începură să cadă bolovani mari cât pumnul. Tanner părăsi şoseaua şi se adăposti sub un pâlc de copaci înalţi. Cerul deveni complet negru, pierzându-şi până şi aurora albăstrie.

Aşteptară trei ore, însă furtuna nu încetă. Cele patru ecrane se stinseră şi doar al cincilea arăta bezna de sub maşină. Ultimul lucru zărit de Tanner în ecranul retrovizor fu un copac uriaş cu o creangă ruptă, legănându-se, gata să cadă. Pe capotă se auziră câteva bubuituri teribile care-i zdruncinară. Acoperişul era îndoit adânc în trei locuri. Luminile păliră, apoi redeveniră strălucitoare. Radioul nu mai emitea nici măcar paraziţi.

– Cred că ne-am ars, rosti el.

– Îmhî.

– Cât mai avem?

– Vreo optzeci de kilometri.

– Dacă reuşim să rămânem în viaţă, mai există o şansă.

– Ce şansă?

Îşi lăsară scaunele pe spate, fumară şi aşteptară. După o vreme, lumina se stinse.

Furtuna continuă toată ziua şi noaptea. Dormiră în trupul rupt al maşinii care îi adăpostea. Când furtuna încetă, Tanner deschise portiera, privi afară, apoi o închise la loc.

– O să aşteptăm până dimineaţă, spuse el.

Ea îi ţinu mâna pe care era tatuat „Iad” şi dormiră.

Henry Soames, doctor în medicină, ştia că pierdea. Clopotele i-o

repetau într-una. Acoperi faţa băiatului şi încuviinţă din cap spre domnişoara Akers.

– Mort, rosti el. Spune-le să-i scrie numele, ca să semnez.

– Incinerare? întrebă infirmiera.

– Da.

Trecu mai departe şi privi fata.

– Ewie? o întrebă.

– Da… veni o şoaptă stinsă.

– Cum te simţi?

– Pot să beau ceva?

– Sigur că da.

Umplu un pahar cu apă, sprijini fata în capul oaselor şi-i duse paharul la buze. În curând avea să se îmbolnăvească şi el, o ştia. Nu se putea altfel. Se expusese prea mult…

– Unde-i Fred? întrebă fata după ce bău.

– Doarme.

Ea închise ochii încercănaţi, iar Soames o lăsă pe pernă şi trecu mai departe.

– Cât mai are? întrebă domnişoara Akers.

– O zi-două.

– Deci mai are o şansă, dacă vine vaccinul?

– Da. Dacă vine…

– Nu crezi că o să vină?

– Nu. E prea departe. Şansele sunt prea mici.

– Eu cred că o să ajungă.

– Bine. Eşti o optimistă… iartă-mă, Karen. N-am vrut să spun asta. Sunt obosit.

– Ştiu. N-ai dormit de două zile, aşa-i?

– Am moţăit puţin mai devreme.

– O oră nu înseamnă mare lucru, când s-a acumulat atâta oboseală.

– Adevărat. Oricum, scuză-mă.

– Există o şansă, insistă ea. Chiar dacă tu nu crezi. Fratele meu e şofer şi zice că Drumul poate fi parcurs.

– Dus şi-ntors? În timp util? Eu nu cred. Ar fi nevoie de un noroc chior şi de cei mai buni şoferi pe care-i au. În plus, nici nu suntem siguri dacă mai au vaccinul. Asta-i!

– Poate…

Bărbatul îşi lovi carnetul de coapsă.

– Ce să mai speculăm? continuă el. Fata aia ar putea fi salvată. Foarte uşor. Fă-mi rost de nişte Haffikin şi încep tratamentul. Altfel, numărăm morţii.

– Ştiu. Totuşi, o să ajungă.

– Sper.

Se opri să verifice pulsul unui bolnav.
– Gata.
Porniră pe coridor şi fata îl atinse pe braţ.
– Nu te ambala, spuse ea.
– Nu-i ceva care poate fi rezolvat. Nu-i nimeni vinovat, dar nu se poate face nimic.
– Camera o sută treizeci şi şase e goală, rosti domnişoara Akers.
Bărbatul rămase nemişcat o clipă, apoi încuviinţă. Ea avea dreptate şi pe când zăceau întinşi, Soames se gândi la drum şi la pericolele lui, dar nu spuse ce simţea.
– În curând, spuse fata. În curând. Nu-ţi mai face atâtea griji.
El îi mângâie umărul.
– Mai ţii minte cele Trei Zile? o întrebă.
– Nu.
– Eu le ţin minte. Noi am ajuns pe Lună, pe Marte şi pe Titan. Am cucerit spaţiul. Am pierdut timpul… am avut Naţiunile Unite… Şi ce s-a întâmplat? Trei zile blestemate, atât, şi totul s-a dus dracului. Eram acolo când au lovit rachetele, Karen. Eram acolo şi am ascultat la radio până s-a oprit. Le-au azvârlit peste tot. New York e Loc Fierbinte. La fel ca majoritatea oraşelor mari. Poate că numai insulele au scăpat: Caraibele, Hawai, Japonia, insulele greceşti… Ştii, ele au emis mult timp după ce terminaseră ceilalţi. Poate că în Japonia şi în Mediterană mai trăiesc oameni. Ştim că în Caraibe mai sunt. Nu ştiu… Dar eu am fost acolo când s-a întâmplat. A fost ceva teribil, o senzaţie de pieire… În ultima vreme mă gândeam că totuşi s-ar putea să reuşim. Mă întreb dacă cei de pe Marte mai trăiesc? Sau cei de pe Titan? O să se întoarcă vreodată? Mă-ndoiesc. Cred că suntem deja morţi. Cred c-a venit momentul s-o recunoaştem cu toţii. Dacă n-am distrus totul, nu-i pentru că n-am încercat. Mă-ntreb dacă va mai trăi cineva care să vadă cerul curat? Poate că da, pe vreo insulă… sau pe Coasta de Vest. Deşi mă-ndoiesc. Dacă nu vom muri cu toţii, atunci au să existe mai mulţi mutanţi decât sunt acum. Ce Dumnezeu, s-ar putea ca omul să înceteze să mai fie om!
– N-o să murim, rosti fata. Întotdeauna oamenii fac idioţenii. Dar sunt atât de mulţi. Unii vor supravieţui.
– Sper să ai dreptate.
– Ascultă clopotele, spuse ea. Fiecare dangăt semnifică moartea. Înainte le trăgeau şi de zilele festive; semnificau bucuria vieţii. Cred că o să apară cineva care să facă Drumul. Dar şi dacă nu-l face, nu înseamnă că o să murim cu toţii. Cele Trei Zile au fost rele. Ştiu. Am auzit… Totuşi, nu-i un motiv ca să renunţi.
– Nu ştiu… Mă simt… pierdut.
Ea îl atinse şi spuse:
– Tot ceea ce poţi face este chiar ceea ce faci. În rest, contează ce

simţi despre ceea ce faci. Eu nu ţin minte cele Trei Zile, dar ele n-au însemnat sfârşitul. Nu uita asta! În cele din urmă, suntem tot aici.

El o sărută, iar odaia era întunecată şi septică în jurul lor.

– Tu eşti unul dintre oamenii aceia de care avem nevoie, îi spuse, dar ea clătină din cap.

– Nu sunt decât o infirmieră. Mai bine culcă-te acum. Fac eu vizita. Tu odihneşte-te. Poate mâine…

– Da. Poate mâine, repetă Soames. N-o cred, dar mulţumesc.

După o vreme, îl auzi sforăind şi se sculă din pat. Părăsi camera 136 şi făcu vizita medicală în locul lui.

Clopotele zguduiau aerul, deoarece clinica se afla între trei biserici, dar ea controla pulsul şi temperatura, aducea apă de băut şi zâmbea. Şi, cu toate că nu-şi amintea cele Trei Zile, ştia că încă trăia în ele, de fiecare dată când intra într-un salon.

Dar zâmbea, ceea ce este poate ultima armă a omului.

Dimineaţa Tanner îşi croi drum prin noroi, crengi rupte, pietre şi peşti morţi, deschise portbagajul şi montă motocicletele. Le făcu plinul, le verifică şi le coborî pe rampă.

Se târî apoi în spatele maşinii şi demontă bancheta posterioară. Sub ea, într-un compartiment special, era valiza de aluminiu cu vaccinul. Era încuiată. O ridică şi o duse la motocicleta lui.

– Asta-i? întrebă fata.

El încuviinţă şi o aşeză pe pământ.

– Habar n-am cum e treaba, dacă o fi sau nu frigorifică la interior, dar nu-i atât de grea să n-o pot duce pe motorul meu, la spate. În dulăpiorul din dreapta sunt nişte curele. Adă-le şi dă-mi o mână de ajutor… şi mai adă şi graţierea din sertarul din mijloc. E într-un plic mare de carton.

Fata se întoarse cu toate lucrurile cerute şi-l ajută să fixeze containerul pe şaua din spate a motocicletei lui.

Tanner înfăşură câteva curele de rezervă pe braţ şi amândoi scoaseră motocicletele pe şosea.

– O să trebuiască să mergem mai încet, zise el şi, punând puşca pe umărul drept. Îşi trase mănuşile şi ambala motorul.

Fata îl imită şi porniră unul lângă altul.

După vreo oră de mers, pe lângă ei trecură două maşini către vest. În ambele vehicule, pe bancheta din spate erau copii care îşi lipiră nasurile de geamuri când îi văzură. Şoferul celei de-a doua maşini avea mânecile suflecate şi purta sub braţ un toc negru de pistol.

Cerul era roz, cu trei dungi negre ce te puteau pune pe gânduri. Soarele era ceva trandafiriu cu marginea argintie şi palid, totuşi Tanner trebui să-şi pună ochelarii.

Containerul era bine fixat şi tânărul se aplecă înainte spre zori,

gândindu-se la Boston. La poalele fiecărei coline era o ceaţă uşoară, iar aerul era răcoros şi umed. Încă o maşină trecu pe lângă ei. Asfaltul şoselei devenea tot mai bun.

Cam pe la amiază, auzi prin uruitul motoarelor prima împuşcătură. La început crezu că era un rateu, dar se auzi iarăşi şi Corny strigă ceva, ieşi de pe drum şi se izbi de un bolovan. Tanner coti spre stânga, frânând. Alte două gloanţe trecură pe lângă el. Îşi propti motocicleta de un copac şi se aruncă la pământ. Un glonte ricoşă lângă capul său şi-şi dădu seama de unde se trăgea. Se târî în şanţ, scoţându-şi mănuşa dreaptă. Putea zări fata acolo unde căzuse, cu sânge pe piept. Nu mişca.

Ridică arma lui, calibrul 30,06 şi trase.

Îi răspunse o altă împuşcătură şi se deplasă către stânga.

Venise dinspre o colină situată la vreo şaptezeci de metri şi i se păru că zărise ţeava unei puşti.

Ţinti atent şi trase.

Primi tot un foc drept răspuns şi se târî mai spre stânga. Merse aşa vreo cinci metri până ajunse la o grămadă de sfărâmături în spatele căreia se ghemui. Apoi scoase cuiul unei grenade, se ridică şi o azvârli.

Se aruncă la pământ când răsună un alt foc şi pregăti încă o grenadă.

Se auzi un bubuit, urmat de un fulger orbitor şi în jurul său ploua cu gunoaie când sări în picioare şi azvârli a doua grenadă, mult mai precis acum.

După explozie, alergă înainte cu arma pregătită, dar nu mai era necesar.

Mai găsi doar rămăşiţe din agresor şi nici un fragment al puştii sale.

Se întoarse la Cornelia.

Fata nu mai respira, iar bătăile inimii i se opriseră. Ştia ce înseamnă asta.

O cără înapoi la şanţul în care se adăpostise el şi-l adânci săpând cu mâinile.

O aşeză înăuntru şi o acoperi cu pământ. Apoi îi aduse motocicleta şi o aşeză pe mormânt. Cu stiletul zgârie pe bot: *Se numea Cornelia şi nu ştiu câţi ani avea sau de unde venea sau ce nume mai purta, dar a fost prietena lui Hell Tanner şi o iubesc.* După aceea se întoarse la motocicleta lui şi porni mai departe. Boston se afla la patruzeci şi cinci de kilometri.

* * *

Decor, fără acţiune sau personaje. Dacă doriţi, îi puteţi pune o ramă şi un nume: Haos, Coşmarul Tabelului Periodic sau… (completaţi titlul dorit).

Este cam aşa: mii de stâlpi asemănători celor văzuţi de bravul aviator Mermoz când a efectuat prima traversare a Atlanticului de Sud într-un hidroavion şi a negociat regiunea numită Gaura Neagră de pe coasta Africii – stâlpi uriaşi în care vuieşte oceanul îngemănat cu uscatul – trunchiurile tornadelor – „înălţându-se precum un zid în construcţie”, cum le-a descris Saint-Exupery – care la început se leagănă, iar vârfurile lor se dilată, apoi rămân imobile aidoma unor coloane, sprijinind arcul teribilelor vânturi ce ocolesc fără încetare lumea, alimentând vânturile acestea cu recolta apelor şi pământului, desenate, zgâriate, schiţate, uneori abia trasate de fulgerele care mai întâi pâlpâie, apoi pulsează ca spiţele unei roţi sau ca nişte păianjeni cu prea multe picioare sau caractere chinezeşti care apar, se urmăresc şi se rescriu singure în roşu sângeros, galben opulent, albastru îngheţat, alb orbitor, verde ocazional şi violet mistic în funcţie de mediul schimbător prin care se deplasează, toate în intervalul unei clipiri de ochi, dacă sunteţi acolo să vedeţi, şi s-ar putea să nu fiţi niciodată, cum cerurile iau în ele apele şi pământurile, separate încă din zilele Creaţiei, preschimbându-le în plasmă, contopindu-le în râuri ce gonesc întunecate prin aerografia lor pătată, dispersându-le în nori ca nişte nebuloase, alungându-le de la răsărit la apus şi mai departe în noapte, înecând stelele în adâncurile lor şi anulând luna sau colorând-o diferit, sugrumând soarele sau vopsindu-l, înnegrind bolta lumii sau transformând-o într-un ou de Paşti, mişcându-se mai sus sau mai jos, deplasându-se, mereu deplasându-se, jonglând cu un miliard de particule solide, lichide şi gazoase pe orbite pe care numai asemenea vânturi le pot menţine, uneori spărgând – sau spărgându-se de – vârfurile munţilor, copacilor înalţi, zgârie-norilor, alteori coborând la rasul solului şi devastând şesurile, apoi împodobindu-le, colorând pustiul, arătura sau îngrăşămintele, aducând ploi de pietre, lemne, mortăciuni din mări şi de pe uscat, zidărie, metal, nisip, foc, textile, sticlă, corali şi, câteodată, chiar apă, disciplinând pământul şi mările care poate că au abuzat de ea prea mult timp, născându-i pe cei care nu respectă nici un pact între elementele fundamentale, care au pătat cerurile cu un milion de poluanţi şi frică, umplând sticla de deasupra văzduhului cu radioactivitatea a cinci sute de capete nucleare prematur detonate, declanşate de un nivel radioactiv ajuns deja la valoarea critică, explodând în reacţii în lanţ spontane, tulburându-i azurul în cele trei zile când pactele au fost călcate, astfel încât, din înălţimile lui liniştite, norii au fost destrămaţi şi împrăştiaţi înainte ca tânguielile să se înalţe, protestând împotriva acestui final mult prea familiar şi poate că ceea ce boceşte este „Viol!” sau poate „Ajutor!” sau chiar „Doamne!” şi până şi faptul că-l strigă poate însemna speranţă şi promisiunea unei eventuale curăţenii a uscatului şi apelor, ca şi a văzduhului sau poate nu, deoarece poate reprezenta

la fel de bine planşetele pieirii apropiate care se înalţă din gâtlejul cel rotund ce înghite şi scuipă apoi; şi când irupe, poate că ia focul din zonele fierbinţi unde au căzut bombele cu cobalt, deşi poate că nu-i deloc aşa; căci acelea, cu propriile pulsaţii ale morţii, aparţin doar pământului şi ceea ce fac s-ar putea să nu supere bolţile joase sau să le provoace la mişcări mai ample; totuşi gândiţi-vă pentru o clipă la cele o mie de culori ale cerului şi la multe altele, care vă pot face să bănuiţi că lumea este un loc interzis omului; aşa cum stau, alimentând vânturile circulare, ele s-ar putea chiar să fie adulate într-o bună zi, dacă persistă şi dacă eventualii adulatori vor face la fel, pentru că se înalţă precum îngerii din colb sau din lespezile verzi ale mărilor, ridicând din umerii lor neumani şi ţâşnesc în sus, în locul unde nici un om nu poate merge, iar apoi precum comuniunea sfinţilor uneşte ceea ce este sus cu ceea ce este jos, efectuând un transfer de esenţe înainte de a se prăbuşi în repaus, încolăcindu-se sau descolăcindu-se ca nişte arcuri; şi din toate aceste lucruri pe care cerul le dă şi le ia înapoi iarăşi, schimbate desigur, nu este niciunul care să sfâşie inima mai tare decât viaţa, dacă sunteţi acolo să vedeţi, şi s-ar putea să nu fiţi niciodată, cum strălucirea este schimbată în întuneric şi se transformă în apă, acolo unde nicicând n-a existat o mare, doar raze de soare, azur, cirrus şi cumulus şi cum un oraş, o casă, un câine, un om suie în ceruri şi este transfigurat, întorcându-se ca deşeuri, paie şi noroi din glodul primordial ce se prelinge ca scuipatul de pe buzele care au fost azurii, poate ca să reînceapă totul, macrocelular sau viu, căci căile vânturilor nu par căile omului sau ale vieţii, ci mai degrabă, după cum trebuie să fi notat galantul Mermoz în ziua aceea, în noaptea aceea, în ciuda apropierilor lor, ele sunt îndepărtate.

Iar acest lucru, mai mult decât orice altceva din întreaga lume, acest lucru trebuie luat în seamă.

Un decor, nimic mai mult – lipsit de acţiune sau personaje.

Datorită apropierii şi depărtării.

Puneţi o ramă în jurul lui, dacă doriţi, şi numiţi-l cum doriţi, dacă doriţi.

Dar vânturile vor urla cu cele şapte glasuri ale judecăţii de apoi, dacă sunteţi acolo să le auziţi, şi s-ar putea să nu le auziţi niciodată, şi pur şi simplu nu li s-ar potrivi nici un nume.

* * *

Mergea singur acum şi după o vreme auzi zgomotul altei motociclete. De pe o potecă noroioasă din stânga apăru un Harley. Nu putea încerca să fugă dinaintea lui, datorită încărcăturii care nu-i permitea să gonească prea tare.

După o vreme, celălalt motociclist – un bărbat înalt, subţire şi cu o barbă roşcată – veni lângă el în stânga. Zâmbi, ridică mâna dreaptă, o lăsă să cadă şi-i făcu semn din cap.

Tanner frână. Roşcovanul făcu la fel şi-l întrebă:
– Încotro, bărbate?
– Boston.
– Ce-ai în cutiuţă.
– Medicamente.
– Ce fel?
– Pentru epidemie, înălţă din sprâncene Tanner.
– Ah. Credeam că te referi la ceva droguri.
– Scuze.
În mâna dreaptă a bărbatului apăru un pistol:
– Jos de pe motor.
Tanner îl ascultă şi necunoscutul ridică mâna stângă. Din desişul de lângă şosea ieşi un alt individ.
– Ia-i motocicleta şi du-o la două sute de metri în susul autostrăzii. Parchează-o pe mijloc şi ia-ţi locul.
– Care-i figura? întrebă Tanner.
Bărbatul îi ignoră întrebarea.
– Cine eşti? făcu el.
– Hell. Hell Tanner.
– Du-te dracu'!
Tanner ridică din umeri.
– Tu nu eşti Hell Tanner.
Tânărul îşi scoase mănuşa dreaptă şi întinse pumnul.
– Uite numele meu.
– Nu cred, clătină roşcovanul din cap, după ce privi tatuajul.
– Cum vrei, amice.
– Fleanca!
Ridică din nou mâna stângă după ce bărbatul celălalt oprise motocicleta pe şosea şi dispăruse undeva printre copacii din dreapta.
Răspunzând gestului său, tufişurile se mişcară. Pe fiecare parte a drumului, se aliniară douăzeci sau treizeci de motociclişti.
– Uite-aşa, făcu roşcovanul. Mie îmi zice Frăţiorul.
– Mă bucur.
– Ştii ce-o să faci, amice?
– Abia aştept să aflu.
– O să mergi până la motocicleta ta şi-o să ţi-o ceri.
Tanner zâmbi.
– Cât de grea o să fie chestia asta?
– Absolut deloc. Pur şi simplu mergi. Mai întâi, dă-mi puşca.
Frăţiorul ridică mâna şi motocicliştii porniră motoarele unul câte unul.
– Bun, făcu el. Acum.
– Crezi că-s ţicnit, amice?
– Nu. Dă-i drumul şi umblă. Puşca!

Tanner şi-o scoase de pe umăr şi cu aceeaşi mişcare o ridică brusc în sus. Îl izbi pe Frăţior sub barba cea roşie şi simţi cum îl frige un glonte. Apoi aruncă arma, scoase o grenadă, îi trase inelul şi-o azvârli în stânga. Înainte ca să explodeze, scoase inelul celeilalte grenade şi o trimise în dreapta. În momentul acela, motocicletele se îndreptau spre el.

Se aruncă pe puşcă şi o ridică în poziţie de tragere. Atunci explodă prima grenadă. Începu să tragă înainte de explozia celei de-a doua.

Doborî trei din ei, apoi sări în picioare şi şchiopătă, trăgând de la şold.

Reuşi să ajungă înapoia motocicletei răsturnate a Frăţiorului şi trase de acolo. Frăţiorul nu se ridicase încă. Atunci când termină încărcătorul puştii, nu mai avu timp s-o încarce. Trase de patru ori din 0,45 înainte ca să-l ameţească un lanţ de roată.

Îşi reveni în urletul motoarelor. Îi dădeau ocol. Când încercă să se scoale, un levier îl culcă din nou la pământ.

Pe drum erau mai mulţi morţi, iar două motociclete se învârteau în jurul lui. Se strădui să se ridice şi fu doborât din nou.

Pe una din motociclete era Frăţiorul, iar pe cealaltă un tip pe care nu-l mai văzuse.

Se târî spre dreapta şi-şi simţi vârfurile degetelor zdrobite de roţile ce trecuseră peste ele.

Zări însă un bolovan şi aşteptă apropierea unui motociclist. În clipa aceea se ridică şi se aruncă peste acesta, strângând în mâna dreaptă pietroiul pe care-l apucase şi izbi puternic, o dată.

Motocicleta îl târî după ea şi când se prăbuşi, simţi cum îl loveşte cealaltă.

Coastele îl dureau înfiorător şi se simţea rupt pe dinăuntru, însă în momentul impactului se întinse şi se prinse de motocicletă.

Înainte ca să fie târât trei metri, îşi scoase din cizmă pumnalul. Izbi în sus şi simţi cum cedează un perete metalic subţire. Apoi mâinile îl lăsară, căzu şi simţi mirosul benzinei. Mâna îi căută în buzunarul jachetei şi scoase bricheta.

Perforase rezervorul lateral al motocicletei şi acesta îşi deşerta conţinutul pe drum. La şapte metri mai încolo, Frăţiorul se întorcea.

Tanner ridică bricheta cu craniu smălţuit şi aripile întinse. Degetul lui mare roti piatra şi scânteile ţâşniră urmate de flacără. O azvârli în balta de benzină din faţa lui şi flăcările alergară, brăzdând asfaltul.

Frăţiorul se năpustea către el când zări ce se întâmplase. Ochii i se holbară şi zâmbetul încadrat de barba roşie dispăru.

Încercă să sară de pe motocicletă, dar era prea târziu.

Rezervorul de benzină explodă şi-l trimise la pământ cu un fragment de metal în cap şi alte câteva schije în trup.

Flăcările se întinseră şi peste Tanner, iar el le izbi sălbatic cu

palmele, stingându-le.
Ridică privirea peste măcel; apoi capul îi căzu iarăşi. Sângera şi se simţea slăbit şi obosit. Îşi văzu motocicleta, neatinsă, în susul şoselei.
Începu să se târască spre ea.
Când ajunse acolo, se aruncă pe şa şi rămase nemişcat aproape zece minute. Vomită de două ori; durerile se transformară într-o pulsaţie continuă.
După încă o oră, încălecă pe motocicletă şi porni.
Nu conduse nici un kilometru când îl asaltară oboseala şi ameţeala.
Trase într-o parte a drumului şi piti motocicleta pe cât putu mai bine. Apoi se prăbuşi pe pământul gol şi dormi.

* * *

În sala de teatru a Agoniei, pe scena Delirului, în decorul luminat al Nopţii şi Visului, pe scena de acolo, se joacă amintirile care n-au existat niciodată, alcătuite din ceea ce a fost şi ceea ce nu este, ceea ce este şi ceea ce nu poate fi niciodată, insuflând pasiuni fugare sau trainice, carnale sau caste, profunde sau superficiale, rareori reamintite, uneori coerente, minunate, urâte sau banale, în general inutile, straniu de triste sau fericite, strălucitor de întunecate sau întunecos de luminoase, iar asta e cam tot ce se poate spune despre ele, doar că scânteia ce le dă viaţă este, şi ea, necunoscută.
Un bărbat în negru merge pe o şosea desfundată, sub un cer de-abia luminat.
Sunt părintele Dearth[2] din Albany, pare el să spună, şi-mi fac pelerinajul la catedrala din Boston, merg acolo ca să mă rog pentru mântuirea oamenilor. Peste munţi, de-a lungul Drumului, pe lângă un pârâu înspumat, dincolo de muntele învăpăiat şi peste podurile ce se leagănă, paşii mei sună grei. În pădurea aceasta de lângă drum, voi aştepta zorii, acolo unde totul este înrourat.
Se aude un sunet, aidoma uruitului unui motor, care nici nu sporeşte, nici nu scade în intensitate. Apoi i se alătură un zgomot de piatră lovind în metal, la intervale de cinci secunde. Este continuu.
Un alt bărbat se apropie de pădure, îmbrăcat în cenuşiu şi purtând o mască roşie cu cercuri concentrice în jurul găurilor pentru ochi, o linie subţire drept gură, obrajii scofâlciţi şi trei V-uri în mijlocul frunţii.
Vreau să-ţi vorbesc, părinte, pare el să spună.
Ce doreşti să-mi spui?
Există un om pentru care aş vrea să te rogi.
Aceasta-i menirea mea. Pentru cine să mă rog?
Nu este nevoie să-i cunoşti numele. Zace nu departe de aici. Este îngropat în alt pământ.
Cum mă pot ruga pentru el dacă nu-i cunosc numele?

---

[2] Sărăcie (n. tr.).

Roagă-te totuşi. Toate fiinţele trebuie să profite, fără excepţie.

Nu pot face aşa ceva.

Şi, între loviturile monotone, în vuietul continuu, se croiesc cuvintele măsurate, spunând, Te Rog, deşi inima care se roagă nu pune nici un nume celui care se roagă, deşi acesta este chiar stăpânul ei.

Atunci vino cu mine în casa mea, părinte, şi rămâi peste noapte acolo.

Ridică o creangă şi apăru o uşă.

Ce este locul acesta? O criptă? Seamănă cu interiorul unui automobil, numai că e mult mai mare. Este un automobil.

Bărbatul mascat se aşează în faţa volanului şi-şi lasă mâinile pe el. Priveşte înainte şi rămâne nemişcat. Cine eşti?

Nu contează. Eu conduc. Unde? De ce? În ce scop?

Trebuie să ştii că atunci când am pornit în misiunea mea, nu voiam să mor. Mi-era frică, dar am pornit. Pe lângă, peste şi prin tot ceea ce-mi stătea în cale, iar trăsnetele din ceruri cădeau în jurul meu, în timp ce şofam, şi somnul mi se aduna înapoia ochilor după ce partenerul mi-a murit şi m-am împotrivit lui cu pilule şi cu voinţa, ştiind că focurile invizibile ale radiaţiei îmi ardeau trupul, sosind dinapoia blindajelor avariate. Şofând, am devenit o parte a maşinii şi ea o parte din mine, astfel încât eram totuna cu misiunea noastră. Acum focul acesta m-a lovit din nou şi din nou şi capul mi-e tot mai greu.

Încet, îşi lasă fruntea pe volan şi nu se mai clinteşte.

Repede, venind repede şi trecând repede, venind şi trecând. O noapte, două nopţi, trei nopţi. Mi-am gravat urmele pe Drum, ochii îmi luceau şi mă poseda o nebunie. Rănile mă acoperă şi drumul pe care conduc nu are sfârşit. Ridică iarăşi capul.

Mă ucid; monştrii de pe pământ şi din ceruri. Mă ucid. Şofez, şofez întruna. Ajung la destinaţie, transmit mesajul, cad bolnav şi mor.

Dar trebuie s-o fac, altfel zorii mă vor găsi tot vorbind. Du-te şi odihneşte-te, treci prin uşa-minune.

Se scoală şi părăseşte maşina, iar preotul deschide portiera şi ajunge din nou în crâng, deoarece automobilul a dispărut, deşi uruitului motorului continuă în surdină, iar zăngănitul metalic răsună mereu.

Am văzut lucruri ciudate. Nu pot dormi. Mă voi ruga.

Preotul îşi pleacă fruntea şi rămâne o vreme nemişcat.

Bărbatul mascat apare încă o dată, cu un bandaj în jurul capului.

Vânturile suflă mai tare, pare a spune el, norii gonesc şi noaptea e întunecată. Rafale sălbatice mătură pădurea de la poalele dealului. Ramurile oftează. Luna nu răsare până în zori, şi atunci va fi invizibilă. Nu există nici linişte, nici odihnă.

Spune-ţi numele.

Necunoscutul ridică mâna spre mască şi o acoperă. Întoarce capul.
Brady. Dă-mi odihnă.
Apoi masca şi bandajul cad pe pământ şi veşmântul sur li se alătură când zorii apar sfioşi în est.
Cuvintele se rostesc prin uruit şi zăngănituri. Fusese rănit, până ce tăria sufletului slăbise precum roua care chiar acum se evaporă.
Se aude un cocoş şi cerul începe să se lumineze. Se ascunsese sub umbra copacilor; sub umbra copacilor se ascunsese.
Acum visul s-a destrămat; dar nu se ştie unde a pierit.

Când se trezi, simţi sânge uscat într-o parte. Mâna stângă îl durea şi era umflată. Toate patru degetele erau ţepene şi-l durură când încercă să le îndoaie. Capul îi pulsa şi simţea în gură gust de benzină. Mult timp nu putu să se mişte de durere. Barba îi fusese pârlită, iar pleoapa dreaptă, umflată, îi acoperise aproape complet ochiul.
– Corny… făcu el, apoi: La dracu'!
Îşi aminti tot ce se întâmplase, ca pe un coşmar brusc transformat în realitate.
Începu să tremure: era înconjurat de ceaţă. Era foarte întuneric şi-şi simţea picioarele îngheţate; umezeala îi trecuse prin blugi, îmbibându-i complet.
În depărtare auzi trecând un vehicul. Putea fi o maşină.
Reuşi să se întoarcă şi-şi lăsă fruntea pe braţ. Putea să fie noapte sau o zi întunecoasă.
Zăcând acolo, îşi aminti celula sa din închisoare. Părea acum aproape un loc binecuvântat; şi se gândi la fratele lui, Denny care suferea şi el în clipele acelea. Se întrebă dacă el avea vreo coastă ruptă. Simţea aşa ceva. Se gândi apoi la monştrii din sud-vest şi la Greg cel cu ochii negri, care voise să abandoneze totul ca un laş. Mai trăia oare? Se gândi la L.A. şi la vechea Coastă, dusă, dispărută pe veci acum, după Raidul cel Mare. Apoi apăru Corny cu sânge pe piept şi-şi mestecă barba, strângând puternic din pleoape. Ar fi putut ajunge împreună în Boston. Cât de departe era acum?
Se sculă în capul oaselor şi se târî până atinse ceva înalt şi solid. Un copac. Se rezemă cu spatele de el şi căută cu mâna în jachetă pachetul mototolit de ţigări. Scoase una, o netezi apoi îşi aminti că bricheta îi rămăsese undeva în urmă, pe şosea. Scotoci prin buzunare şi găsi o cutie umedă de chibrituri. Al treilea băţ se aprinse. Fumă şi răceala îi dispăruse din oase, fiind înlocuită de un val de febră. Tuşi, desfăcându-şi gulerul şi i se păru că simte gustul sângelui.
Nu mai avea nici o armă, cu excepţia unei grenade la brâu.
În întuneric, deasupra lui, auzi bubuitul. După şase fumuri, ţigara îi scăpă dintre degete şi fâsâi în noroiul ud. Capul îi căzu în piept şi nu mai rămase decât beznă.

Poate să fi fost o furtună. Nu-şi amintea. Când se trezi, zăcea pe partea dreaptă, cu spatele la copac. Un soare trandafiriu de după-amiază strălucea deasupra lui şi ceaţa se împrăştia. De undeva, auzi ţipătul unei păsări. Reuşi să înjure şi atunci îşi dădu seama cât de uscat îi era gâtul. Îl mistuia o sete arzătoare.

La vreo zece metri depărtare se afla o băltoacă limpede. Se târî într-acolo şi bău până se sătură. Apa se tulburase de mâl.

Merse apoi până unde îşi ascunsese motocicleta şi se opri lângă ea. Reuşi să se aşeze şi-şi aprinse o ţigară, cu mâini tremurătoare.

Îi trebui o oră să ajungă la şosea şi gâfâia din greu. Ceasul i se spărsese, aşa încât nu ştia cât este ora. Când pornise, soarele cobora în spatele lui. Vânturile îl biciuiau, izolându-i conştiinţa în curgerea lor arzătoare. Containerul era bine fixat la spatele motocicletei. Visase că cineva îl deschisese şi găsise un maldăr de sticluţe sparte. Râse şi înjură alternativ.

Pe lângă el trecură câteva maşini, îndreptându-se în direcţie opusă. Nu văzuse niciuna mergând către oraş. Şoseaua era bună şi începură să apară clădiri recent reparate, însă pustii. Nu se opri. Nu mai voia să se oprească nicăieri, doar dacă nu era oprit.

Soarele coborî mai mult şi cerul se întunecă în faţa lui. Deasupra se legănau două dungi negre. Trecu apoi pe lângă un indicator care îl anunţă că mai avea treizeci de kilometri. După încă zece minute, aprinse farul.

Urcă apoi un deal şi încetini înainte de a începe coborârea.

În depărtare, înainte lui, se zăreau lumini.

Pe când gonea înainte, vântul îi aduse sunetul unui clopot ce bătea într-una în bezna tot mai deasă. Adulmecă aerul, recunoscând izul sărat al oceanului.

După ce coborî colina, soarele dispăru înapoia ei şi Tanner conduse mai departe în amurg. Deasupra orizontului, între cele două dungi negre apăru o singură stea.

Acum, între umbrele printre care trecea, se vedeau luminiţe, iar clădirile erau mai numeroase. Se aplecă peste ghidon, strângând coarnele şi muşchii umerilor îl durură sub jachetă. Dorea să fi avut cască pe cap, pentru că se simţea tot mai ameţit.

Mai avea puţin. Încotro să se îndrepte, odată ce intra în oraş? Asta nu-i spuseseră.

Scutură din cap ca să şi-l limpezească.

Strada pe care se afla era pustie. Nu auzea nici un zgomot.

Claxonă şi ecourile se rostogoliră revenindu-i în urechi.

Zări o lumină într-o clădire din stânga.

Se opri, traversă trotuarul şi bătu la uşă. Dinăuntru nu se auzi nici un răspuns. Încercă uşa; era încuiată. Un telefon ar fi însemnat că-şi putea încheia drumul chiar acolo.

Dar dacă înăuntru erau morţi cu toţii? Îşi dădu seama că se putea ca nimeni să nu mai fie în viaţă. Se hotărî să forţeze uşa. Se întoarse la motocicletă după o şurubelniţă, apoi reveni la intrare.

Auzi împuşcătura şi zgomotul motorului aproape în acelaşi timp.

Se întoarse iute cu spatele la uşă, strângând în pumnul drept grenada.

– Stai pe loc! răsună megafonul de pe maşina neagră care se apropiase. Împuşcătura a fost un avertisment! Următoarea nu va mai fi!

Tanner ridică mâinile până în dreptul capului, cu dreapta întoarsă ca să ascundă grenada. Când maşina se apropie, făcu un pas lângă motocicletă.

În maşină erau doi poliţişti, iar cel de lângă şofer ţinea un 0,38 îndreptat spre pântecele lui Tanner.

– Eşti arestat, rosti el. Spargere.

Tanner încuviinţă când bărbatul coborî din maşină. Cel de la volan coborî şi el şi ocoli maşina cu o pereche de cătuşe în mână.

– Spargere, repetă poliţistul cu arma. O s-o încasezi serios pe chestia asta.

– Ia-ntinde mâinile, băiete, făcu celălalt poliţist.

Tanner îi întinse inelul grenadei.

Bărbatul îl privi prostit câteva secunde, apoi ridică ochii spre mâna dreaptă a lui Tanner.

– Dumnezeule! Are o bombă! exclamă cel înarmat.

Tanner zâmbi.

– Tăceţi şi ascultaţi-mă! spuse el. Sau împuşcaţi-mă şi ne luăm zborul cu toţii. Încercam s-ajung la un telefon. Valiza aia de pe motocicleta mea este plină cu vaccin Haffikin. L-am adus din L.A.

– Doar nu vrei să zici c-ai făcut drumul pe motocicleta asta!

– Nici gând. Maşina mi-a murit undeva pe drumul dinspre Albany şi tot acolo sunt şi mai mulţi indivizi care-au încercat să mă oprească. Acum luaţi medicamentele alea şi duceţi-le unde trebuie.

– Ai vreo hârtie, amice?

– Mâna îmi oboseşte tare rău. Nu mă simt prea bine.

Tanner se rezemă de motocicletă.

– Ia.

Scoase din jachetă graţierea şi o întinse poliţistului cu cătuşele.

– E datată săptămâna trecută şi poţi vedea că a fost făcută în California.

Poliţistul luă plicul şi-l deschise. Scoase hârtia şi o studie.

– Pare adevărată, comentă el. Deci Brady a reuşit…

– E mort, zise Tanner. Auziţi, nu mai pot. Faceţi ceva!

– Dumnezeule! Ţine-o strâns! Intră în maşină! Într-un minut am desfăcut valiza şi i-am dat drumul. Mergem la râu şi o arunci acolo.

Strânge bine!

Desfăcu containerul şi-l puseră în portbagaj. Lăsară în jos geamul din dreapta şi Tanner se aşeză pe locul de lângă geam, ţinând mâna afară.

Sirena urlă şi durerea răzbătu până la umărul tânărului. Ar fi fost atât de uşor să deschidă palma…

– Unde vă e râul? întrebă el.

– Un pic mai încolo. Ajungem imediat.

– Grăbiţi-vă, spuse Tanner.

– Uite, ăla-i podul. Mergem pe el şi o arunci… cât poţi mai departe.

– Sunt obosit! Nu ştiu dacă mai pot…

– Mai iute, Jerry!

– Mă grăbesc, ce dracu’! N-avem aripi!

– Mă ia şi-o ameţeală…

Intrară pe pod şi cauciucurile scrâşniră când frânară. Tanner deschise încet portiera. Cea din dreptul şoferului se şi trântise deja.

Se împletici şi ei îl ajutară până la balustradă. Când îl lăsară, se ghemui.

– Nu cred că…

Apoi se îndreptă, duse braţul în spate şi aruncă grenada hăt, departe, în apă.

Rânji, apoi explozia se auzi sub ei şi apele clocotiră o vreme.

Cei doi poliţişti suspinară şi Tanner chicoti.

– N-am nimic, făcu el. M-am prefăcut, ca să vă păcălesc.

– Eşti…!

Apoi Tanner leşină şi poliţiştii văzură în raza lanternelor cât de palid era.

Primăvara următoare, în ziua dezvelirii din Piaţa Bostonului, când s-a descoperit că cineva mâzgălise nişte cuvinte obscene pe statuia lui Hell Tanner, nimeni nu s-a gândit să-l întrebe asupra motivului pe autorul cel mai probabil, iar a doua zi era deja prea târziu, căci el plecase fără nici un cuvânt. În aceeaşi zi, s-au raportat furturile câtorva maşini şi una dintre ele n-a mai fost niciodată zărită prin Boston.

Aşa încât i-au acoperit la loc statuia, mai mare decât modelul viu, călare pe un Harley din bronz şi au curăţat-o pentru posteritatea sperată. Dar în Piaţă vânturile continuă să-l izbească şi cerurile aruncă încă gunoaie peste el.

ISBN 973-601-157-7
Lei 1490

